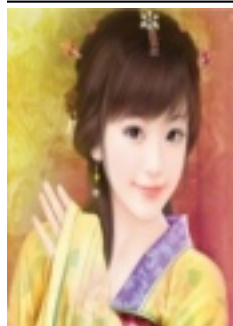

Cô Nương Yêu Tào Chuyện Kỳ Quái 3

Contents

Cô Nương Yêu Tào Chuyện Kỳ Quái 3	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57

Cô Nương Yêu Tào Chuyện Kỳ Quái 3

Giới thiệu

Nàng hơi bất đồng với các cô nương khác do có điểm háo sắc “cái đó”. Nhưng nàng cũng không phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nuong-yeu-tao-chuyen-ki-quai-3>

1. Chương 1

Có câu có thực mới vực được đạo, muốn làm gì cũng phải lấp đầy cái bụng mới có tinh thần hoạt động được.

Cho nên trong Trân Châu thành ai ai cũng biết, tục hương lâu Nhị chưởng quỹ Yêu Hỉ từ trước đến giờ thích xem các thiếu niên tuấn mỹ, càng tuấn, càng trẻ tuổi, càng có thể giành được ưu ái của nàng.

Nàng không ngại ngoại nhân lấy ánh mắt gì nhìn nàng, dù sao ở trong thành Trân Châu, nàng cũng chưa bao giờ được đánh giá tốt hơn.

Nơi nào có thiếu niên tuấn mỹ, nàng liền xuất hiện ở nơi đó, chẳng qua là, càng cực phẩm, càng khó có thể nhìn thấy được.

Bất quá, gần đây phiền não này của nàng tựa hồ bị ông trời già nghe, mấy tháng trước, Trân Châu thành mở ra một họa quán tên là “Hội sanh lâu”.

Mở họa quán dĩ nhiên không có gì lạ. Khiến cho nàng chú ý chính là, Hội sanh lâu mỗi tháng đều ra một quyển chủ yếu là bức họa của các nam tử gọi là [nam hội].

Họa sĩ là một cô nương, vẽ vô cùng tinh xảo, bút lông vung lên liền có thể đem nhân vật trên giấy miêu tả trông rất sống động, càng am hiểu hơn với việc sử dụng màu vẽ làm nổi bật những nét chính, làm cho ta phẳng phất như tùy thời có thể thấy được người trong tranh đang ở ngay trước mặt.

Khi Yêu Hỉ nghe được [nam hội] phát hành, liền muốn mình phải là người đến đầu tiên, mua bản gốc thứ nhất.

Từ ngày mua về, nàng cảm thấy như mình được xem người thật, từ đó [nam hội] chính là lương thực của nàng. Cho dù lương thực “thực tế” này chưa đủ thỏa mãn khát vọng của nàng, nhưng là xuất hiện [nam hội] làm cho nàng có thể trông mơ giải khát, cũng coi là thành toàn nguyện vọng của nàng.

Về sau, trước mấy ngày [nam hội] được bán ra, Yêu Hỉ một đầu nhỏ nhắn bước đi như bay luôn luôn sáng sớm xoa tay, đi vào hội sanh lâu.

Rốt cục đợi đến [nam hội] sơ thảo rồi! Nàng đã phải đợi một tháng đây!

Vừa đến hội sanh lâu, nàng tựa như đi tới phòng bếp nhà mình, cùng chưởng quỹ chào hỏi, liền chạy thẳng tới một tòa Thiên viện phía sau.

Trong Thiên viện có đủ loại Lục Trúc, gió mát thổi qua, lá trúc sào sạt, trừ những âm thanh đó ra thì tất cả đều thật yên tĩnh.

“Hội Ảnh,” nàng chạy nhanh đi tới bên ngoài một phòng trúc, hét gọi chủ nhân của nơi này: “Ta tới rồi!”

Tiếng kêu vừa rơi xuống, không tới chốc lát, một cô nương dáng người mảnh khảnh đi tới, trên tay cầm một quyển sách.

“Người chẳng lẽ không thể nhịn được một chút, đợi đến [nam hội] mở bán sao?” Công Tôn Hội Ảnh có ngũ quan tỉ mỉ, đối với nàng cau mũi thon nói.

“Có cái gì khác biệt?” Yêu Hỉ toe toét, cười rộ lên khiến đôi mắt tròn híp lại thành trăng rằm, vậy mà ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bản vẽ gốc trên tay Công Tôn Hội Ảnh: “Chúng ta không phải đã nói tốt, ta thấy lấy trước mới thích sao?”

Hơn nữa, mỗi một bản thảo [nam hội] gốc bọn ta phải bỏ ra một số tiền thật lớn mới mua được, sớm muộn đều là của nàng, cho nên nhất định phải là người đầu tiên được xem a!

Ai nha! Chỉ là thấy bức họa trên trang bìa, nàng liền không nhịn được nuốt nước miếng.

Công Tôn Hội Ảnh này thật là có tài năng, chẳng những am hiểu về vẽ tranh trên giấy, còn lấy thuốc da làm thành trang bìa, ở trên màu sắc thoải mái.

“Nhìn người kia, thật là gấp.” Công Tôn Hội Ảnh cũng không muốn phá hư khẩu vị của nàng, đem tập tranh gốc giao cho nàng.

“Ta xem một chút.” Yêu Hỉ mở ra bản thảo bảo bối hoàn mỹ lại chỉnh tề kia, cặp mắt trong nháy mắt tỏa sáng.

“Tháng này vừa lấy mỹ thiếu niên nào làm mẫu vậy?”

Nàng thật mong đợi a!

Công Tôn Hội Ảnh chẳng những có thể vẽ ra các đủ các bức họa vô cùng sống động, như thật trước mắt vậy, cho nên, mỗi tháng nhân vật chính luôn thay đổi, nhưng là quả thật có người này tồn tại, có thể nói giải trí tính đủ, tính chân thật lại mười phần.

Công Tôn Hội Ảnh dẫn nàng đi vào phòng trúc, hương thơm mát của trúc cũng theo đó mà kéo tới.

Nàng châm trà ình cùng Yêu Hỉ, chậm rãi trả lời câu hỏi của Yêu Hỉ.

“Phượng Húc Nhật.”

“A?” Yêu Hỉ ngồi ở trên ghế trúc, ánh mắt cơ hồ không có rời đi tập tranh trên tay. “Phượng Húc Nhật?” là công tử nhà nào a?

Nàng xem tỉ mỉ, phát hiện mỗi một tờ bức họa của người này cũng phượng mầu sắc bén, môi mỏng cười nhạt, nhưng lại không thấy nụ cười trong mắt của hắn.

Tài nghệ của Công Tôn Họa Anhe có thể nói là đã rèn luyện đến mức cao nhất, chỉ cần nhìn một cái, là có thể chính xác nắm giữ tướng mạo cùng thần khí của đối phương.

“Đại thiếu gia của Phượng phủ.” Công Tôn Hội Ảnh đem chén trà đặt ở trước mặt nàng. “Luôn luôn ở bên ngoài buôn bán.”

“Vậy sao ngươi thấy được hắn?” Yêu Hỉ ngạc nhiên hỏi, tay nhỏ bé không nhịn được lướt qua bức họa trên bìa.

A! Nàng đã xem nhiều thiếu lang tuần mỹ như vậy, nhưng vẫn là thấy nam nhân này thuận mắt nhất, hấp dẫn ánh mắt của nàng!

“Trước đây không lâu trong thành vô tình gặp được.” Công Tôn Hội Ảnh uống một ngụm trà. Nàng có con mắt vô cùng bản lãnh, chỉ cần đã gặp mặt liền có thể đem dung mạo của đối phương ghi tạc trong đầu. “Hắn gần đây trở về thành.”

“Khó trách nha khó trách!” Yêu hỉ lật nhìn những bức họa kia, khuôn mặt vui vẻ cười. “Ta còn nghĩ, công tử đẹp như vậy, cao cường như vậy, thế nào lại thoát khỏi đôi mắt của ta đây?” Ánh mắt của nàng hoàn toàn không có cách nào dời đi khuôn mặt của nam nhân trong bức họa.

Công Tôn Hội Ảnh bất đắc dĩ liếc nàng một cái. Tuy nói có người yêu thích ủng hộ những bức họa như vậy của mình thật là thích, nhưng là, Yêu Hỉ cũng không phải là thưởng thức cách vẽ của nàng, mà là hướng về phía “Nam tướng” do nàng vẽ ra.

Về sau nàng mới biết, Yêu Hỉ trời sinh liền yêu nam sắc, càng tuấn, càng mỹ, càng xinh đẹp, nàng càng trở nên điên cuồng.

“Ngươi thật có phúc.” Nhìn Yêu Hỉ thật sự mê bức tranh của nàng, nàng liền tốt tâm cho biết một chút tin tức, “Nghe nói phượng Húc Nhật về sau cũng định cư tại Trân Châu thành.”

“Phải không?” Yêu hỉ vừa nghe, quả nhiên ánh mắt sáng lên. “Vậy ta về sau chỉ cần đi phố nhiều hơn một chút, là có thể thường gặp được hắn?”

“Hơn nữa, hắn chưa lấy vợ.” Công Tôn Hội Ảnh bồi thêm một câu.

Nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Yêu Hỉ mở to như có thể nhét vừa một quả trứng gà. Trong mắt thoáng qua tràn đầy hứng thú quang mang. “Không có lấy vợ a? Nam nhân cao cường như vậy. Lại vẫn độc thân? Chẳng lẽ hắn yêu không phải là cô gái.”

“Ngươi thật hay đoán mò.” Công Tôn Hội Ảnh bất đắc dĩ thở dài.

Không biết có phải hay không là bởi vì tục hương lâu là nữ nhân làm ăn, chỉ cần mỹ nam tử vào gội vào trong mắt nàng, nàng nếu không phải nghĩ tới đối phương nhất định thích hợp ở trong lầu làm nam quan, thì là có tay áo chi phích.

Yêu hỉ cười ngây ngô một lát, đem bảo bối cầm trong tay cất kĩ. “Khó được xuất hiện cực phẩm, nhất định phải tận mắt trông thấy, mới không uổng cuộc sống a.”

Công Tôn Hội Ảnh nghe chẳng qua là liếc nhìn nàng một cái, yên lặng uống trà, không bày tỏ ý kiến gì.

Yêu Hỉ mị mị cười hướng nàng tạm biệt, cước bộ vui vẻ uyển chuyển dời đi.

Từ hôm nay trở đi, nàng liền muốn bắt đầu vội vàng hỏi thăm tướng mạo thật của Phượng đại công tử a!

Trần Châu thành giống như mọi ngày, ở trong mắt Phượng Húc Nhật vẫn không có bao nhiêu biến hóa.

Phượng Húc Nhật một thân quần áo trắng, đi lại trong chợ náo nhiệt, trên tay lắc lắc cây quạt.

Hắn có ngũ quan xinh đẹp tuần tú, mày kiếm đen, mắt phượng như sao, hợp với lông mi cong dài, dưới chiếc mũi thẳng cao là đôi môi mỏng đẹp mắt, dáng cao thẳng.

Bởi vì dáng ngoài của hắn xuất sắc, các cô gái thấy hắn đi qua đều không nhịn được mà nhìn theo.

Hắn cũng không keo kiệt mà tặng các nàng nụ cười đẹp mắt mê người, mắt phượng cười lên nửa hí, tạo ra sóng mắt mê người, chọc cho các cô gái xấu hổ đỏ mặt, che mặt mà chạy.

Nhưng cuộc sống bây giờ thật không thú vị.

Chẳng lẽ ở Trần Châu thành chỉ có thể trải qua cuộc sống như vậy thôi sao? Không thể có một chút kích thích, hoặc chuyện tình gì khiến cho toàn thân hắn nhiệt huyết sôi trào sao?

Phượng Húc Nhật bắt đầu dĩ thử dài một cái, xem ra hôm nay ở trên đường không có chuyện gì mới mẻ, hắn không thể làm gì khác hơn là sớm trở về phủ một chút.

“Ác tặc, ngươi muốn chạy chỗ nào!” Một đạo thanh âm trong trẻo từ phía trước truyền đến, đồng thời cũng làm cho người đi đường dần dần hướng hai bên tách ra.

Phượng Húc Nhật như cũ lão thần khắp nơi, liền đứng ở giữa đường, khóe môi hơi nhấc lên, tròng mắt đen trong nháy mắt tỏa sáng, giống như là tìm được niềm vui thú mới.

Trong chốc lát, một đạo thân ảnh hướng trước mặt hắn chạy tới, hắn không chút nghĩ ngợi liền cầm lên cây quạt, nắm chặt cán quạt, chờ đối phương vọt lên, hắn liền đem cây quạt trực tiếp gõ tới trên người đối diện, thời gian đo đạc được không kém chút nào.

Mặt nam tử bị cây quạt đánh trúng, lập tức gào khóc lên tiếng, lúc này, một con giầy thêu từ đằng sau hung hăng đánh tới cái ót nam tử này, quyển sách đang bị túm chặt trong tay nam tử trong nháy mắt hướng giữa không trung ném đi.

Một quyển sách bay tới, đồng thời một chiếc giầy thêu cũng hướng Phượng Húc Nhật mà bay, vì vậy hắn thuận tay tiếp được cả hai.

“Ngay cả đồ của cô nãi nãi mà ngươi cũng dám giành, thật là chán sống rồi!” Yêu Hỉ thở hồng hộc đuổi theo sát phía sau nam tử.

Nàng hôm nay gặp xui sao? Mới từ Hội Sanh lâu đi ra không bao lâu liền gặp gỡ cướp bóc, hơn nữa cái gì không giành, lại cướp đi [nam hội] quý báu nhất của nàng.

Muốn chết! Vì đuổi theo khiến mái tóc nàng lộn xộn, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu ra, trên chân phải còn thiếu một chiếc giầy, bộ dáng hết sức chật vật.

Bởi vì phượng Húc Nhật một cước giẫm mạnh trên lưng tên cướp khiến hắn không ngừng gào khóc, giống như là bị người ta dẫm ở Ó Quy, cả người không ngừng giãy dụa.

Phượng Húc Nhật nhìn khuôn mặt thanh tú kia của nàng, thấy nàng má đào ửng đỏ, mắt to đầy sức sống với bộ dáng sinh khí không chút giả dối, làm cho khoe môi hân càng nâng lên.

Chưa bao giờ có một cô nương ở trước mặt hân có thể tự nhiên như thế.

Yêu hỉ xách theo làn váy, nhanh chóng đi tới.

“Cô nương, hài của người.” Hân đem giày thêu trả lại cho nàng.

“Cám ơn.” Nàng ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, sau khi nhận lấy giày thêu, cũng không có lập tức mặc vào, mà là cầm giày thêu dùng sức mãnh liệt gõ vào đầu tên cướp. “Người ghê tởm, ngay cả ta mà người cũng dám cướp, người thấy sống đủ rồi hả?”

Phượng Húc Nhật nhú mày. Không nghĩ tới tay nàng sức lực không nhỏ, cũng không để ý ánh mắt của mọi người, trước mặt mọi người dạy dỗ tên tiểu tặc này.

2. Chương 2

“Ai yêu, cô nãi nãi, người thủ hạ lưu tình a. Ta lần sau không dám!” Cướp lên tiếng cầu xin tha thứ, đầu cũng mau bị nàng đánh cho đập u.

“Tranh của ta đâu? Mau giao ra đây!” Gõ, gõ, gõ, nàng gõ nữa, gõ chết cái đầu heo này!

“Ai nha ——” cướp đã sớm không biết mình đem tập tranh vứt đi nơi nào, chỉ có thể ôm đầu kêu đau.

Nghe câu hỏi của nàng, phượng Húc Nhật không lên tiếng nhìn vào tập tranh trong tay, vẻ mặt không khỏi có chút kinh ngạc.

“Cô nương.” Phượng Húc Nhật nâng lên môi, nhìn Yêu Hỉ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất. “Đây là của người sao?”

Yêu hỉ vừa nghe, ngưng động tác.

Phát hiện thanh âm dễ nghe là từ trên đầu của nàng truyền đến, nàng ngẩng đầu nhìn, trong con ngươi gọi vào một thân ảnh cao lớn, đưa lưng về phía dương quang ấm áp, một bóng đen lớn cơ hồ bao phủ nàng.

“Ách.” Nàng cảm thấy người này vô cùng quen mặt, sau khi từ dưới đất đứng lên, dung mạo của đôi phương càng thêm rõ ràng.

Này này này này. Yêu Hỉ cơ hồ là ngu ở nơi đó, ngay cả giày thêu cũng quên đi vào, cước bộ liên tiếp lui về phía sau.

“Không nghĩ tới cô nương ái mộ tại hạ đã lâu, còn vẽ chân dung tại hạ thành sách?” Phượng Húc Nhật vừa nhìn tập tranh, vừa tán dương.

Hân sớm biết vì vẻ ngoài mà được các nữ nhân vô cùng mê luyến, hoa tươi, lễ vật, muốn đưa hân chiếc khăn tay làm tín vật có thể nói đếm không hết, nhưng hân có lẽ chưa từng thấy qua có người ngay cả bức họa của hân mà cũng cất giấu.

Hân hết sức có hứng thú mở mở tập tranh, phát hiện nghệ thuật người vẽ tranh thật tốt, hoàn toàn nắm giữ thần khí của hân.

“Người người người.” Yêu Hỉ trong khoảng thời gian ngắn không kịp hồi thần, tay cầm giày thêu chỉ vào hân, ngũ quan cơ hồ muốn nhả thành một khối.

Coi như nàng thật rất muốn tận mắt thấy dung mạo của Phượng đại công tử, nhưng cũng không cần nàng chưa có bất cứ chuẩn bị gì đã trực tiếp đối mặt với hân đi!

Càng khiến nàng xấu hổ chính là, [nam hội] mà nàng yêu mến thế nhưng rơi vào trong tay của hân!

“Cô nương, đây là của người sao?” Phượng Húc Nhật đóng lại tập tranh trên tay, tròng mắt đen cười như trăng rằm.

“Ách. . . .” Có muốn hay không thừa nhận đây? Ánh mắt của nàng lại chuyển qua khuôn mặt tuần tú của hắn.

Nhìn lên như vậy, lòng của nàng cũng mềm yếu .

Tại sao có thể có nam tử tuần mỹ như vậy, còn vẻ mặt tươi cười giống như là câu dẫn nàng! Hắn giống như là bầu trời đánh xuống một đạo Kinh Lôi, để cho nàng hoa mắt chóng mặt.

Thấy thế, phượng Húc Nhật hơi lắc đầu.

Nữ nhân quả nhiên đều cùng một kiểu a, vừa thấy được hắn, liền hoàn toàn không nói ra lời.

“Có phải là của cô nương ?” Hắn thiêu mi, lại hỏi lần thứ nhất.

Yêu Hỉ nuốt nước miếng một cái, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn đau khổ gật đầu, “Dạ, là của ta.”

Nàng đưa tay muốn cầm lại tập tranh trên tay hắn, nhưng hắn chợt lách người, dễ dàng tránh ra động tác của nàng.

“Không nghĩ tới cô nương đối với ta mê luyến như thế, đem bức họa của ta làm thành sách?”

Yêu Hỉ nhìn cái tuần nhan mê người kia, mặc dù khăn trương vạn phần, nhưng thứ thuộc về mình kia, nàng vẫn muốn cầm về.

“Xin trả cho ta.” Nàng ôn tồn mở miệng.

Nhưng phượng Húc Nhật người này trời sinh phản cốt, từ trước đến giờ chỉ có hắn có thể tùy hứng làm bậy, mệnh lệnh của người khác hắn luôn luôn làm thành gió bên tai.

Sau một khắc, hắn đem tập tranh thu vào trong vạt áo, thu hồi chân giẫm ở trên lưng cướp. “Cô nương, nếu người muốn cầm lại những thứ này, ngày mai giữa trưa cần phải tới Phượng phủ làm khách, ta chờ người.”

Gì? Yêu Hỉ đứng tại chỗ, đau khổ nhìn bộ dáng tươi cười của hắn, hắn thậm chí còn nhận lấy giày thêu trong tay nàng, thừa dịp nàng còn đang ngây ngốc tại chỗ thì ngồi xổm người xuống thay nàng đi vào.

Sau khi vì nàng đi giày, tay của hắn còn nhẹ điểm chóp mũi của nàng, mắt phượng mị hoặc mê người, hoàn toàn bắt lấy được trái tim của Yêu Hỉ.

Yêu Hỉ cơ hồ sắp hít thở không thông, một lòng bình bịch, bình bịch nhảy.

Cho đến khi Phượng Húc Nhật xoay người rời đi, nàng vẫn chỉ có thể ngơ ngác đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn đi xa, không cách nào nói ra một câu.

Đi? Không đi?

Đến tột cùng có muốn hay không đi Phượng phủ đây?

Yêu Hỉ không chỉ có thất hồn lạc phách mất một ngày, đến cả buổi tối cũng ngủ không được.

Chỉ cần hai mắt khép lại, trong óc nàng lại xuất hiện ra khuôn mặt tuần mỹ mê người của Phượng Húc Nhật, hơn nữa thời điểm hắn cười lên khiến mắt phượng mất híp lại, thâm thúy giống như cong cong dây cung thẳng.

Yêu Hỉ có thể nói là cả đêm không chớp mắt, cảm giác mình giống như là trúng yêu thuật vậy.

Sau khi trời sáng, nàng như cũ ngồi ở trong phòng thất thần.

Nàng đến tột cùng là làm sao? Vừa thấy được diện mạo đích thực của phượng Húc Nhật, liền giống như là không thể tự kiềm chế.

Vạn vạn không nghĩ tới, Phượng Húc Nhật lại tuần mỹ không ngờ, phong độ nhẹ nhàng, còn tốt bụng xuất thủ thay nàng ngăn lại cướp.

Hắn ngồi xổm xuống tự tay vì nàng đi vào giày thêu, còn không keo kiệt cho nàng nụ cười đầy mị hoặc.

Chỉ là như vậy, đã khiến trái tim nàng đập mạnh.

Đi hay không đi, thật ra thì trong lòng của nàng đã sớm có đáp án.

Bởi vì, đợi nàng lấy lại tinh thần thì người đã đứng ở ngoài cửa lớn Phượng phủ, vừa khấn trương vừa e sợ chờ người ở ra mở cửa.

Người ở vừa thấy được nàng, sau khi hỏi rõ nàng là ai, liền lễ phép đem nàng mời vào, đi trước dẫn nàng về phía đông phủ.

Xuyên qua cầu nhỏ nước chảy, Yêu Hỉ nhìn một chút cảnh trí trong vườn Phượng phủ, phát hiện đằng sau hai miếng sơn hồng đại môn, bên trong chính là một chốn đào nguyên a.

Trong vườn lớn trồng rất nhiều loài hoa mà nàng không biết tên, xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài, rốt cục đi tới bên ngoài một tòa lầu các.

“Cô nương, thiếu gia đang ở trong Đông Các.” Người hầu mời nàng đi vào.

“Cám ơn.” Yêu Hỉ mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an đi vào.

Bên trong lầu, đã có một cô gái trẻ tuổi chờ nàng, trông thấy nàng liền cúi cúi người.

“Cô nương, thiếu gia ở ngọc trì chờ người đã lâu.” Cô gái ăn mặc rất đơn bạc, cơ hồ có thể thấy da thịt trắng như tuyết của nàng.

Yêu Hỉ mặc dù cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng vẫn là đi theo cước bộ cô gái đi vào.

Trong lầu, bên trái có một tảng đá lớn bóng loáng ngăn cách không gian, bên trong sương mù che chắn, tràn ngập một cỗ nhiệt khí.

Đi vào mấy bước, nhiệt khí ở trước mắt Yêu Hỉ từ từ tản ra, cũng nghe đến phía trước truyền đến từng trận ha hả tiếng cười.

Nàng bình tĩnh nhìn về phía trước, phát hiện phượng Húc Nhật đang ở giữa hơi nóng mù mịt uống rượu mua vui, trái phải đều ôm một người, cũng để cho các nàng bên cạnh ụy trái cây.

Lập tức, hai chân của nàng giống như là bị rễ cây cuốn lấy, không cách nào nhúc nhích.

Một màn này quá mức chấn động, đánh thẳng vào giác quan của nàng.

Ở bên trong bức họa do Công Tôn Hội Ảnh vẽ, cũng có một bức là hình ảnh vẽ hần đi tắm

“Ngô.” Yêu hỉ thở hốc vì kinh ngạc, chỉ cảm thấy huyết khí đều chảy ngược lên đầu, khiến nàng mắt hoa muốn ngất xỉu.

“Ta liền biết ngươi sẽ đến.” Phượng Húc Nhật lúc này toàn thân trần truồng ngâm mình ở trong nước nóng, hai bên đều có cô nương phục vụ xinh đẹp, giống như là đại hưởng tề nhân chi phúc.

Ánh mắt của Yêu Hỉ không tự chủ được mà rơi trên người đang không mặc gì của hần. Bọt nước từ lọn tóc của hần rơi xuống, dọc theo bắp vai rộng lớn của hần một đường đi tới bắp thịt trước ngực hần, khiến cho nàng không nhịn được nuốt một bãi nước miếng, chỉ kém không có xoa xoa cặp mắt, chỉ sợ mình đang trong mộng.

Cảnh xuân đẹp mắt, hình ảnh mỹ nam đi tắm thật hảo a! Nàng chỉ kém không có xoa một chút nước miếng đang rơi xuống bên khoe miệng thôi.

“Vậy vậy.” Vào lúc này nàng ngay cả nói chuyện cũng không khỏi cà lăm. “Phượng công tử có thể đem tập tranh trả lại cho ta sao?”

Phượng Húc Nhật tóc dài nửa ngâm ở trong nước nóng, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo tà ác tự tiểu phi tiểu, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Phản ứng của nàng mặc dù đều ở trong dự đoán của hần, nhưng là hần phát hiện ánh mắt của nàng cũng không có bởi vì e lệ mà dời đi, ngược lại mở to đôi mắt ngắm nhìn hần.

Ừ, nàng đúng là cùng các cô nương khác không giống nhau, ít nhất, ánh mắt của nàng trực tiếp rơi vào trên người của hắn, không chút nào che giấu.

Yêu Hỉ lại không nhìn được khăn trương nuốt nước bọt, chỉ thấy hắn một câu nói cũng không có nói, chợt từ trong ao đứng dậy, ao nước vì vậy mà rung động dữ dội.

Một màn này lại quá mức kích thích, làm nàng cổ họng căng thẳng, cước bộ không khỏi lui về phía sau, nhưng là ánh mắt của nàng vẫn không có từ trên người hắn dời đi.

Nàng đem tầm mắt khẽ đi xuống dưới, vừa đứng nhìn thấy bắp đùi tinh trắng của hắn đang từ trong ao đứng lên, nàng lập tức đầu choáng mắt hoa, cảm giác hai chân mình có chút xụi lơ.

Cho dù nàng bình thường thích xem mỹ thiếu niên, nhưng là hôm nay nam tử này lại lấy tư thái như vậy xuất hiện ở trước mắt của nàng khiến ngay cả văn chương cũng khó mà hình dung được, cùng bức họa dục đồ trong tập tranh giống nhau, thật khiến nàng không biết nên như thế nào cho phải.

Đột nhiên, trước mắt của nàng giống như là hiện lên một trận sương mù, đợi nàng lấy lại được tinh thần thì đã có một thân hình cao lớn đứng trước người nàng.

“A ——” Yêu Hỉ kinh hoảng kêu một tiếng, lập tức ngã về phía sau.

Phượng Húc Nhật không chút nghĩ ngợi liền đưa tay ra tiếp được thân thể của nàng, sau một khắc, nàng an ổn ngã vào trong ngực của hắn.

Nàng mặt đỏ tới mang tai, trái tim giống như là muốn từ ngực nhảy ra.

3. Chương 3

“Cô nương, người có khỏe không?” Hắn vẽ mặt tươi cười nhìn nàng, bàn tay kiềm chặt bên hông của nàng, không để thừa một chút khe hở nào để nàng chạy trốn.

“Ngô.” Nàng gật đầu lại lắc đầu, chỉ cảm thấy mình sắp bất tỉnh rồi.

“Ừ?”

Hai tay Yêu Hỉ chống đỡ trên ngực hắn, có thể cảm nhận được tim của hắn đang đập. Mặc dù cách một lớp vải vóc, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của hắn, khiến nàng khó thở.

“Không, ta không được.” Nàng cả người mềm yếu ngồi phịch ở trong ngực của hắn, suy yếu nói.

“Cái gì?” Quái, nữ nhân này một khắc trước còn tinh thần phấn chấn, thế nào giờ phút này lại một bộ dáng vẻ mềm nhũn đây?

Phượng Húc Nhật còn chưa kịp nói tiếp, chỉ thấy nàng lại phun máu mũi, sau đó liền ngất đi.

Hắn tại chỗ sửng sốt, chẳng lẽ. Là hắn cho nàng kích thích quá lớn sao?

“Ha ha, thật là một cô nương thú vị.”

Một giọng nói nam vang vọng ở bên tai Yêu Hỉ.

Nàng hình như đã từng nghe qua cái thanh âm kia, nhưng lại không quá quen thuộc. Yêu Hỉ nhú mày một cái, lông mi khẽ chớp, cảm giác mình giống như là từ trong mảng sương mù trắng xóa nhìn thấy một tia ánh sáng.

Lúc sau, nàng chậm rãi mở mắt.

Giọng vào mắt nàng chính là một khuôn mặt tuần tú đang nhàn nhạt cười, mang cặp mắt hoa đào quan sát nàng, tóc dài kia như tơ lụa rơi trên chóp mũi của nàng.

Khuôn mặt tuần mỹ đủ để khuynh thành thần giác khẽ nhếch, khóe mắt phượng cũng khẽ cau khởi, tiết lộ ra một tia tà mị.

Hình tượng này để cho nàng không nhìn được hô nhỏ một tiếng, không cách nào dời đi ánh mắt.

Phượng Húc Nhật giờ mới nhìn kĩ cô nương trước mắt này.

Phấn trang điểm nhẹ nhẹ trên trán đẹp cùng lông mi cong cong, mắt to tròn vo thành thực biểu lộ ra vẻ mặt bị hấp dẫn, không chớp mắt đem mặt hấp giới vào trong hai tròng mắt. Dưới chiếc mũi nhỏ khéo léo là đôi môi đỏ thắm, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, lộ ra hàm răng xinh đẹp.

“A! Người người người.” Không phải là phượng Húc Nhật sao? Một câu nói mắc ở cổ họng, nàng cơ hồ không thể phát ra được thanh âm nào, giống như bị người ta điểm huyết.

Hắn nhìn nàng bộ dáng hoảng hốt, lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Nữ nhân nhìn thấy hắn, không phải là mắc cỡ không dám nhìn, thì chính là cười, nhưng là cô nương trước mắt này, lần đầu tiên gặp mặt liền mãnh liệt theo dõi hắn, nhưng bây giờ lại lúng ta lúng túng, giống như con thỏ.

Đúng, tựa như một con thỏ.

“Cô nương, người thật đúng là vẻ ngoài của tại hạ.” Phượng Húc Nhật khê cười một tiếng, bàn tay nhẹ nhắc cằm của nàng, nhìn nàng mắt mở càng to hơn.

Rõ ràng là kinh hoảng giống như con thỏ, rồi lại theo dõi hắn bằng một đôi mắt tròn đầy khẩn cầu, phảng phất ở trong mắt của nàng, hắn là một món ăn mỹ vị ngon và lạ.

Nghe những lời này của hắn, Yêu Hỉ lúc này mới lấy lại tinh thần, cẩn cẩn cánh môi đầy đặn, gương mặt hiện lên một mẩn đỏ ửng.

Cái này không thể trách nàng nha! Ai bảo nam nhân này lại để lại một dấu ấn đặc biệt như thế, khiến nàng gặp một lần liền không quên được, bất kể là khuôn mặt của hắn, hay là thân thể.

Được rồi! Nàng thừa nhận vừa tỉnh lại liền gặp được khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, liền không nhận được mà liên tưởng đến thân hình trần trụi của hắn.

Trong nháy mắt, nàng cảm giác được lỗ mũi toát ra chất lỏng ẩm áp, đầu lại không thể nghĩ gì, căn bản không cách nào suy tư được nữa.

Nàng lại chảy máu mũi. Phượng Húc Nhật khê long khởi mi, lấy ra khăn tay tiến lên vì nàng che lỗ mũi, máu đỏ thắm nhanh chóng dính vào màu trắng khăn tay.

“Ngô.” Thiên, quá mất mặt a! Nàng thế nào lại thành một bộ dáng sắc quỷ a, lại phun ra máu mũi rồi?

“Cô nương thế nào mỗi lần nhìn thấy ta cũng kích động như vậy đây?” Hắn cười hỏi, cười mị mắt càng lộ ra hào quang đoạt người.

“Ngô. Ừ. Cái đó. Ta.” Yêu Hỉ ngay cả nói cũng không còn rõ ràng nữa, giống như là bị mèo cắn mất lưỡi vậy.

Hắn cũng không gấp, chờ nàng đem máu mũi lau sạch sẽ.

“Có thể tỉnh táo lại, trả lời vấn đề của ta sao?” Thanh âm của hắn ôn nhu rất nhiều, giống như hắn là người cá tính ôn nhu đa tình vậy.

Yêu Hỉ kêu lên một tiếng đau đớn, khăn tay cơ hồ che đi nửa khuôn mặt, chỉ kém mắc cỡ không có đem khăn che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Nàng ngước lên, lộ ra đôi mắt to vô tội nhìn về phía hắn.

“Cô nương, ta đến bây giờ còn không biết ngươi xưng hô như thế nào đây.” Hắn không có dời đi tròng mắt đen, như cũ đưa mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nàng không phải là cô nương xinh đẹp nhất mà hắn đã từng gặp, nhưng là nhìn nàng muốn nói lại thôi, tránh né tầm mắt của hắn rồi lại không nhận được trộm dò xét hắn, hắn đã cảm thấy rất có ý tứ.

“Ta.” Nàng cúi mặt xuống, cắn môi, không biết nên nói thế nào.

Kể từ khi nhìn thấy hắn, nàng luôn không làm được gì, liên tiếp sai lầm, cho nên lần này muốn nàng làm sao hướng hắn hảo hảo tự giới thiệu mình nha!

“Cô nương, ” cái thanh âm dễ nghe kia đem hồn phách nàng kéo về một nửa. “Ta nên xưng hô với người như thế nào đây?”

Nụ cười này của hắn, khiến nàng khẽ nhú mồm, chỉ ngậy ngốc nhìn thẳng vào tuấn nhan trước mặt.

Môi của nàng mấp máy , nhưng vẫn không thể nào nói ra tên của mình.

“Xem ra cô nương không muốn cầm lại đồ đạc của mình rồi?” Phượng Húc Nhật cũng không gấp, chậm rãi cùng nàng dây dưa, chờ xem sự chịu đựng của nàng có bao nhiêu.

“Ta tên là Yêu Hỉ.” Nam nhân này thật là chưa từ bỏ ý định. Nàng bắt đắc dĩ đành phải nói cho hắn biết, chỉ sợ tập tranh gốc kia sẽ một đi không trở lại.

“Yêu Hỉ cô nương.” Phượng Húc Nhật lễ độ gọi, nhìn chằm chằm vào nàng, phát hiện trên mặt nàng vẫn đỏ ửng từ đầu đến cuối chưa mất. “Xem ra ta ở trong mắt của người rất mê người , phải không?”

Hắn làm chuyện xấu đem tuấn nhan chuyển qua trước mặt nàng, hai người nói chuyện nhưng chỉ cách nhau có một ngón tay cái, khiến nàng vô cùng khấn nguyện lắc lắc khấn tay .

“Người.” Hắn không chỉ mê người, căn bản chính là đem nàng mê đến thất điên bát đảo . Yêu Hỉ cố gắng nuốt xuống nước bọt, hai tay chuyển qua trước ngực của hắn, đem hắn đẩy cách một chút. “Cách ta xa một chút.”

Hắn tới gần quá rồi, hơi thở ấm áp phun trên mặt của nàng, để cho nàng đầu lại ùng ùng vang xuân lôi.

“Người không phải là yêu thích gương mặt này của ta sao?” Phượng Húc Nhật khêu khêu mi, nhìn hai má phần đào của nàng, thấy nàng giật mình nhìn hắn, hắn càng thêm cười đến rục rịch.

Yêu Hỉ bĩu môi.

Thích thì là thích nha! Hắn không có nghe qua chỉ có thể xa xem không thể đụng chạm gần, có một chút khoảng cách mới có mỹ cảm sao?

Giống như giờ hắn gần như vậy. Ai yêu, tuấn nhan bạch ngọc không tỳ vết, so nữ nhân còn mỹ hơn, đứng trước mặt của hắn, ngay cả bọn ta cũng phải cảm thấy tự ti mặc cảm .

“Công công công. Công tử!” Nàng cố gắng hít sâu mấy lần, mới có dũng khí mở miệng hỏi: “Người có thể trả ta tập tranh sao?”

“Tập tranh?” Phượng Húc Nhật nhú mồm, lại câu môi cười một tiếng. “Ta không nhớ rõ đã từng đáp ứng cho lấy ta làm mẫu để vẽ, còn không có trải qua sự đồng ý của ta tự tiện buôn bán, ta có hay không nên đối với người truy cứu chuyện này đây?”

“Truy cứu?” Nói giỡn, kia cũng không phải là nàng vẽ a! “Người vẽ cũng không phải là ta, công tử muốn tính sổ, vậy đã tìm lộn người rồi.”

“Nhưng ta là lấy được tang vật từ người, huống hồ còn là bản vẽ gốc, người khó khăn từ kia cứu.” Hắn đơn giản chỉ cần khấu trừ cá tội danh . “Hơn nữa, ta mới vừa thỏa mãn người bằng hình ảnh ” mỹ nam đi tắm đồ“, có hay không cảm thấy như vậy mới thật chân thực đi?”

Thanh âm của hắn dễ nghe lại ôn nhu, khi hắn lấy giọng nói như vậy nói chuyện, trông mắt đen thâm thúy phảng phất lưu chuyển những ý định khác, hợp với khuôn mặt kia tuấn mỹ, càng thêm có vẻ tà khí vạn phần.

“Người.” Nghe hắn nói nghiêm chỉnh như vậy, chân mày nàng không khỏi nhú lại, há mồm cứng miệng, thiếu chút nữa không cách nào đáp lời hắn. “Nhưng là người vẫn phải trả cho ta tập tranh nha!”

“Được thôi.” Hắn khẽ cười một tiếng, xoay người đi về phía học tử.

Sau một hồi thanh âm huyền ảo, hắn liền cầm theo một bức họa đến trước mặt nàng.

“Đây.” Hắn đem bức họa đưa ra.

Một tờ? sao chỉ có một tờ?

“Những bức khác đâu?” Nàng hốt hoảng nhận lấy bức vẽ trên tay hắn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nghi ngờ, có vẻ hết sức gấp gáp.

“Người muốn ta trả lại người toàn bộ bức vẽ?” Phượng Húc Nhật cười vô hại hỏi.

“Phải” nàng vô luận như thế nào đều muốn cầm hết về a!

“Như vậy, chỉ cần mỗi lần người tìm ta, ta liền trả lại người một bức, một ngày nào đó sẽ đủ cả quyển đi.”

Một ngày nào đó sẽ đủ cả quyển?

Chắc hẳn phải vậy thôi, ngày đó Yêu Hỉ rời đi Phượng phủ thì chỉ đem trở về một bức “Mỹ lang đi tắm đồ”, cùng với một chiếc mũi dính vết máu.

Từ cái ngày đó, Yêu Hỉ tựa như trúng tà, tên Phượng Húc Nhật này cứ như vậy in sâu vào lòng nàng, khuôn mặt tà xinh đẹp của hắn như một cái gài đó đâm vào tim nàng.

Nàng đúng là trúng tà.

Bởi vì, hôm sau nàng liền tự động xuất hiện ở trước đại môn Phượng phủ.

Đồng dạng, người hầu đi trước dẫn nàng đến chỗ ở của Phượng Húc Nhật, sau khi tới cửa, chỉ còn lại mình nàng đứng đó, bởi vì Phượng Húc Nhật đã dặn người hầu, chỉ một mình nàng được đi vào mà thôi.

Lúc này, Yêu Hỉ lẩm bẩm tự trấn an chính mình.

Ai, vì tập tranh, nàng chẳng những phải khai ra tên của mình cho Phượng Húc Nhật, còn phải lần nữa tới cửa.

Nếu không phải vì bảo bối của nàng, nàng đã không bước vào Phượng phủ dù chỉ một bước.

Nàng nghĩ qua, thật ra thì nàng có thể buông tha cho những bản sơ thảo kia, chờ [nam hội] mới nhất phát hành, nàng cùng lắm thì lại đi mua một quyển là được!

Nhưng là đầu của nàng cùng thân thể giống như là đang chống đối lẫn nhau, hoàn toàn không có cách nào thỏa hiệp, cho nên, nàng mới nói mình trúng tà.

4. Chương 4

“Gặp một lần mới cầm lại một bức. . . .” Nàng đứng ở cửa, nắm chặt mười ngón tay. “Hội Ảnh rốt cuộc vẽ mấy tấm nha? Ta rốt cuộc phải gặp hắn mấy lần mới đủ a?”

Yêu Hỉ cúi đầu không để ý ánh sáng như bị ngăn trở, một đạo thân ảnh cao lớn xuất hiện ở nàng bên cạnh.

“Không phải là càng thấy ta nhiều lần, càng có thể thỏa mãn mong đợi của người sao?” Kia thanh âm ôn hòa lại dễ nghe chọt vang lên.

Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đập vào trong mắt nàng là một tuấn nhan so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nàng cả kinh, cước bộ liền tiếp lui về phía sau.

Lui về phía sau như vậy, nàng có thể nhìn thấy trên cổ hắn đeo một khối ngọc bội, ngọc bội lại rủ xuống lồng ngực hở ra do vạt áo mở rộng.

“Người. . . .” Vừa thấy được khuôn mặt tuấn mỹ đầy tà khí cùng lồng ngực rắn chắc của hắn, nàng cơ hồ hít thở không thông.

Ai, hắn thật là khắc tinh của nàng!

Nếu không phải do hắn, nàng hiện tại phải là thoải mái trong phòng của mình, ăn điểm tâm, uống trà, thưởng thức tập tranh.

Hiện nay, hắn quần áo xốc xếch, nhẹ nhàng xuất hiện ở trước mặt nàng, mặc dù bộ dáng giống như không có gì, còn có thể cùng nàng đối thoại, nhưng đối với nàng chính là. Quá mức kích thích nha.

Hắn có biết hay không bộ dạng này của hắn rất có lực sát thương a? Cổ họng Yêu Hỉ lại một trận khô khốc, ngay cả ngực cũng theo mà nóng lên.

Kể từ sau khi gặp gỡ nàng, tâm tình của Phương Húc Nhật rất tốt, bởi vì mỗi trở về nhìn thấy vẻ mặt bị làm khó của nàng, hắn lại cảm thấy thú vị vô cùng.

Nàng muốn cự còn ngêngh, vẻ mặt đầy khát vọng, nhưng lại buộc chính mình nói “không”, bộ dáng đau khổ kia, hắn xem thế nào cũng không thấy giận.

Yêu hỉ, nàng một người khác tên liền kêu làm “Thú vị”.

Vì vậy mỗi một lần thấy nàng, hắn liền cố ý bắt chước bộ dạng của hắn trong bức vẽ —— đi tắm đồ, ngực trần đồ, lấy trêu chọc nàng làm thú vui.

“Ta đã đúng hẹn đến, mau trả ta bức họa?” Được, được, nàng liền nhận! Coi như làm mình cũng kiếm được, ít nhất không chỉ có thể nhìn tập tranh thưởng thức, mà có thể thấy người thật luôn, có cái gì không tốt đây?

Mặc dù là kích thích một chút, bắt quá có thể thỏa mãn ánh mắt của nàng, nàng sẽ nhanh chóng quen thôi.

Xấu hổ thì xấu hổ, nhưng đây là quyền lợi của nàng nha, nàng dĩ nhiên phải nắm chắc cơ hội được mở rộng tầm mắt này rồi.

“Yêu Hỉ a Yêu Hỉ, bộ dáng của ta so với trong tranh kém hơn sao?” Phương Húc Nhật lắc đầu, trong miệng phát ra thanh âm ai oán, từng bước một tiến tới gần nàng.

Khoảng cách của hai người vốn là cũng đã rất gần, khi hắn tiến thêm mấy bước, chóp mũi của nàng cơ hồ sẽ đụng phải lồng ngực của hắn.

Nàng còn chưa kịp hồi thần, bàn tay của hắn liền giữ lấy cằm của nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà của nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

“Người. Người.” Nàng không muốn đến gần như vậy nha! Nàng sợ hình tượng này quá mức kích thích, đợi lát nữa nàng lại muốn chảy máu mũi.

“Không nghĩ tới người trông rất thuận mắt.” Phương Húc Nhật nhẹ giọng nói, hơi thở ấm áp phun lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt tràn đầy tà mị. “Yêu Hỉ, người thật đáng yêu.”

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, ngực nhanh chóng đập mạnh. Vì muốn kéo ra khoảng cách của hai người, nàng đưa ra tay nhỏ bé dán lên lồng ngực của hắn.

Lòng bàn tay ấm áp mềm mại kia dán ở trên ngực của hắn, hắn có thể cảm giác được tay nhỏ bé của nàng khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn quay nhìn hướng khác, ý đồ đẩy hắn ra.

Nhưng phương Húc Nhật hắn một khi đã coi trọng con mồi, làm sao có thể dễ dàng cho nàng từ trong tay hắn chạy đi, nàng càng muốn chạy trốn, thì hắn càng muốn chinh phục nàng.

“Yêu Hỉ nha Yêu Hỉ, ta có hay không từng xuất hiện ở trong mộng của người, giống như bây giờ, người có thể đụng vào ta, cùng ta vành tai và tóc mai chạm vào nhau?” Hắn xấu xa đem môi đến gần vành tai mượt mà của nàng, ở tai của nàng mà nhẹ phun nhiệt khí.

Nàng run lên, không chỉ có cánh tay nhỏ bé của nàng phát run, đến cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Hắn đang xảy ra chuyện gì vậy? Cố ý đè thấp cổ họng nói chuyện, lại còn ở bên cạnh tai của nàng thổi khí, giống như là ở trong tai nàng hạ độc, cổ trùng như độn thổ, chui vào trái tim của nàng.

Nàng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, động cũng không dám động, ngay cả hai hàng hàm răng cũng run lên.

Nam nhân này thật là nguy hiểm! Bản năng của nàng nói cho nàng biết như vậy.

“Phản ứng của người thật làm ta không vui, thật đem ta làm thành bức họa không động rồi?” Phương Húc Nhật bàn tay đơn giản chỉ cần đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gần sát hắn, để cho hai tròng mắt nàng nhìn thẳng hắn.

Hắn là muốn nàng có phản ứng gì nữa! Dem hắn đẩy ngã, sau đó đói khát đem hắn ăn hết? Sâu thẳm trong tâm Yêu Hỉ nói thầm, nhưng là dự vọng ẩn sâu trong đáy lòng tựa như nước nóng đang sôi trào cô lỗ cô lỗ bốc khói lên.

“Người. . . . Không nên ép ta đó!” Nàng trời sanh liền đối với nam sắc không có cách nào chống cự, cộng thêm nam nhân ở trước mắt còn là cực phẩm trong cực phẩm, nàng lần nữa đè nén, chính là không muốn mất đi bình tĩnh a!

“Dem người ép tới tuyệt cảnh sẽ có kết quả như thế nào?” Phượng Húc Nhật ngược lại tò mò muốn biết phản ứng của nàng, dù sao nữ nhân quá mức xấu hổ rất nhanh sẽ khiến hắn mất đi cảm giác mới mẻ.

Nàng cắn cắn môi, nhìn vào tròng mắt đen thâm thúy của hắn, cảm thấy như mình đang bị cuốn vào dòng nước xoáy vậy.

Sau một khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt Phượng Húc Nhật chợt đến gần, khuôn mặt thanh tú ở trong phút chốc phóng đại.

Yêu Hỉ chủ động đem đôi môi đầy đặn dán lên của hắn môi mỏng.

Giờ khắc này, thời gian tựa hồ như ngưng lại.

Hai mươi năm, yêu Hỉ lần đầu tiên phát hiện, thì ra là môi nam nhân cũng không có mùi vị.

Hơn nữa môi dán môi thì nàng chỉ cảm thấy một hồi lạnh như băng, cũng không có cảm thụ đặc biệt gì.

Môi Yêu Hỉ vẫn dừng lại trên môi mỏng của hắn, nhưng một đôi mắt to từ hốt hoảng khôi phục trấn tĩnh, sau lại tràn đầy nghi ngờ.

Thì ra là, cùng nam nhân môi cùng môi kề nhau, cũng sẽ không đẩy lên cái gì thiên toàn địa chuyển tia lửa nha!

Nàng nhớ tới mình xem qua thông tục tiểu thuyết, bên trong miêu tả sau khi nam nữ môi dán môi, liền giống như là Thiên Lô câu động địa hỏa, còn có thể xuất hiện một cảm giác kì lạ.

Tiếp, chính là dựa vào trí tưởng tượng của người đọc.

Có lẽ là ảo tưởng luôn là tương đối xinh đẹp đi. Yêu Hỉ khẽ trứu khởi lông mày, cho là giờ phút này tựa như môi trên cùng môi dưới của mình đụng chạm, tuyệt không khiến cho nàng kinh ngạc.

Sau, nàng rời đi môi của hắn, trên mặt phẳng phát viết hai chữ “Thất vọng”.

Phượng Húc Nhật nhú mi, nhìn nàng từ một mặt nghi ngờ chuyển thành thất vọng, thành thực biểu đạt ra tâm tình của mình.

“Thế nào, ta mùi vị không tốt?” Hắn còn tưởng rằng nàng kế tiếp sẽ có động tác khác, không nghĩ tới chẳng qua là chuồn chuồn lướt nước hôn môi của hắn mà thôi.

Nàng mân mím môi, nâng lên tròn con mắt nhỏ giọng nói: “Thì ra là hôn người. Tựa như đôi môi của ta đụng nhau, lạnh nhạt vô vị.”

Lạnh nhạt vô vị? Bốn chữ này giống như kim đâm vào trái tim của Phượng Húc Nhật.

Nàng lại nói hôn hắn lạnh nhạt vô vị? Hắn còn là đầu một lần nghe nữ nhân cho hắn như vậy bình luận.

Thì ra là, nam nhân dù đáng đẹp mắt, nhưng nếm mùi vị của hắn không khiến người ta choáng đầu hoa mắt như vẻ ngoài của hắn nha! Nàng đúng là rất thất vọng.

Nhìn thấy nàng vẻ mặt như thế, không khỏi làm Phượng Húc Nhật có một tia không vui.

Nữ nhân này. Hắn nhẹ xuy một tiếng.

Tiếp, hắn đem môi hướng đến môi anh đào của nàng.

Lần này, hắn thành nắm trong tay chủ động, không giống với nàng mới vừa rời hôn khô khan như người đầu gỗ, mà là dùng đầu lưỡi khẽ liếm lấy cánh môi của nàng.

Yêu Hỉ chợt cảm giác được trên môi có một đạo thấp nhiệt mềm vật chống đỡ , hơn nữa tràn đầy tính xâm lược, mạnh mẽ có lực muốn cạy ra môi của nàng.

“Đợi. . . .” Nàng cả kinh, vội vã rời đi môi của hắn, muốn tìm tòi nghiên cứu kia vật kì lạ ấm áp kia từ đâu mà đến, nhưng lại bị hắn kiềm chặt gò má, lời của nàng chưa kịp nói ra đã bị hắn nuốt vào trong miệng.

Lập tức, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hoàn toàn bị lưỡi của hắn đoạt lấy, đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua ở trong miệng đỏ nàng, trêu chọc cái lưỡi nhỏ bé của nàng .

Nàng câu đánh giá “Lạnh nhạt vô vị” kia, giờ phút này hoàn toàn bị đẩy ngã, thay thế được chính là tư vị khó có thể hình dung .

Hơn nữa khi đầu lưỡi Phượng Húc Nhật chủ động chiếm cứ trong miệng nàng, còn mút nàng thì đầu óc của nàng bắt đầu mất hoa.

Tựa như trong thông tục tiểu thuyết chỗ miêu tả hình ảnh mập mờ tình yêu nam nữ kia, nụ hôn này làm cho người ta toàn thân nóng ran khó nhịn, miệng đắng lưỡi khô, ngay cả để cho nàng bắt đầu cảm thấy thiên toàn địa chuyển.

Thân thể của nàng theo nụ hôn của hắn mà trở nên có chút lâng lâng, giống như là bị hắn mang đến một chỗ địa phương tràn ngập sương trắng.

Giống như tự hồ chỉ còn dư lại hai người bọn họ, mà trước mắt của nàng cũng chỉ còn dư lại mình hắn, đồng thời trong mắt là dung nhan khuôn mặt tuấn mỹ kia.

Yêu Hỉ nhìn thấy hắn trong tròng mắt mang theo tà khí, mị hoặc ánh mắt của người ngắm nhìn nàng một cái chớp mắt cũng hạ trong nháy mắt.

Nếu không phải bàn tay to của hắn vịn hông của nàng, hai chân của nàng đã sớm xụi lơ, căn bản không cách nào hảo hảo đứng thẳng.

Cho đến khi nàng cảm giác ngực mình một hồi hít thở không thông , đầu lưỡi của hắn mới rời đi môi đỏ mọng của nàng bị hôn sưng, ung dung nhìn nàng.

Nàng không khỏi nín thở, trong khoảng thời gian ngắn quên mất đi cách hô hấp.

Phượng Húc Nhật thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, phát hiện nàng đang không thở , lập tức cười khê một tiếng.

Còn chưa chờ nàng hồi thần, môi của hắn lại đặt lên môi của nàng, không hôn giống như lúc này, hắn chẳng qua là cạy ra môi của nàng, khẽ thở mang theo hơi tức ấm áp vào miệng của nàng.

“Hô hấp.” Hắn không quên nhắc nhở.

Yêu Hỉ nháy mắt mấy cái, lấy lại tinh thần, lúc này mới miệng to hô hấp không khí.

Một lát sau, khí lực hai chân của nàng giống như là mất đi chống đỡ , hướng trong ngực của hắn ngã xuống.

“Mỹ vị của ta ngoài người dự liệu đi?” Hắn đem môi ở bên cạnh tai của nàng thấp giọng nhẹ tổ cáo, mang theo một tia làm chuyện xấu giọng nói.“Gặp gỡ ta, người chỉ biết bị ta mê hoặc, sau đó không thể tự kèm chế.”

Bởi vì, nữ nhân vĩnh viễn không có cách nào cự tuyệt Phượng Húc Nhật hắn.

Yêu Hỉ quả thật đã mất tự kèm chế.

5. Chương 5

Nam nhân này như hoa anh túc, một ngày một mê luyện vẽ tuấn mỹ của hắn, có muốn cũng không thể thoát khỏi sự hấp dẫn của hắn, chỉ có thể không ngừng rơi xuống.

Nàng, chính là nữ nhân phạm vào độc “Phượng Húc Nhật” gây nghiện này.

Ngày đó, hân hôn nàng, tưởng như là thưởng một bức họa.

Nàng biết rõ nam nhân này rất nguy hiểm, nhưng người nghiện thì căn bản không có tự chủ, ngoài miệng nói thảm không tái phạm, nhưng là thân thể của nàng luôn luôn rất thành thực a.

Hôm sau, nàng lại đi Phụng phủ.

Hôm sau nữa, nàng cũng đi.

Chớ nói chi là hôm sau hôm sau hôm sau nữa. Ngay cả mười ngón tay cũng mau không đủ đếm, nàng nghe lời giống như là sủng vật hân nuôi, đúng thời gian, liền ngoan ngoãn xuất hiện ở trước đại môn Phụng phủ.

Yêu Hỉ luôn là cúi đầu đi tới Phụng phủ, giống nhau bị dẫn vào đại môn, đồng dạng xuyên qua sân nhà, hành lang mà nàng đã nhìn hết sức nhìn quen mắt.

Đồng dạng địa phương, người muốn gặp vẫn là người đó, nhưng là, mỗi một lần gặp hân, lòng của nàng luôn hồi hộp, thật khó có thể bình thường được.

Yêu Hỉ vẫn muốn mình bình tĩnh lại, nhưng là mỗi lần đến trước mặt Phụng Húc Nhật, sự bình tĩnh của nàng lại nhanh chóng bị phá vỡ.

Lòng của nàng giống như không thể quản được nữa, chẳng qua chỉ sắp được gặp hân, liền bắt đầu đập cuồng loạn bình bịch, bình bịch liên hồi, nàng không nén được, chỉ có thể mặc cho nó không ngừng tăng nhanh.

Giờ phút này, người của Phụng phủ dẫn nàng đến bờ hồ trong hậu viện, chỉ vào bát giác thạch đình phía trước trong hồ , muốn nàng tự mình hướng chỗ đó đi tới.

Hai chân của nàng tựa như có ý thức, đầu nàng dù có ngăn cản thế nào cũng vô ích, biết rõ trước có hổ. Không, là nam nhân tà ác, nhưng vẫn là tự nguyện rơi vào bẫy mà người ta đã bày sẵn.

Phụng Húc Nhật căn bản là đã đào một cái hố tốt lắm, nhưng nàng chính là đàn, ngư ngạc nhảy xuống, cho nên hôm nay nàng lại tới đến trước mặt của hân.

Phụng Húc Nhật trước mắt vẫn như cũ quần áo xốc xếch, làn da trên ngực rõ ràng như cũ giọi vào trong mắt của nàng, tựa như ánh mặt trời, chói mắt khiến nàng không nhìn được mà nheo lại con ngươi, nhưng vẫn không thể nào bỏ qua được cảnh tượng đẹp mắt đó.

Hân hôm nay, một đầu tóc dài đen nhánh buông xuống, càng hợp với khuôn mặt có dung nhan khuynh thành kia, ở dưới ánh mặt trời có vẻ tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

“Yêu Hỉ.” Hân nghiêng người ngồi ở bên thành ghế, quay đầu lại hướng nàng cười một tiếng.

Nàng thường nghĩ, đây chính là “Cười một tiếng khuynh thành” đi, nếu không phải trái tim của nàng đủ mạnh, thì chỉ sợ sớm đã bởi vì quá mức hưng phấn mà chết bất đắc kỳ tử. Mặc dù gần đây nàng đã tương đối sẽ không bị nụ cười của hân ảnh hưởng, nhưng lòng của nàng vẫn là sẽ không tự chủ được mà đập mạnh.

Ai nha nha, nam nhân này thật đúng là mê chết người không đền mạng, trái tim của nàng phải kiên cường một chút, không thể bởi vì hân cười nhạt một cái liền bị mê phải xoay quanh mới được.

“.” Phụng Húc Nhật thấy nàng mãnh liệt nhìn hân, ngây ngốc đứng tại chỗ, vì vậy vươn tay hướng nàng ngoắc ngoắc đầu ngón tay

Thấy thế, Yêu Hỉ liền ngoan giống như là Cầu nhi hân nuôi, chỉ kém không có ngoắt ngoắt cái đuôi đánh về phía hân.

Nàng là rất muốn đụng ngã hân nữa ! Ai bảo nam nhân này lớn lên lại tuấn mỹ như thế đánh trúng tử huyệt của, nếu không phải hân quá tà ác, nàng đã sớm muốn đưa ra ma chướng. Đó, không, là biểu đạt hảo cảm của mình.

“Làm gì?” Kể từ ngày bị hân hôn qua, nàng đối với hân liền mang theo chút phòng bị, bởi vì nụ hôn của hân khiến người ta quá khắc cốt ghi tâm.

Vậy mà mấy ngày nay hắn lại khôi phục một bộ dáng quân tử thản nhiên không bị lay động , luôn là mang theo nụ cười ôn hòa cùng nàng đông lạnh tây xả , chính là không đề cập tới thời khắc hai người đã từng mập mờ.

“Phơi nắng mặt trời nha.” Hắn cười đến vô hại, thấy nàng đi tới, liền một tay chế trụ nàng cổ tay mảnh khảnh, đem nàng kéo đến trong ngực.

Nàng không kịp phản ứng tựa như con diều đứt dây bổ nhào vào trong ngực của hắn, mùi hương thoang thoang trên người hắn lập tức bao phủ lấy nàng.

Yêu Hỉ cho là chỉ có trên người nam quan trong tục hương lâu mới có mùi thơm, nhưng là trên người Phượng Húc Nhật cùng nam quan môn có sự khác biệt, đó là loại mùi vị nam tính , giống như là được ánh mặt trời tạo nên vậy.

Nàng uốn éo người muốn rời đi ngực của hắn, nhưng bởi vì mùi vị trên người của hắn mà dừng một chút, quên mất giấy giụa.

Mỗi lần đến gặp hắn, nàng lại cảm thấy như mình bị trúng độc của hắn, cho đến khi đem toàn bộ cảm giác của nàng mất hết.

Giống như bây giờ, bị hắn lẳng lẳng ôm, nàng thế nhưng cảm thấy đây cũng là một loại hưởng thụ! Ác, nàng thật sự là sắc sanh nữ trời!

Chỉ hận nam nhân này nàng không có cách nào xuất thủ nhúng chàm, thì ngược lại vị trí hai người tráo đổi, nàng thành tiểu sủng vật mà hắn tùy thời có thể trên chọc .

Buổi chiều yên tĩnh, gió mát ẩm áp lướt nhẹ qua mặt hồ, nàng ngay cả tiếng cá bơi lội trong hồ cũng có thể nghe thấy.

Nhưng sự yên lặng này duy trì không được bao lâu, bờ hồ vang lên một hồi tiếng bước chân, hướng bát giác đình truyền đến.

Bước chân kia cũng không vội gấp rút, ngược lại có vẻ có chút thông dong.

Yêu Hỉ ngược mắt muốn quay đầu lại nhìn lên, bàn tay Phượng Húc Nhật đặt ở trên người nàng chợt chế trụ hông của nàng, đơn giản chỉ cần không để cho nàng xoay người.

Lúc này, sau lưng nàng vang lên một giọng nói nam.

“Thì ra là đại ca ở chỗ này.”

“Nhị đệ có chuyện?” Phượng Húc Nhật câu khởi môi , thanh âm ôn hoà.

Phượng Húc Vân là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Phượng Húc Nhật, so với huynh trưởng hơi chút thua kém gương mặt tuấn tú cũng nâng lên cười một tiếng, đi vào trong bát giác.“Khó được thấy đại ca có nhà lâu như vậy, cho nên mới cùng đại ca hàn huyên một chút.”

“Ta từ trước đến giờ không biết chúng ta còn có lời nói có thể tán gẫu.” Phượng Húc Nhật mặc dù là cười nói như vậy, nhưng là trong thanh âm lại không có bất kỳ nhiệt độ nào, so với người xa lạ còn không bằng.

Phượng Húc Vân sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn không có nói tiếp.

Không khí vô cùng quái dị. Yêu Hỉ đợi ở trong ngực Phượng Húc Nhật cũng dễ dàng phát giác có điều kì lạ, coi như nàng không có nhìn thấy vẻ mặt của Phượng Húc Nhật, cũng tin tưởng hắn hiện tại khẳng định Lạnh Như Băng sơn .

“Ta còn đem đại ca coi là huynh trưởng.” Phượng Húc Vân có vẻ lơ đãng, ngoắc ngoắc tay, ý bảo người ở sau lưng đem nước sơn hộp trên tay hướng Phượng Húc Nhật trước mặt đưa.“Đại ca vì Phượng phủ chúng ta mà bên ngoài bốn ba, thân là đệ đệ, thỉnh thoảng cũng nên vì thân thể đại ca mà lo lắng, cho nên đặc địa lưu lại lão sâm ngàn năm trên núi Trường Bạch này, để cho đại ca bồi bổ nguyên khí.”

Phượng Húc Nhật cười cười, nhận lấy nước sơn hộp.“Vi huynh liền cảm ơn hảo ý của người.”

Phượng Húc Vân cười đến không lộ dấu vết, rồi nói tiếp: “Đại ca không mở ra nhìn một chút sao? Nhưng trước ngửi ngửi mùi một chút, nhất định toàn thân thoải mái.”

Phượng Húc Nhật khiêu khiêu lông mày, đem Yêu Hỉ ôm lấy, để cho nàng ngồi ở trên đùi của hắn, bàn tay siết chặt hông của nàng, không thèm để ý đến con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, động tác của hai người vẫn vô cùng thân mật.

“Nhị đệ, vi huynh đang bận rộn.” Hắn giống như là đánh Thái Cực từ chối nhã nhặn. “Người dù sao cũng phải để huynh trước ”Tiêu hao” một chút thể lực, mới có lý do bỏ thân.” Vừa nói, hắn chỉ chỉ Yêu Hỉ trong ngực.

Phượng Húc Vân đảo tròn mắt tử, người ngu đi nữa cũng biết hắn là thâm chỉ chuyện gì, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nói: “Như vậy ta liền không quấy rầy đại ca hăng hái .”

Trước khi xoay người, tròng mắt đen thật sâu của hắn quan sát Yêu Hỉ một cái, mới dẫn người ở rời đi.

Sau khi Phượng Húc Vân đi xa, bàn tay Phượng Húc Nhật mới rời đi eo của Yêu Hỉ , để cho nàng khôi phục lại tự do, rời đi hai chân của hắn.

“Người.” Như thế rất tốt, nàng quan hệ với hắn, trong mắt người chung quanh xem ra là cỡ nào “Không bình thường” .

Phượng Húc Nhật cũng không để ý Yêu Hỉ đang bộ dáng tức giận trợn mắt, chẳng qua là trên mặt cười nhạt nhìn chằm chằm nàng.

Nhưng là hắn cười lại có vẻ lạnh như băng, để cho nàng cả người bốc lên một hồi rùng mình.

Hai người trong lúc đó như có một hơi thở lạnh lùng di chuyển, mặc dù ánh mắt trời chiếu xuống trên người hắn, nhưng chung quanh hắn lại tựa hồ như kết sương, không để cho nàng dám đem oán trách trong miệng nói ra.

Nhưng vì muốn đánh vỡ sự trầm tĩnh quý dị như vậy, Yêu Hỉ không thể làm gì khác hơn là tìm cái đề tài, nhìn ngón tay út của hắn bên cạnh nước sơn hộp. “Kia ngàn năm lão sâm, người không mở ra xem nhìn sao?”

Nàng muốn tiến lên thay hắn mở ra nắp hộp, nhưng mu bàn tay lại bị hắn dùng lực vỗ, nước sơn hộp nhanh chóng rơi vào trong tay của hắn.

“Làm gì nữa, nhìn một chút cũng không được?” Hẹp hòi như vậy, ngay cả đụng cũng không cho đụng?

“Ta đối với người vẫn còn có hứng thú, nên sẽ không để cho Diêm Vương chứa chấp người.”

“Cái gì?” Hắn đây là rửa nàng chết sao?

“Yêu Hỉ, nhớ những lời này, về sau nếu không phải ta tự tay giao đồ cho người, ngàn vạn không được nhận lấy.” Phượng Húc Nhật vừa nói, cánh tay dài đồng thời đưa ra bên ngoài lan can, bàn tay ngay sau đó buông lỏng.

Nước sơn hộp mở ra, lão sâm bên trong cứ như vậy rơi xuống, ồm một tiếng liền cùng cái hộp cùng nhau chìm vào trong nước.

Yêu Hỉ cau mày, vội vàng đi tới bên lan can, chỉ thấy cá trong hồ tưởng rằng chủ nhân cho ăn, vội vàng chen thành một đoàn tranh nhau ăn cây lão sâm kia.

“Người.” Nàng vừa mới nói ra một chữ, sau một khắc liền thở dốc vì kinh ngạc.

Mặt hồ hiện lên một luồng sáng bạc, đó là phản xạ của ánh sáng mặt trời chiếu ở trên vây cá.

Những con cá kia, từng con từng con lật bụng, nằm ngửa ở trên mặt hồ.

Nhân sâm có độc!

Hôm nay, Phượng Húc Nhật để cho Yêu Hỉ trở về rất sớm.

Lúc nàng rời đi, hắn vẫn như cũ ngồi ở trong bát giác đình phơi nắng, cười nhìn nàng rời đi.

Yêu Hỉ trước khi đi hỏi nhiều lần nhân sâm tại sao có độc, hần như cũ chỉ là trầm mặc cười, cũng không trả lời vấn đề của nàng.

Vì vậy, trong lòng của nàng giống như bị vướng phải một cây gai, cho dù nàng muốn nhổ cũng không có biện pháp.

6. Chương 6

Nàng tò mò như một chú mèo nhỏ, đem nghi vấn để ở trong lòng, sau chỉ cần mỗi ngày tới trước Phượng phủ, nàng liền cầm theo một chút bạc ở trên người, ý đồ thu mua người ở vì nàng mở cửa, dẫn đường cho nàng.

May mắn là người ở Tiểu Tam chỉ kém không có đem tộc phổ Phượng gia đọc lâu lâu, mới không có mấy ngày, nàng hỏi, hần cũng trả lời rất cặn kẽ.

Phụ thân Phượng Húc Nhật chỉ cưới một thê một thiếp, tiểu thiếp xuất thân thấp hèn, do khó khăn nên đi làm ca kỹ, được Phượng lão gia cưới vào cửa sau, một năm sau thì sinh hạ nhi tử, chính là phượng Húc Nhật.

Nhưng sau khi nàng ta dưỡng tốt thân thể liền ném phu bỏ con cùng tình lang bỏ trốn, đến nay tung tích không rõ.

Phượng Húc Nhật do phượng phu nhân nuôi nấng, ba năm sau, phu nhân cũng mang thai, sau sinh hạ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia.

Mà phượng Húc Nhật từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, mặc dù mẫu thân xuất thân thấp hèn, nhưng bởi vì là trưởng tôn trong nhà, vì vậy Phượng lão gia vô cùng để ý.

Mấy năm trước, phụ thân Phượng Húc Nhật qua đời, gia nghiệp có ba phần thì hai phần rơi trên vai Phượng Húc Nhật.

Mặc dù phượng Húc Nhật quanh năm bên ngoài buôn bán, nhưng mọi người trong Phượng phủ đều biết, không phải là hần không muốn về nhà, mà là hần từ trước đến giờ cùng Nhị thiếu gia Phượng Húc Vân như lửa với nước, cho nên dứt khoát lùi một bước, ra bên ngoài phát triển gia nghiệp.

Sau khi nàng biết được những chuyện này, trong lòng đối với phượng Húc Nhật thậm chí có loại cảm giác nói không ra lời.

Nam tử kia giống như một đầm nước sâu, làm cho người ta không thể thấy được đáy.

Mặc dù nàng nghe nói Phượng phu nhân bắt kẻ là hài tử ruột thịt hay không, luôn luôn đối đãi công bằng, không có bất kỳ thiên vị nào, nhưng là, ở bên trong, tay chân đầu đá, nàng đã tận mắt nhìn thấy mấy ngày trước.

Nhị thiếu gia không thích huynh trưởng Phượng Húc Nhật này, luôn coi hần như là cừu nhân.

Đáng chết, nàng làm gì lại nhiều chuyện đi xem xét thân thể của Phượng Húc Nhật, kết quả hại nàng đối với hần lại thêm chút cảm giác phức tạp.

“Người ở đây muốn cái gì?” Hôm nay Phượng Húc Nhật mặc bộ quần áo màu bạc, còn một đầu tóc đen để xóa tung đầy tà mị, lại giống như đầu Hắc Báo tựa trên ghế quý phi, hai bên trái phải còn có tiểu tỳ phục vụ hần ăn bô đào.

Tiểu tỳ đem bô đào đưa vào trong miệng của hần, hoàn toàn không cần đại gia hần động thủ.

Hơn nữa, ăn bô đào liền ăn bô đào nha, làm gì ăn xong còn lè lưỡi liếm liếm môi mỏng a!

Nhìn hần bộ dáng mê người, Yêu Hỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, Suy nghĩ của nàng cũng vì hình ảnh này mà bị cắt đứt.

“Ta đang suy nghĩ, người chừng nào thì mới chịu bỏ qua cho ta, đem đồ của ta toàn bộ trả lại cho ta!” Nàng tức giận nhìn chằm chằm nam nhân duy nhất ở đây đang rảnh rỗi.

Nhìn hân ung dung tự tại, thật đúng là cực kỳ đặc ý! Nàng hừ lạnh một tiếng.

Sau khi Phượng Húc Nhật ăn thêm một khóa bồ đào, liền từ trên ghế quý phi đứng dậy, cầm lên trong mâm một chuỗi bồ đào, chân dài nhẹ nhàng bước, liền giống như một con Hắc Báo ưu nhã đi tới trước mặt nàng.

“Gấp cái gì?” Hân cười nhìn gương mặt của nàng phồng đến giống như hai khóa tiểu viên cầu, môi lại không nhin được mà trêu nàng.“Ngày ngày cùng ta gặp mặt bồi dưỡng tình cảm không tốt sao?”

“Tốt ở chỗ nào?” Nàng bất mãn nói thầm.

Hân hái được một khóa bồ đào, thừa dịp lúc nàng nói chuyện nhét vào trong miệng nhỏ của nàng.

Kia tư vị ngọt vừa mang theo vị chua ở trong miệng của nàng lan tràn, trong miệng của nàng tất cả đều là mùi thơm bồ đào.

“Ngọt sao?” Phượng Húc Nhật cười hỏi, nhìn nàng hai mắt trong suốt.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng tươi cười, “Ngọt a!” Quả nhiên là nhà người có tiền, mới có thể ăn được loại bồ đào này vừa lớn lại tròn lại mùi thơm bốn phía.

“Kia vậy ném thêm một quả đi.”Tròng mắt đen tà tứ nhú lại, hân thừa dịp thời điểm nàng không kịp phòng bị, đem bồ đào bỏ vào trong miệng mình, lại đem môi dán lên cánh môi béo mập của nàng.

Hân lấy đầu lưỡi khẽ đẩy bồ đào đưa vào trong miệng của nàng, đầu lưỡi hơn ở trong miệng của nàng lật khuấy.

Nàng cắn bản không kịp phát ra kháng nghị, bồ đào cứ như vậy ở trong miệng của nàng thêm , hàm răng nàng cắn bể bồ đào, chất lỏng cùng hương vị ngọt ngào ở trong miệng của nàng tản ra, mà hân cũng ở trong miệng của nàng cũng hút lấy vị ngọt của bồ đào, lưỡi hai người cứ như vậy thưởng thức nước ngọt, thấm dần vào lòng nhau.

Tiểu tỷ ở một bên thấy vậy mà đỏ mặt, nhưng là hình ảnh khó được nếu không nhìn thì quá đáng tiếc, vì vậy tất cả đều không có lên tiếng, không dám thở mạnh.

Khi hân đòi hỏi mật dịch trong miệng nàng, chìm đắm trong sự ngọt ngào của nàng, khiến hân quên đi tất cả, bốn phía an tĩnh giống như là tồn tại chỉ có hai người bọn họ, đối với nàng khó khăn chia lìa, cho đến khi một đạo thanh âm cắt đứt đây hết thấy.

“Các người. Đang làm gì!”

Yêu Hỉ lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn, gọi vào trong mắt nàng một dung nhan cau mày.

Hà Tịnh Tuyết đang đứng ở cửa, nhìn thấy hình ảnh giờ phút này, toàn thân không khỏi run rẩy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, trong tròng mắt còn mang theo sự tức giận.

Ngón tay chỉ về phía bọn họ, phảng phất bộ dáng như bắt gian tại trận, chân mày cơ hồ nhíu thành một đoàn.

Yêu Hỉ là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử này, nàng mặc quần áo gấm, đầu búi tóc cao thể hiện đã có gia đình, dung nhan được trang điểm xinh đẹp, thực sự là một mỹ nhân, chẳng qua là hiện nay nét mặt của nàng quá mức dữ tợn, tựa hồ trong mắt nhìn thấy một chuyện gì đó bỉ ổi.

“Các người.” Hà Tịnh Tuyết run rẩy, đôi mắt buồn bã nhìn về Phượng Húc Nhật.“Làm sao người có thể.”

Phượng Húc Nhật nhíu mày, cố ý đem Yêu Hỉ ôm vào trong ngực.“Đệ muội, có chuyện gì không?”

Hà Tịnh Tuyết mặt một hồi tái nhợt, hân kêu nàng “đệ muội” khiến tim nàng có chút đau , nhưng vẫn là nín thở khỏi phục lại vẻ trấn tĩnh.

Đồng thời, nàng cũng đem Yêu Hỉ từ đầu tới đuôi quan sát một lần.

“Đại ca.” Sắc mặt của nàng dần dần hòa hoãn, nhưng con mắt sáng quắc vẫn nhìn lên người Yêu Hỉ, hết sức để ý chuyện vừa rồi.“Tịnh Tuyết chẳng qua là hướng đại ca thỉnh an, hơn nữa tới hỏi thăm ý

nguyện của đại ca. Lần trước, tướng công cùng Tịnh Tuyết thay đại ca an bài đối tượng thành thân, đại ca có thích hay không?”

Đối tượng thành thân? Yêu Hỉ nghe những lời này, trên mặt trong nháy mắt xẹt qua một tia lo lắng.

Xú nam nhân! Cũng chuẩn bị cùng người khác thành thân rồi, còn đối với nàng động thủ động cước! Yêu Hỉ bất mãn đưa tay nhỏ bé ra đẩy lồng ngực của hắn, nhưng vẫn như cũ bị hắn giam cầm vào trong ngực.

“Buông ta ra!” Nàng là một cô nương xinh đẹp chưa gả, hắn còn như vậy ôm chặt nàng không thả!

“Thả người ra? Ta đây chỉ có khả năng thành thân với đối tượng là người.” Thanh âm Phượng Húc Nhật không lớn không nhỏ, vừa đủ ọi người chung quanh cũng có thể nghe thấy.

Giật mình không chỉ có mình Yêu Hỉ, còn có Tịnh Tuyết đứng ngay người ở bên cạnh giống như một khối đầu gỗ.

“Người nào người nào người nào người nào. Ai là đối tượng thành thân của người?” Yêu Hỉ bị dọa cho sợ đến ngay cả lời nói cũng thiếu chút nữa nói không rõ ràng. Giở trò quỷ gì? Nàng cùng hắn căn bản còn chưa có bắt đầu, thế nào lập tức liền nhảy đến chuyện thành thân này?

“Đệ muội, chung thân đại sự của ta cũng không nhọc đến Nhị đệ quan tâm, nhất là biểu muội người, ta dù sao cũng không dám trèo cao, sẽ dậy không nổi.” Phượng Húc Nhật nâng lên con mắt xinh đẹp ta mị, nhàn nhạt nhìn về Hà Tịnh Tuyết.

Hà Tịnh Tuyết bị tròn mắt đen vô tình của hắn nhìn lên, tâm hơi hơi tê rần , cuối cùng rung rẩy môi nói: “Đại ca. Người thành thân đối tượng phải môn đăng hộ đối, Lão thái gia cũng hết sức hi vọng chúng ta có thể thân càng thêm thân.”

“A!” Hắn khê cười một tiếng, cắt đứt lời nói của Hà Tịnh Tuyết nói: “Nếu có rãnh rồi liền nói cho gia gia cùng với Nhị đệ, kêu bọn họ không cần vì chuyện của ta mà phải quan tâm, ta chính là tính toán muốn cưới nàng.” Hắn chỉ chỉ vào khả nhân nhi trong ngực, giọng nói hết sức kiên định.

“Cái.” Yêu Hỉ vội vàng chen vào nói muốn phủ nhận.

Nàng chẳng qua là ở trên đường ngẫu nhiên xui xẻo gặp gỡ hắn, cứng rắn bị hắn lừa gạt đến , bị hắn ăn đậu hủ không nói, hiện nay tại sao lại biến thành đối tượng thành thân của hắn?

Coi như hắn là diễn trò, ít nhất cũng nên hỏi ý kiến của nàng một cái a!

Nhưng hiện nay nàng căn bản là câm ngậm bồ hòn mà im, muốn giải thích một câu cũng không được, bởi vì cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại bị môi mỏng của hắn ngăn lại.

Tất cả giải thích của nàng đều bị môi của hắn nuốt hết, chỉ có thể phát ra một chút thanh âm kháng nghị.

Hà Tịnh Tuyết thấy thế, sắc mặt tái nhợt, thân thể có chút lung la lung lay, đứng nguyên tại chỗ một lúc, hai tay che ngực, tức giận xoay người cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Phượng Húc Nhật căn bản không quan tâm phản ứng của Tịnh Tuyết, nhân cơ hội này lại cho Yêu Hỉ một cái hôn sâu, đầu lưỡi dò lấy chất lỏng ngọt ngào trong miệng nàng.

Nàng ngọt như vậy khiến hắn không thể dừng hôn nàng, bất kể là dưới con mắt trừng trừng của mọi người, nàng chính là một khối trái cây ngon ngọt, mà hắn quyết tâm phải hái được.

Tóm lại, yêu Hỉ đã là vật trong túi của hắn.

Thành thân? Chuyện như vậy nàng nghĩ cũng chưa có nghĩ tới.

Yêu Hỉ cảm giác mình từ đầu tới đuôi căn bản là bị phượng Húc Nhật lừa bỡn, mười mấy ngày nay, nàng tựa như một con rối nhỏ hoàn toàn bị hắn đùa giỡn.

Nàng thừa nhận Phượng Húc Nhật đối với nàng rất có lực sát thương, ai dạy nàng chính là mê luyện khuôn mặt của hắn.

Nói nàng nông cạn cũng tốt, khuôn mặt hần hoàn toàn đánh trúng tử huyết của nàng, tìm kiếm đã mười năm, người đàn ông này thật sự là thiếu niên trẻ tuổi hoàn mỹ nhất trong lòng của nàng.

Mặc dù hần tà khí không giống như là người tốt, nhưng đối mặt với hần, nàng trên miệng mặc dù nói không muốn, nhưng thân thể luôn là rất thành thực phối hợp với hần, không có lần nào phản kháng thành công.

Nhưng là, lần này hần vui đùa có vẻ hơi quá.

Hần muốn nàng thành thân với hần? Vậy hần rốt cuộc có biết rõ lai lịch của nàng hay không a?

Yêu Hỉ nàng cũng không phải là cô nương xinh đẹp thùy mị, hay là thiên kim tiểu thư dòng dõi nho học, nàng thuở nhỏ là một cô nhi, từ nhỏ không cha không mẹ, sau lại vào Hoa phủ làm tiểu thư, gần đây lại trở thành một trong những trưởng quý của thành Trân Châu bị tranh luận nhiều nhất.

Xuất thân như vậy. Xứng với hần sao?

Phượng phủ là gia đình giàu nhất nhì thành, Phượng Húc Nhật tương lai sẽ càng khiến cho Phượng phủ thêm giàu có.

Nàng chỉ là một con chim sẻ nhỏ thỉnh thoảng ném chút lợi lộc liền đủ, há còn có thể mơ ước cái gì đây? Cho nên, ngày đó nàng cơ hồ giống như chim sợ cành cong, ngay cả bức vẽ cũng không có cầm, liền chạy thẳng về nhà.

Kể tiếp mấy ngày, nàng căn bản không dám đi Phượng phủ nữa.

Rõ ràng trong lòng có thanh âm vẫn thúc giục nàng đi gặp hần, nhưng nàng nào có lá gan đó nha!

Vì vậy, mấy ngày nay ta đợi ở nhà, không dám bước ra cửa một bước.

Về phần những bức vẽ kia, cũng đã cầm lại gần hai mươi tờ, nàng không muốn cùng Phượng Húc Nhật có quan hệ, nên kết thúc thôi.

Dù sao Công Tôn vẽ ảnh tháng này đã ra tập “nam hội”, nàng đi mua một quyển trở lại làm vật báu là được, cần gì chấp nhất với bản kia đây!

Yêu Hỉ tự an ủi chính mình, định Liên Phượng phủ cũng không đi.

7. Chương 7

Cho đến khi người của Phượng phủ đem đến một phong thư, đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của nàng.

Trong thư chỉ viết mấy chữ —— Phượng Húc Nhật bệnh tình nguy kịch.

Hàng chữ này tựa như sét đánh lên nàng, nàng cầm phong thư, không chút nghĩ ngợi chạy thẳng tới Phượng phủ.

Cửa vừa mở ra, nàng liền không kịp để cho người ở dẫn đường, chạy thẳng tới địa phương Phượng Húc Nhật đang ở.

Vòng qua hành lang quanh co, nàng rốt cục đi tới lầu các của hần, vậy mà nàng vừa mới đến gần, liền nghe bên trong có nói giọng nói truyền tới.

“Đại ca, người thật không suy nghĩ gì hay sao?” Là thanh âm của một cô gái, giọng nói tràn đầy vội vàng.

“Người thường tới chỗ ta, không sợ bị Nhị đệ phát hiện sao?” Phượng Húc Nhật thanh âm giống như là từ chỗ rất xa truyền đến, có chút lạnh như băng.

Yêu Hỉ dừng bước, đứng trốn ở bên ngoài, không có phát ra âm thanh cắt đứt bọn họ.

“Đại ca, ta biết người hận ta, nhưng là người biết ban đầu ta cũng vậy không muốn, ta.”

Yêu Hỉ đã hiểu, đó là thanh âm của Hà Tịnh Tuyết.

“Đệ muội a đệ muội, tay gấu chỉ có thể bắt được một con cá, người lựa chọn Nhị đệ, ta thay người cao hứng, vui mừng, tại sao lại phải hận người đây?” Thanh âm của hần như cũ lạnh như băng, không có bất kỳ dư

thừa tình cảm. “Chẳng qua là, coi như người trở thành người của Phượng gia, cũng không đại biểu người đủ có thể nhúng tay vào chuyện của ta.”

Hắn cự tuyệt rất rõ ràng, không cần bất luận kẻ nào khuyên nhủ.

“Đại ca!” Hà Tịnh Tuyết giống như là tan nát cõi lòng kêu lên. “Tại sao người luôn phải đem ta đẩy ra thật xa? Người biết rõ dù ta có cùng với Húc Vân thành thân, lòng của ta.”

“Hà Tịnh Tuyết.” Phượng Húc Nhật ngay cả họ tên đầy đủ của nàng cũng gọi ra. “Thân cùng tâm thì không cách nào tách ra, người sở tác sở vi thì không cách nào che lửng mà trì, ta cũng vậy không có thời gian cùng tính nhẩn nại nghe người nhiều lời.” Trong nháy mắt thanh âm của hắn đã có vẻ thiếu kiên nhẫn, giống như là muốn kết thúc đề tài này.

“Hảo. Hảo.” Trong thanh âm của Hà Tịnh Tuyết có mang theo chút ghen ngào, “Ta không nói. Ta không nói. Ta chỉ muốn giúp đại ca hiểu rõ mọi việc, hi vọng đại ca có thể suy nghĩ kĩ, ngàn vạn chớ bởi vì tức giận mà làm hỏng đại sự.”

Hắn cười lạnh mấy tiếng, nói: “Người bây giờ muốn làm người thuyết phục tài giỏi, cũng không cần phải để ý đến đại sự của ta, đối tượng ta muốn thành thân sẽ tự do ta quyết định.”

“Nhưng là đại ca, người không thể tìm một cô nương không rõ lai lịch thành thân a!” Hà Tịnh Tuyết đối với quyết định của hắn vẫn cảm thấy bất khả tư nghị.

“Lai lịch không rõ dù sao vẫn hơn người không bằng tâm.” Phượng Húc Nhật lại cười lạnh một tiếng, “Ta thà chọn một người yêu ta, cũng không muốn lựa chọn đối tượng tùy thời đều muốn phản bội ta.”

“Người. Làm sao người có thể nói như vậy? Ta đối với người vẫn.”

“Đối với ta? Là Phượng phủ hay là Hà phủ? Hoặc là. Căn bản là đối với chính người tốt đây? Tịnh Tuyết đệ muội.” Thanh âm của hắn luôn vững vàng mà không có bất cứ tia cảm tình nào, sẽ cho người lầm tưởng hắn trời sanh tính tựa như tòa băng sơn.

“Người.” Hà Tịnh Tuyết phát ra tiếng nức nở rất nhỏ, nước mắt tựa như trân châu rơi xuống. “Người còn oán hận lựa chọn lúc đầu của ta sao?”

Lựa chọn gì? Yêu Hỉ vốn là muốn tiếp tục nghe tiếp, lại thấy Tiểu Tam thở hổn hển chạy tới, nàng sợ Tiểu Tam lên tiếng kêu nàng, sẽ khiến cho người trong phòng biết nàng ở bên ngoài nghe lén, vì vậy xoay người tiến lên che lại miệng của Tiểu Tam.

“Đi.” Nàng đơn giản đem Tiểu Tam kéo ra xa, một đường ra bên ngoài, sau mới buông miệng của Tiểu Tam ra.

“Cô nương, người làm sao vậy? Người còn chưa gặp Đại Thiếu gia mà!” Tiểu Tam quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại nhìn nàng xuống. “Ta cũng đang cần hướng Đại Thiếu gia bẩm báo a.”

“Chủ tớ các người đều thật xấu xa như nhau!” Yêu Hỉ hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn Tiểu Tam một cái. “Hắn từ đầu tới chân đâu có chỗ nào giống như là bệnh tình nguy kịch, còn ở trong phòng cùng nữ nhân khác liếc mắt đưa tình!”

Nhìn! Nàng chẳng qua là tại bên ngoài nghe lén một đoạn như vậy, cũng biết Hà Tịnh Tuyết đó cùng phượng Húc Nhật có quan hệ không bình thường.

Nghĩ tới hắn nói muốn cùng nàng thành thân, chẳng qua là muốn tìm người tới thương hắn. Ghê tởm! Hắn thật là tự tin, nhận định nàng chính là thương hắn sao?

Hừ! Nàng chẳng qua là mê luyện bề ngoài của hắn! Yêu Hỉ thật muốn quay trở lại hô to, cho hắn biết hắn đã sai.

“Nữ nhân?” Tiểu Tam gãi gãi đầu, cau mày nói. “Trong phủ mọi người đều biết cô nương mà Đại thiếu gia mang về, cũng chỉ có Yêu Hỉ cô nương người nha!”

Nàng tức giận o o đi về phía trước, giận đến không muốn bước vào Phượng phủ thêm một lần bào nữa.

“Người trong Phượng phủ các người quan hệ thật phức tạp, nhất là cái đó. Thê tử của Nhị thiếu gia, cùng Đại thiếu gia các người tựa hồ quan hệ không rõ ràng.”

“Cô nương, người nói ta nghe thì không sao, chứ lời này ngàn vạn lần đừng để cho người khác nghe được.” Tiểu Tam vội vàng chạy theo nàng. “Nhị thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia đã là quá khứ, ngàn vạn đừng làm loạn thêm nữa.”

“Quá khứ?” Yêu Hỉ thiêu mi, mặc dù trái tim một hồi tức giận, nhưng vẫn là bởi vì tò mò mà quay đầu nhìn Tiểu Tam. “Bọn họ còn có một đoạn quá khứ?” Không thể nào! Thật đúng là bị nàng đoán trúng?

“Này.” Tiểu Tam do dự một lát, mới thấp giọng đáp lại câu hỏi của nàng. “Thật ra thì nhị thiếu phu nhân vốn là vị hôn thê của Đại thiếu gia, chẳng qua là. Ngày đó Đại thiếu gia phải đi buôn bán xa, nhị thiếu phu nhân thế thay đổi nói muốn cưới Nhị thiếu gia. Nghe nói, là nhị thiếu phu nhân yêu Nhị thiếu gia.”

“Cứ như vậy?” Chỉ có như vậy? Nàng vậy mới không tin!

“Ta liền chỉ biết có từng đó.” Tiểu Tam vỗ vổ cái ót. “Cô nương, người cũng biết chúng ta chỉ là người ở, cũng không thể hỏi quá nhiều chuyện của chủ.”

Cũng phải. Yêu Hỉ biết mình cũng không tiện làm khó Tiểu Tam, coi như trong lòng có vô số nghi vấn, cũng chỉ có thể tạm thời đè xuống.

Nhưng là, chỉ cần nghĩ tới phượng Húc Nhật ở trong phòng cùng Tịnh Tuyết nói chuyện, trong lòng nàng cũng rất không thoải mái.

Nàng cảm thấy, giống như là hấn lấy nàng ra làm bia đỡ đạn, là hấn nhìn trúng mà có thể lợi dụng làm đối tượng thành thân. Yêu Hỉ buồn buồn nghĩ.

“Quên đi, ta muốn về nhà.” Nàng thề, coi như dù mê luyện bề ngoài Phượng Húc Nhật như thế nào, nàng sẽ không thuận theo ý hấn.

Nàng mới không có yêu hấn, tuyệt đối sẽ không để cho hấn vừa lòng đẹp ý!

Yêu Hỉ hừ một tiếng, xoay người liền muốn rời đi Phượng phủ, khi rẽ qua hành lang của Tiền viện, thỉnh linh bị đâm phải người khác.

“A!” Lên tiếng kinh hô chính là lão gia Phượng phủ.

Yêu Hỉ bởi vì đang giận, cước bộ dồn dập, đi bộ cũng không nhìn đường, vì vậy trực tiếp đụng vào đối phương.

Thật may là Hảo lão giả phía sau có người ở đỡ, mới không có đem một xương cốt cao tuổi mà đụng vỡ. Mà nàng cũng không có vận tốt như vậy, Tiểu Tam không kịp đỡ nàng, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng ngã nhào.

“Ai yêu, thật là đau!” Mông trắng của nàng cứ như vậy trực tiếp cùng mặt đất va chạm, đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong nháy mắt vo thành một nắm, phát ra kêu đau.

“Là kẻ nào không có mắt vậy!” Lão gia gần bảy mươi tuổi tiếng như chuông lớn, rống lên mắng.

Yêu Hỉ chu cái miệng nhỏ nhắn, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đứng trước mặt là một lão nhân gia tóc trắng xóa, đang mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Lão gia này nhìn đầy khí thế, mặc hoa phục, vừa nhìn liền biết người này ở Phượng phủ địa vị bất phàm.

Nàng nhú mày một cái, lập tức hiểu lão giả trước mắt chính là Phượng lão ông.

Ai, nàng hôm nay thật đúng là vận khí không tốt.

“Xin lỗi, là ta quá lỗ mãng.”

“Người.” Phượng lão ông nhìn Yêu Hỉ đang chậm rãi từ dưới đất đứng lên. “Người là người nào? Ta trước kia thế nào chưa từng thấy người trong phủ?”

Yêu Hỉ nói quanh co trong chốc lát, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chột dạ nói: “Ta là mang đồ tới cho Đại thiếu gia .”

Phượng lão ông mặc dù đã bảy mươi tuổi, nhưng nhìn cũng biết cái tiểu nha đầu này nói láo, vì vậy nhìn Tiểu Tam phía sau .

“Tiểu Tam, vị cô nương này là ai?”

“Ách.” Tiểu Tam là ăn gạo Phượng phủ, nhận lương Phượng phủ, không thể làm gì khác hơn là đành hoàng mở miệng: “Nàng là tặc hương lâu”

“Bạc bảo, ta tên là bạc bảo!” Yêu Hỉ cắt đứt lời nói của Tiểu Tam..., vội vàng cái khó ló cái khôn cầm tên tỷ muội trong lâu thể thân.

Nàng biết như vậy là không đúng, nhưng là nếu không làm như vậy, tất cả mọi người sẽ biết nàng cùng phượng Húc Nhật dây dưa không rõ, về sau thanh danh của nàng sẽ khó sạch.

Cho nên đành bán đứng bạc bảo. Dù sao bạc bảo cơ hồ là không ra khỏi nhà, ít người cũng biết mặt nàng như thế nào, cũng sẽ không có người nào dám ở bạc bảo nói linh tinh.

“Bạc bảo?” Lão thái gia nhíu nhíu mày: “Tặc hương lâu? Tiểu Tam, Húc Nhật khi nào cùng tặc hương lâu có quan hệ rồi?”

“Hồi bẩm lão gia..., vị này. Cô nương, là người mà thiếu gia mời tới làm khách .” Tiểu Tam không nhìn được liếc nàng một cái, trách nàng nói láo.

Sau khi Phượng lão ông quan sát nàng toàn thân cao thấp một cái, giữa hai lông mày giống như nhíu lại tạo thành một tòa núi nhỏ, thì thảo nói: “Người chính là đối tượng mà Húc Nhật muốn kết hôn?”

“Phải Không phải!” Yêu hỉ liền vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Lão thái gia, đây chỉ là Đại thiếu gia nhất thời nói lung tung, tiểu nữ tử tự biết không môn đăng hộ đối, không dám với cao.”

Chân mày Phượng lão ông khép lại càng chắc hơn: “Cô nương này người thật là kỳ quái! Đây là lần đầu có người không coi trọng cháu của ta đấy. Húc Nhật là điểm nào mà người xem không vừa mắt, ừ?”

Giọng nói chất vấn kia khiến cho nàng sững sốt. Nàng còn tưởng rằng mình tiến lui đúng lúc, không nghĩ tới thế nhưng để cho Phượng lão ông chất vấn.

Như thế này cũng không được, như thế kia cũng không xong, Phượng phủ từ trên xuống dưới đều thật khó phục vụ a! Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, trong đầu thẳng oán trách.

“Bởi vì ta không thương hẩn.” Nàng nhăn nhăn lỗ mũi, cắn môi nói. Vậy lý do này sẽ tốt đi?

“Yêu?” Phượng lão ông lại quan sát Yêu Hỉ một cái: “Người tuổi còn trẻ, kia hiểu được cái gì là yêu sao?”

“Yêu chính là thích, thích chính là yêu.” Nàng nói xong không chút do dự: “Nhưng là ta hiện nay đối với Đại thiếu gia không có một chút xú thích, ta ta còn thậm chí, chán ghét hẩn!”

8. Chương 8

“Cái gì?” Phượng lão ông sững sốt: “Người ghét Húc Nhật?”

Quái, như thế nào cùng lời đồn hẩn nghe được không giống nhau vậy?

Hai người bọn họ gần đây không phải là thân nhau, mười mấy ngày nay đều là cùng một cô nương đi lại trong Phượng phủ, thế nào mà giờ lại không như lời đồn đây?

“Phải” nàng ghét hẩn, ghét tâm cơ của hẩn, càng ghét hẩn muốn lợi dụng nàng ngăn cản một đồng phiến toái: “Cho nên Lão thái gia, ta phải đi, Saionara! Không, là về sau cũng sẽ không gặp lại”

Yêu Hỉ nhanh chóng, gạt đầu một cái liền như một làn khói chạy đi mất, hoàn toàn không để ý Phượng lão ông kêu lên, thở phì phò ngay cả đầu cũng không quay lại.

Muốn mang nàng thành bia đỡ đạn. Nàng mới không làm đây!

“Phượng Húc Nhật bệnh tình nguy kịch?”

Vừa đồng dạng bút tích!

Yêu Hỉ vừa nhận được tin, liền giận đến đem nó xé nát.

Nàng quần hần khi gió sống hay chết, dù sao nam nhân Phượng Húc Nhật này rất hư, hơn nữa đầy bụng tâm cơ, căn bản không có một chút hảo tâm nào.

Coi như nàng mê luyện bề ngoài của hần thì thế nào? Không có nghĩa là Yêu Hỉ nàng không tức giận, có thể mặc cho hần đem nàng trong lòng bàn tay mà chà sát bóp nghiền nha!

Hơn nữa ngày đó nàng nghe lén hần cùng với Hà Tịnh Tuyết nói chuyện, giữa hai người rõ ràng quan hệ không như mọi người nói, còn tính muốn kéo nàng xuống nước cùng? Nàng mới không có đàn như vậy!

Hơn nữa nhà giàu có ân oán sâu tựa như biển, nếu biết mình là bị hần lợi dụng, nàng đương nhiên phải trốn trước, tránh cho đến lúc đó nàng hăm sâu trong đó không cách nào chạy trốn, thành bia đỡ đạn, đỡ cho hần vô số ám tiễn.

Không làm được đến lúc đó hần còn có thể bày ra vẻ mặt cười cười như không liên quan đến hần, nói nàng là kẻ ngu.

Không làm! Loại việc ngốc này nàng mới không làm!

Yêu Hỉ cắn môi, hận mình quá ngu quá ngây thơ. Sớm biết cũng đừng dễ dàng bị hần dẫn dụ, đến lúc nàng muốn trốn đi, hần lại tựa hồ như không muốn bỏ qua cho nàng.

Trong lòng nàng nói thầm không ngừng, không biết Phượng Húc Nhật kế tiếp sẽ làm gì.

Mấy ngày nay, Yêu Hỉ vẫn đợi ở trong phòng, đã buồn bực đến chịu nổi, vì vậy quyết định ra ngoài đi lại một chút.

Vừa mới đi ra cửa phòng, nàng liền nghe mấy tên nam quan đang ghé vào một chỗ tán gẫu.

“Nói đến bạc bảo cô nương của chúng ta, mọi người đều nói nàng có thể chiêu tài hưởng phúc, có không ít phú thương công tử nhanh nhanh chóng chóng, kém bà mai tới cửa làm mai.”

“Đúng nha! Liên Phượng phủ cũng tới làm mai đây.”

“Làm mai không quan trọng, lại là trực tiếp tìm tới Hoa phủ, xin tiểu thư thành toàn, để cho bạc bảo cô nương gả cho Đại thiếu gia hần.”

Tất cả những lời nói đó đều vào trong tai Yêu Hỉ, nghe được nàng hỏa khí từ từ tích lũy.

Nàng cắn môi tiến lên cắt đứt câu chuyện của nam quan cửa. “Các người mới vừa nói cái gì? Phượng phủ tìm tới tiểu thư chúng ta, muốn đem bạc bảo gả cho đại thiếu gia bọn hần?”

Nam quan mọi người xanh mắt to nhìn Yêu Hỉ.

Bình thường nàng nhìn thấy bọn họ luôn là cười mỉ mỉ, hơn nữa ôn nhu như nước, chưa từng thấy qua nàng lo lắng, tức giận như thế.

“Yêu Hỉ cô nương.”

“Nói mau!” Nàng trợn mắt nhìn thề đồ tục hương lâu một cái.

“Dạ dạ dạ.” Thề đồ nam quan hé ra tuần mỹ dung nhan vo thành một nắm, cơ hồ mau khóc. Bình thường Yêu Hỉ cô nương đối với hần yêu thương phải phép, thế nào hôm nay bộ dáng thay đổi hoàn toàn? Là Phượng gia lớn nhỏ không giải thích được sinh cơ bệnh nặng, nhưng là các đại phu cũng chẩn đoán bệnh không ra nguyên nhân, Phượng lão ông không thể làm gì khác hơn là tìm coi bói sư, nghe nói là phượng lớn nhỏ gần đây tập âm, phạm tiểu nhân, cho nên cần hỉ khí tới sẽ giải được bệnh tật.”

“Quan bạc bao kia là chuyện gì?”

“Liền. Nghe nói Phượng lão ông trước đó vài ngày trong phủ gặp được bạc bảo cô nương, thấy nàng đáng dấp Phú Quý chiều hỉ, sau lại mời người nhìn qua mặt nàng, phát hiện nàng đúng là thích hợp làm đối tượng thay phượng Đại thiếu gia xung hỉ.” Nam quan mặt đỏ nói hết những gì hắn biết không chừa một chữ.

“Cái gì?” Không thể nào! Nàng ngày đó ở Phượng phủ gặp Phượng lão ông, thuận miệng nói ra mình là bạc bảo, thế nhưng diễn biến thành kết quả như thế.

“Mà nói, bạc bảo cô nương mệnh tốt tài phú đầy mình, càng làm cho Lão thái gia Phượng phủ nguyện ý bỏ xuống ý kiến môn đăng hộ đối, nhận nàng làm cháu dâu.”

“Tại sao có thể như vậy?” Yêu Hỉ cau mày, phát hiện chuyện càng ngày càng phức tạp.

Nàng cho là tự mình không đi thương Phượng phủ nữa, nên sẽ không phát sinh ra chuyện gì, nam nhân Phượng Húc Nhật này dù tâm cơ có như thế nào, cũng không có biện pháp lợi dụng nàng nữa.

Nhưng là nàng sai lầm rồi, nàng vụn vụn không nghĩ tới sau ngày đó ở Phượng phủ cùng Phượng lão ông gặp mặt, sẽ phát sinh chuyện như vậy.

“Yêu Hỉ cô nương?” Nam quan thấy nàng sắc mặt không tốt, quan tâm hỏi thăm. “Người làm sao vậy? Nhìn người sắc mặt thật tái nhợt a.”

Nàng nặng nề thở dài một cái.

Phượng Húc Nhật, người thật không muốn bỏ qua cho ta sao? Trong lòng nàng thật hận hỉ, trong mắt còn dấy lên hai đóa ngọn lửa.

“Ta không sao!” Nàng cuộn lên tay áo, nhấc làn váy, một bộ vẻ mặt khăng khải hy sinh. “Quên đi, ta đi hỏi một chút, hẳn rồi cuộc muốn làm gì!”

Ghe tởm! Phượng Húc Nhật nam nhân này quá tà ác, quá hèn hạ.

Muốn lợi dụng nàng, thế nhưng lại xuất ra chiêu hạ lưu như thế ép nàng hiện thân.

Nàng hiện tại phải đến gặp hắn, muốn hắn cho nàng một giải thích đầy đủ!

Nhưng nếu Yêu Hỉ trong tay có đao lớn, nhất định trước tiên sẽ đánh chết xú nam nhân trước mắt này!

Nhìn mà xem, nam nhân theo như lời đồn bệnh tình nguy kịch đang nửa nằm ở trên ghế quý phi thưởng thức nước trái cây.

Có cái người nào bệnh tình nguy kịch sẽ vô cùng thoải mái vừa ăn bồ đào vừa uống rượu, ưu nhã đọc sách?

“Yêu Hỉ, người rốt cuộc đã tới.” Phượng Húc Nhật giống như là đoán chắc nàng sẽ đến, mỉm cười ngược mắt nhìn nàng đang tức giận.

“Phượng, Húc, Nhật!” Nàng nghiêng răng hét, thể hiện rõ nàng đang tức giận đến mức nào.

“Vừa mới gặp mà đã nhiệt tình như vậy?” Hắn từ trên ghế quý phi ngồi dậy, trên mặt cười đầy vô hại, tựa như một con Hắc Báo đã được ăn no, tư thái vô cùng thông dong lười nhác.

Đường cong cơ ngực đầy hoàn mỹ lộ ra, như ẩn như hiện hấp dẫn ánh mắt Yêu Hỉ, trong phút chốc, nàng đã quên luôn mục đích đến đây của mình.

“Người.” Nàng lấy lại tinh thần, duỗi ngón chỉ vào hắn, tức giận nói: “Người rõ ràng dùng mãnh như rồng, cái gì mà cần thành thân xung hỉ?”

“Ta là bệnh ở trong lòng.” Phượng Húc Nhật bàn tay che ngực trái, giọng nói hết sức chân thành.

Có cái bệnh gì là bệnh ở trong lòng? Nàng cau mày, tự hỏi trong lời nói của hắn có mấy phần chân thực. “Nhưng là người hoàn sinh long hoạt hổ nha.”

“Tâm bệnh a, là đau ở trong lòng, đau ở trong lòng, bệnh ở trong lòng.” Hắn đi về phía nàng, nâng tay nhỏ bé của nàng lên, đem lòng bàn tay mềm mại của nàng để vào ngực của hắn.

Tay nhỏ bé chạm phải thân thể của hắn, giống như là đụng phải khối sắt nóng người, muốn lùi về, nhưng lại bị bàn tay của hắn kiềm giữ.

“Người.”

“Người biết bệnh này tên gì không?” Hắn đem tuần nhan đến thật sát trước mặt nàng. “Cái này gọi là Bệnh tương tư.”

Yêu Hỉ cũng không có đỏ mặt xấu hổ như hắn đoán, ngược lại nhú lông mày.

Phượng Húc Nhật nhìn khoe miệng nàng khe mấp máy, chân mày nhú lại thật chặt, trong mắt để lộ ra một tia nghi vấn.

Quái, phản ứng của nàng thể nào không có ở trong dự liệu của hắn đây?

Trước kia, rõ ràng nàng nhìn thấy hắn sẽ mặt đỏ tới mang tai, hưng phấn đến chảy máu mũi, nhưng bây giờ tựa như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của hắn, những tật xấu khả ái này tất cả đều không hề xuất hiện nữa, ngay cả trong cặp mắt tròn vo giống như như lưu ly kia cũng tràn đầy nghi vấn, không hề giống như lần đầu gặp mặt nữa, vô tội không có một chút phòng bị nào.

Trong tâm Yêu Hỉ nghĩ, hoàn hảo nàng sáng nay ăn sáng ít, nếu không hiện tại khẳng định phải ới ra một đồng đồ ăn.

Bệnh tương tư? Loại chuyện hoang đường này mà hắn cũng nói ra được, da mặt của hắn rốt cuộc làm bằng gì nha? Đơn giản là tường đồng vách sắt, nói láo hoàn toàn sẽ không đỏ mặt.

“Người không phải là bệnh tương tư, người là trong óc có gân đứt rồi, mới có thể nghĩ ra điều nhảm chán như vậy!” Nàng rút tay nhỏ bé về, tức giận đã áp đảo mê luyến của nàng đối với hắn, mỹ nam kế của hắn, hoàn toàn thất bại.

“Cái gì nhảm chán?” Phượng Húc Nhật không thêm để ý cự tuyệt của nàng, ngược lại nâng lên cằm của nàng, môi mỏng cách môi của nàng thật gần.

“Người tại sao muốn cưới Bạc Bảo?” Nàng tức giận hỏi, giọng nói giống như là thẩm vấn phạm nhân.

“Cái vấn đề này phải là ta hỏi người mới phải.” Hắn thân thể cao lớn không ngừng hướng nàng đến gần, đem nàng bức đến góc tường, giống như là nhốt chặt một con Điểu Nhi ý đồ chạy trốn. “Tại sao ta muốn cưới người lại biến thành bạc bảo?”

“Cái, cái gì?” Bởi vì hắn tiến tới gần, Yêu Hỉ đã mất đường có thể lui, thân thể nàng cơ hồ là dán lên người hắn, khiến cho thanh âm của nàng có chút run rẩy.

“Người ta muốn cưới là người.” Phượng Húc Nhật không sợ người khác làm phiền trọng thân lần thứ nhất. “Là Yêu Hỉ, không phải là bạc bảo.” Bạc bảo là ai? Hắn căn bản chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy qua, làm sao có thể cưới vào cửa?

“Cái gì?” Nghe được giải thích của hắn, Yêu Hỉ sửng sốt một chút.

Nói như vậy, quả nhiên là sau khi nàng gặp gỡ Phượng phủ Lão thái gia nói mình là bạc bảo, là nàng đem bạc bảo kéo xuống nước ?

Thiên, nàng tại sao ngu xuẩn như vậy a! Lần này nàng muốn thể nào trở về cùng bạc bảo giải thích nha?

“Người hôm nay tự mình đưa tới cửa, là vì chuyện này?” Phượng Húc Nhật đem nàng vòng vào trong ngực, để cho nàng không thể trốn đi mới nói. “Người yên tâm, ta chỉ muốn kết hôn với người, những nữ nhân khác ta một chút hứng thú cũng không có.” Môi của hắn lướt qua gương mặt như tơ gấm mềm mại của nàng, giọng nói nhẹ như gió xuân.

“Người người người.” Yêu Hỉ lấy lại tinh thần, mới phát hiện hắn cách nàng thật là gần, khoảng cách này khiến nàng sắp hít thở không thông. “Người tại sao muốn cưới ta? Còn có, ta căn bản không thích người, cũng không có đã đáp ứng muốn gả cho người.”

9. Chương 9

Hắn cười lớn, nhìn nàng mở to đôi mắt, môi hắn lại cố ý lướt qua cằm của nàng.

“Yêu Hỉ, người thật không thích ta sao? Kể từ khi người nhìn thấy ta, không phải đã rất yêu thích gương mặt này của ta hay sao? Bất quá, người hôm nay, đúng là so với trước kia có tiến bộ nha, đã qua nửa canh giờ, người mới bắt đầu đỏ mặt.”

Vừa bị hắn nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Yêu Hỉ không khỏi lại nóng ran, đối mặt với việc hắn tiến tới gần, nàng căn bản giống như là bị một con rắn quấn lấy, và đang mở to miệng chuẩn bị đem nàng một hơi nuốt vào.

Tức giận! nàng là thích vẻ ngoài của hắn, ai kêu hắn đáng đáp so nữ nhân còn đẹp hơn, khiến nàng có xem thế nào cũng không ngán.

Dù đáng đáp của hắn có tốt hơn nữa, nhưng lý do hắn muốn kết hôn với nàng căn bản thật không hảo tâm a!

“Nam nhân tà ác lại có tâm cơ giống như người, khẳng định khắp nơi đều có cừu oán, cho nên mới muốn bắt một người che trước mặt người, thay người ngăn cản mình đao, ám tiễn!” Nàng đem bất mãn trong lòng tất cả đều nói ra, tính toán của hắn một chữ cũng không giữ lại.

Phượng Húc Nhật cũng không có bởi vì lời nói của nàng mà giận mình, tuấn nhan vẫn như cũ miết lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Ta sao có thể để cho người ngăn cản đao, ngăn cản mũi tên đây? Mà nói, chỉ cần người gả cho ta, chẳng phải là tròn nguyện vọng của người, ngày ngày cũng có thể nhìn thấy gương mặt ta sao? Hơn nữa. Còn có thể tùy thời”Ăn” ta.”

“Người người người. Không biết xấu hổ!” Nam nhân này thế nào mà da mặt lại dày như vậy a! Nàng đem tay nhỏ bé đặt trước ngực hắn, muốn ngăn trở nhiệt độ của hắn ủi nóng da thịt nàng. “Ta hôm nay là tới nói cho người biết, người đừng bởi vì không làm gì được ta, liền đem bạc bảo kéo xuống nước.”

“Ta cho tới bây giờ không muốn qua nữ nhân nào ngoại trừ người ra.” Phượng Húc Nhật đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp vành tai trắng nõn của nàng.

Không được, nàng muốn trấn định, không thể vì nam sắc hấp dẫn mà rối loạn được!

Vì vậy Yêu Hỉ đem hắn đẩy ra, hận hận nhìn chằm chằm hắn. “Đừng tưởng rằng mặt người vừa xem sẽ lừa gạt người ta chết không đền mạng mà có thể đối với ta muốn làm gì thì làm! Ta sẽ không trở thành tượng gỗ của người!”

Muốn lợi dụng nàng? Không có cửa đâu!

Nàng rút cuộc tìm được khe hở thoát đi ngực của hắn, hai má hồng hồng giống như bị phơi dưới ánh mặt trời, lại có chút béo mập như sơ anh nở rộ.

“Ta sẽ không gả!” Yêu Hỉ tức giận thở phì phì, giống như là Cầu nhi bị buộc cổ vậy, chỉ muốn kéo đứt sợi dây đó, để nhanh chóng thoát đi sự dây dưa không rõ của nam nhân Ma Mỵ này.

Phượng Húc Nhật buông tay, cũng không cùng nàng tranh chấp, chẳng qua là híp hai tròng mắt, trong mắt lưu chuyển sóng mắt ôn nhu.

“Sau bảy ngày, ta liền cưới người vào cửa.” Hắn gọn gàng dứt khoát nói, giống như đã nắm giữ hết thảy trong tay, bộ dáng chẳng những kiên định mà lại có vẻ tình thế bất buộc.

Yêu Hỉ phát hiện mình hôm nay tới căn bản là thất bại, hắn vẫn như cũ khư khư cố chấp, hoàn toàn không đem lời nói của nàng vào tai.

“Người người này. Thật là nói không được mà!” Nàng tức giận o o nhìn chằm chằm hắn, gương mặt tựa như con ếch phồng lên hai má. “Mặc kệ người, dù sao ta cũng đã nói qua, không lấy chồng chính là không lấy chồng!”

Nàng tức giận dậm chân, liền muốn lách qua hắn, tính toán rời đi.

Phượng Húc Nhật mị con mắt nhìn nàng lướt qua mình bộ dáng muốn đi, không chút nghỉ ngơi liền bắt được cánh tay của nàng, khuôn mặt để trên vai trái nàng, hai tay tự sau lưng ôm nàng.

Rất tốt, nàng thật là hảo tuân lệnh khiến lòng hắn bốc lửa.

“Phượng, Húc, Nhật ——” Cả người Yêu Hỉ giống như bị bạch tuộc cuốn lấy, căn bản không cách nào nhúc nhích.

“Nói không thông, không thể làm gì khác hơn là tự thể nghiệm, để chứng minh ta thích người cỡ nào.” Cũng muốn chứng minh, nàng không cách nào có thể chống lại mị lực của hắn.

Tự thể nghiệm? Hắn đang nói đùa sao? Yêu Hỉ bị hắn ôm thật chặt, mặc cho nàng có giãy giụa thế nào, vẫn không thể thoát ra khỏi ngực hắn.

Nàng liều chết đi tới cạnh cửa, nhưng hắn so với nàng nhanh hơn một bước, đem nàng áp lên trên tường, thân thể cao lớn tựa như gốc cây đại thụ che đầy nàng.

“Phượng Húc Nhật, buông ta ra.” Yêu Hỉ cắn răng, giọng nói hết sức không vui.

“Yêu Hỉ, người còn không hiểu ta sao? Chỉ cần là ta nghĩ muốn, không có ai có thể từ trong lòng bàn tay ta chạy trốn được.” Hắn đem mặt của nàng đối diện với mặt hắn, để cho nàng nhìn thẳng thấy được sự kiên định trong mắt mình.

Nụ cười bên mép của hắn biến mất, thay vào đó là một tầng hàn băng, không còn vẻ mặt bất cần đời, mà là vững như băng sơn, lại vừa lạnh vừa cứng cùng nàng nhìn thẳng.

Khí thế lạnh lẽo kia hoàn toàn ngăn chặn phản kháng của Yêu Hỉ, nàng không nhịn được sợ run cả người, lần đầu tiên nhìn thấy mặt lãnh khốc của hắn.

Nàng vẫn cho là hắn luôn như gió ấm áp, lại quên mất gió thì vô hình, thỉnh thoảng thổi lên sẽ khiến nàng sợ hãi.

“Tại. Tại sao. Chọn ta?”

Nàng chính là không hiểu nha! Nàng không có tài cũng không phải quá xinh đẹp gì, đầu cũng không phải là rất thông minh lanh lợi, càng không phải là danh viện thực nữ, hắn là cái nam tử cao cao tại thượng, làm sao có thể coi trọng tiểu nữ cô nhi như nàng đây? Nàng. Căn bản không xứng với hắn nha!

“Bởi vì người sẽ yêu ta, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không phản bội ta.” Phượng Húc Nhật một cái liền hiểu được nghi vấn trong lòng nàng.

Kể từ sau khi nhìn thấy hắn, ánh mắt của nàng vẫn dừng lại trên người của hắn, so với những nữ nhân khác, ánh mắt của nàng luôn là kiên định mà ngưng ngóng.

Hắn biết, nếu như nàng có cơ hội, sẽ một hộp đem hắn nuốt vào.

Rất tốt, hắn rốt cuộc đã tìm được nàng - cô nương mà hắn chân chính muốn.

Từ một khắc bắt đầu, hắn đã nghĩ cách khiến nàng đối với hắn mê luyến càng sâu, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào dù là lấy nam sắc câu dẫn nàng, muốn nàng không thể rời khỏi hắn.

Nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân, không cách nào nắm bắt được tâm tư nữ nhân, trong một khắc hắn tưởng nàng đã mê luyến hắn thì lại không phải, giống như vừa rồi nàng chỉ muốn mau chóng trốn đi hắn.

Bất quá không quan hệ, hắn liền yêu vật có tính khiêu chiến như vậy, nhất là nàng, hắn nguyện ý tốn thời gian để hiểu rõ, bởi vì hắn chính là cảm thấy nàng đáng giá.

“Người. Người không biết xấu hổ, tại sao có thể như vậy xác định ta sẽ yêu người?” Yêu Hỉ lưng chạm tường, hai tay bị bàn tay của hắn kiềm chế, căn bản không cách nào né ra.

“Thật ra thì người đã yêu ta.” Phượng Húc Nhật trong tròng mắt ánh lên sự tự tin, giọng nói cũng hết sức kiên định.

Nàng còn chưa kịp mở miệng phản bác, môi của hắn liền che lại cánh môi mềm mại, lấy đầu lưỡi cạy ra môi anh đào mềm mại của nàng.

Lưỡi trơn trượt nhanh chóng trượt vào trong miệng đỏ của nàng, hai người nước miếng trong miệng trong nháy mắt hỗn hợp, hắn còn có thể ngồi được trên người nàng hương hoa lài nhàn nhạt.

Nàng lập tức phản kháng, nhưng là hai tay nàng bị kiềm chế, chỉ có thể uốn éo người, nửa người dưới cùng hắn dán chặt, ngược lại có vẻ càng thêm mập mờ.

Lưỡi của nàng muốn ngăn cản đầu lưỡi của hắn xâm nhập, không ngừng muốn đem lưỡi của hắn đẩy ra, nhưng hắn vẫn rất có kỷ xảo trêu chọc phần lưỡi của nàng, giống như cùng đầu lưỡi của nàng chơi đùa.

Yêu Hỉ vừa tức vừa vội, nam nhân này so nàng trong tưởng tượng còn dây dưa hơn người, rõ ràng đã bị nàng cự tuyệt, hắn vẫn còn ý đồ muốn ở trên người nàng tìm thứ hắn thích.

Mà thân thể của nàng giống như là bị hắn nhìn thấu vậy, mỗi lần hắn vuốt ve đều có thể ngăn lại phản kháng của nàng, kế tiếp liền giữ chặt thắt lưng nàng, vạt áo trước của nàng liền thuận thế mở rộng.

“Phượng Húc Nhật.” Yêu Hỉ tránh thoát hắn dây dưa đầu lưỡi, rốt cuộc tìm được khe hở nhẹ kêu.

Nàng cảm giác ngực mình một hồi lạnh, mà nàng lại cảm thấy mình càng ngày càng nóng, giống như là một khóa bị một ngọn lửa thiêu đốt, cơ hồ biến thành tiểu hỏa cầu.

Trong mắt Phượng Húc Nhật xuất hiện chuyển dời ý định, bởi vì hôn qua đôi môi diễm mỹ của nàng, cũng hưởng qua nước miếng trong miệng nàng, khiến cho cơ thể hắn thấy nhiệt nằng.

Thoải mái liếm liếm môi mình, hắn vô cùng hài lòng cười.

Tiếp, bàn tay của hắn tìm đến trước ngực của nàng, hai tay xoay kéo ra vậy.

Dưới lớp vải màu hồng phần trước ngực nàng kia chính là xuân quang, lại ôm sát vào nàng, càng nổi bật lên da thịt trắng nõn của nàng giống như tuyết đầu mùa.

“Người thật đẹp.” Phượng Húc Nhật nhẹ giọng khen ngợi, tựa như lấy được một khối bạch ngọc hiếm quý, bàn tay nhẹ che ở trước ngực của nàng.

“Buông ta ra.” Thân thể Yêu Hỉ không ngừng giãy dụa, muốn rời khỏi người hắn, bất đắc dĩ khí lực của nàng đã dùng hết, căn bản không cách nào đẩy hắn ra.

Hắn chẳng những không để cho nàng có không gian thoát đi, bàn tay còn nhẹ nâng lên ngực trái nàng, kia xúc cảm mềm mại giống như bánh bao trắng nõn mềm nhũn có co dãn, để cho hắn yêu thích không buông tay.

“Người thật là thơm.” Chiếc mũi cao thẳng của hắn phớt qua gương mặt nàng, làm thân thể nàng khẽ run lên. “Ta muốn ngủ, những địa phương khác trên người người có phải hay không cũng thơm như vậy.” Hắn hít con mắt nói, thanh âm mang theo tà mị.

Một tay Phượng Húc Nhật rời đi trước ngực nàng, tháo đai lưng, đem hai tay nàng không ngừng giãy dụa trói lại.

“Người làm cái gì?” Yêu Hỉ vội vàng hô to, không muốn làm ình mất đi tự do. “Mau buông ta ra!”

Phượng Húc Nhật từ trước đến giờ là một nam nhân tùy ý làm vậy, cơ hồ không bị người khống chế, cho nên hắn làm sao có thể dễ dàng như thế bỏ qua cho nàng?

“Ta cái gì cũng có thể buông tay, duy chỉ có mình người.” Hắn đem hai tay không ngoan của nàng buộc chặt ra sau, con người liền cùng nàng chống lại.

Nàng xem thấy trong tròng mắt hắn có sự nghiêm túc trước nay chưa có, không khỏi làm nàng run lên.

Tiếp, nàng chỉ cảm thấy trước mắt thoáng một cái, hắn đem thân thể của nàng ôm vào trong lòng, lửa nóng bàn tay lạnh lẽo leo lên vật liệu may mặc đơn bạc của nàng.

Xuyên thấu qua áo mỏng, hắn ấm áp ủ nóng da thịt của nàng, nhấn nhủ nhiệt tình của hắn.

Hắn biết, dự vọng bên trong thân thể của hắn sắp sửa bùng nổ.

Bên tai Yêu Hỉ truyền đến thanh âm hô hấp của hắn, ấm áp lại mang theo mùi vị chỉ thuộc riêng hắn, phun ở trên gương mặt của nàng.

Bàn tay của hắn leo lên hông của nàng, nàng cảm giác thân thể một hồi tê dại, khi hắn rút đi áo ngoài của nàng, chỉ còn dư lớp áo lót đơn bạc, bàn tay trực tiếp hơn dán ủi ở trên da thịt mềm mại của nàng, nàng không nhịn được sợ run cả người, toàn thân đáng thương run lên, sợ nam nhân trước mắt này sẽ một hớp đem nàng nuốt vào.

Nhưng là động tác của Phượng Húc Nhật lại vô cùng ôn nhu, hắn đem nàng đè ở trên tường, đầu ngón tay đi tới áo lót, đè ép mềm mại trước ngực nàng.

Trung tâm đôi gò bồng mềm mại là viên rất tròn, hắn dùng ngón cái kim kẹp lấy bội lồi nhạy cảm, một đạo cảm giác tê dại nhanh chóng chạy khắp tứ chi của nàng.

Chưa từng có nam nhân có thể đến gần nàng như thế, hơn nữa còn như thế mập mờ cùng nàng thân mật dây dưa, để cho bụng dưới của nàng bắt đầu nổi lên dòng nhiệt lưu không biết tên.

10. Chương 10

Lưỡi Phượng Húc Nhật lại không an phận chui vào trong miệng của nàng, muốn phân tán sự chú ý, giảm đi căng thẳng cứng ngắc của nàng.

Môi của Yêu Hỉ bị hắn che lại, hơn nữa bàn tay của hắn ở trước ngực của nàng nhẹ kéo Hoa Nhị nhạy cảm, trên chọc đôi bông đào trẻ trung kia, khiến tất cả kháng cự của nàng cũng hóa thành từng trận nỉ non.

Chẳng qua là, Phượng Húc Nhật không còn đủ kiên nhẫn, dục vọng trong cơ thể thúc giục động tác hắn, rất nhanh liền đem cái yếm duy nhất che đậy trên người nàng tháo ra.

Nàng chỉ có thể phát ra một chút tiếng kháng nghị, không cách nào ngăn cản động tác của hắn.

Sau một khắc, nàng cảm thấy trước ngực một hồi hơi lạnh, năm ngón tay tà ác kia đùa nghịch bộ ngực của nàng, giày xéo lấy nó.

Đôi mắt Yêu Hỉ hơi hé mở, đập vào mắt nàng chính là tuần nhan của hắn.

Giờ khắc này nàng mới hiểu được, thì ra là mình tựa như con mồi rơi vào mạng nhện, không thể thoát ra, chỉ có thể chờ hắn nuốt vào bụng mà thôi.

Phượng Húc Nhật nhìn đôi mắt đẹp của nàng, rồi nhìn khuôn mặt xinh đẹp, cảm thụ thân thể của nàng từ từ biến thành đồng bùn nhão.

Bội Lôi xinh đẹp trước ngực nàng khi bị hắn chạm vào, nhạy cảm đứng thẳng trong không khí, bày ra một tư thái kiều mị đầy hấp dẫn.

Hắn rời đi môi của nàng, ngược lại cúi đầu lấy miệng hái lấy trái cây diễm mĩ kia, lấy đầu lưỡi khinh thiêu đỉnh đang đứng lên.

Đầu lưỡi ta của hắn khô nhẹ, chuyển lấy, miệng ngậm lấy Tuyết Phong bên cạnh, đồng thời liếm mát, ngũ trảo bắt lấy, làn da trắng nõn trong nháy mắt xuất hiện dấu tay ửng đỏ.

Thân thể Yêu Hỉ khẽ phản kháng, cảm giác được trước ngực một mảnh thấp nhiệt, nhất là đỉnh Hoa Nhị mẫn cảm kia, cảm giác ấm áp ướt át kia khiến lưng nàng thấy lạnh.

Thân thể nàng rung động, hai tay bị trói chỉ có thể vịn vai hắn, chịu nhìn bụng dưới bắt đầu tràn ra một cỗ nhiệt lưu quỷ dị.

Nhiệt lưu tựa như từ từ sôi trào, không ngừng hội tụ tới bụng, tiếp lại hóa thành một đạo nhiệt dịch, ở giữa hai chân nàng bắt đầu chảy ra.

Yêu Hỉ kẹp chặt hai chân, muốn che lại cảm giác xấu hổ chán ghét này, nhưng Phượng Húc Nhật như xem thấu ý đồ của nàng, bàn tay đem hai chân của nàng tách ra, đơn giản đem thân mình chen giữa hai chân nàng.

Môi lưỡi của hắn như cũ ở trước ngực nàng chơi đùa, đem trước ngực của nàng liếm láp thành một mảnh ướt dính, một tay khác nâng lên bắp đùi của nàng, lấy đầu gối nhẹ chĩa vào trong quần nơi giải đất tư mật kia.

Nàng không nghĩ tới mình cũng sẽ có bộ dạng mắc cỡ như thế này, cho nên đỏ mặt không dứt.

“Yêu Hỉ, người quả nhiên như ta muốn giống như vậy hoàn mỹ.”

Phượng Húc Nhật đem khuôn mặt chôn giữa ngực nàng, ngửi mùi thơm đặc trưng trên người nàng, mà đầu gối của hắn ở quần lót của nàng chạm nhẹ vẽ vòng tròn, chạm vào chỗ kia mãi cảm nhất của nàng.

“Không nên như vậy.” Yêu Hỉ mặc dù dựa vào tường, nhưng là bị hắn đụng chạm như vậy, thân thể của nàng cơ hồ đã nhão thành bùn, không cách nào đứng vững.

Phượng Húc Nhật thấy nàng phát ra thanh âm ưm thống khổ, vì vậy nhanh chóng ôm lấy nàng, môi mỏng ngậm lấy đôi môi của nàng, chậm rãi đi về phía giường mềm mại.

Phượng Húc Nhật hôn chậm chạp mà đầy hấp dẫn, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cuốn lấy của nàng trẻ trung, thỉnh thoảng liếm láp, dây dưa, một lát lại rời đi nàng trở về mút lấy đôi bông đào kia, chủ động khơi lên dục vọng của nàng.

Yêu Hỉ thành thực đáp lại nụ hôn của hắn, tất cả phản kháng lúc này của nàng đều hóa thành tham lam đòi hỏi, giống như đứa trẻ mút lấy lưỡi của hắn.

Môi của nàng vừa hồng vừa sưng vì hôn, gương mặt bị hắn trêu chọc mà trở nên đỏ ửng, đôi tuyết phong trước ngực nàng cũng bị hai tay của hắn đùa bỡn hồng nộn không chịu nổi.

Tuyết phong non mềm tựa như mới vừa nhu tốt sữa dê diện đoàn, trong lòng bàn tay hắn đùa đùa, hắn thỉnh thoảng miết lấy Hoa Nhị, nhìn chúng vì hắn mà càng trở nên xinh đẹp.

Yêu Hỉ có thể cảm nhận được hắn mỗi một lần đụng vào đều nóng như vậy lại bá đạo như vậy, ngực của nàng không khỏi dâng lên một hồi dậy sóng.

Như có một luồng nhiệt lưu chặn ở cổ của nàng khiến nàng không cách nào nói ra một câu đầy đủ, chỉ có thể hóa thành thỉnh thoảng rên rỉ, cho đến khi hắn rời đi môi của nàng, thì tiếng rên kiều kỳ kia mới vang vọng khắp phòng.

Sau khi Yêu Hỉ bị đánh ngã ở trên giường, làn váy lập tức bị Phượng Húc Nhật kéo lên tới thắt lưng.

Hai chân của nàng cảm thấy một hồi lạnh như băng, tiếp đó hắn nhanh nhanh chóng rút đi quần lót của nàng, vùng đất bí mật kia nhanh chóng bại lộ trong không khí.

Hắn tách ra hai chân của nàng, ngón tay bắt đầu ở chỗ tư mật của nàng qua lại dao động, đầu ngón tay nghịch qua giải đất tĩnh mịch mềm mại kia.

Cái trán của nàng lấm tấm mồ hôi, bên đùi lan tràn một hồi cảm giác tê dại, tập trung lại rồi một đường đi xuống bụng.

Cái miệng nhỏ nhắn béo mạp phát ra những tiếng thở khè, thỉnh thoảng dồn dập, thỉnh thoảng lại đè nén, khiến Phượng Húc Nhật nghe vào càng trở nên khó nhịn.

Trong cơ thể hắn như bị nàng đốt lên một ngọn lửa, phái nam to lớn phía dưới dần dần ngang nhiên dựng đứng, như muốn từ trong đũng quần chui ra, tìm kiếm an ủi trong chỗ kín mềm mại trước mắt.

Phượng Húc Nhật ở trước ngực nàng mút lấy, để lại ấn ký màu tím nhạt, ngón tay thì lại ở giữa nộn thủy hoa đang nở rộ mà di động.

Mỗi khi ngón tay trêu đùa nhẹ chạm vào thủy hoa, liền càng khiến nhiều hoa dịch chảy ra, mật hoa kia giống như cuộn cuộn không dứt, thấm ướt tay của hắn.

“Yêu Hỉ, người đã chuẩn bị xong nghênh đón ta.” Hắn đem lưỡi trơn trượt trượt hướng bụng của nàng, giống như con rắn nhỏ ở trên da thịt của nàng liếm hôn.

Yêu Hỉ ngượng ngùng cắn môi, cảm thấy thần trí tựa hồ đã bắt đầu lung lay không thể điều khiển nổi cơ thể, dục vọng giống như là đã dần dần bao phủ lấy bản năng xấu hổ của nàng.

Nhưng là, nàng không cách nào kháng cự hẳn một lần lại một lần mang cho nàng sóng chiều.

Đầu lưỡi Phượng Húc Nhật liếm hôn đi xuống, lướt qua bụng dưới bằng phẳng, tiếp tách ra nàng đôi chân nhỏ, lấy tay đùa bỡn cánh hoa đã sớm ướt át kia.

Tay hắn mở ra lối nhỏ, bên trong cất giấu hoa hạnh, ướt át giống như đang cầu xin hắn bắt lấy.

Hắn lấy đầu lưỡi khẽ liếm, phảng phất đó là trần châu cực kỳ trân quý, lưỡi nhất câu, đem hoa dịch đầm mĩ kia cuốn vào trong miệng mà nuốt lấy.

“Người so với trong tưởng tượng của ta còn ngọt hơn.” Phượng Húc Nhật thanh âm khàn khàn, đem hoa dịch không ngừng tiết ra kia toàn bộ nuốt vào cổ họng.

Khi môi hắn động vào hoa hạnh nhạy cảm kia, toàn thân Yêu Hỉ giống như các cơ quan được mở ra, mà lưỡi của hắn chính là chìa khóa, thăm dò ổ khóa duy nhất kia.

Đầu lưỡi sờ chút một cái hoa hạnh, rồi hắn dọc theo mật dịch thơm ngọt, bồi hồi đi tới hoa nguyệt bên ngoài.

Toàn thân Yêu Hỉ run rẩy càng thêm lợi hại, cảm thấy tựa như có vạn con kiến chui vào trong cơ thể nàng, cảm giác tê dại kia nhột lại tê cốt say lòng người, ép nàng cơ hồ hỏng mất.

Dịch ướt kia cùng nước miếng hắn hòa thành một hỗn hợp, chớp mũi cao thẳng của hắn vẫn còn trong khe di động, làm nàng không cách nào đè nén ham muốn nóng bỏng kia.

“Húc Nhật. . . .” Nàng toàn thân giãy dụa, nhưng cũng không có ngăn cản động tác của hắn. Ngược lại đưa tay che ở trước ngực.

Nàng chưa từng cảm thấy phiền não giống như hiện nay, đôi bông đào của nàng rất khó chịu, khi nàng đặt tay lên khẽ xoa thì mới thoáng làm giảm xuống ngọn lửa bất an đó.

“Thân thể của người thật đúng là thành thực a!” Lưỡi Phượng Húc Nhật không ngừng ra vào hoa huyết của nàng, dễ dàng đem hoa dịch trong cơ thể nàng cuốn ra. “Người yêu thích ta đối người như vậy, có phải hay không? Giống như vậy liếm người, như vậy tiến vào trong thân thể của người. . . .”

Yêu Hỉ chủ động tách ra hai chân, tuyệt đối cũng không tự giác bãi động, phối hợp với đầu lưỡi đang liếm láp của hắn.

Nàng thần trí đã sớm bị động tác của hắn chi phối, không cách nào kháng cự vui thích mà hắn mang đến cho nàng.

Khoái ý tựa như những đợt sóng không ngừng đánh tới, từng đợt lại từng đợt đánh vào nàng, mà nàng không cách nào ngăn cản, chỉ có thể run run thân thể nghênh đón lấy.

Nàng cảm giác được mình đạo phòng bị cuối cùng đã mau chóng biến mất, chỉ còn lại thân thể chân thật cảm thụ hắn trên chọc.

Dần dần, nàng giống như là ngã vào biển dục vọng, chỉ có thể theo hắn cùng nhau rong chơi ở nơi cực kỳ rộng rãi này, cảm nhận thế nào là tình hải.

Lưỡi Phượng Húc Nhật ở dừng đạo của nàng không ngừng qua lại kích thích, đi vào rồi lại đi ra, trên chọc nàng tạo thêm càng nhiều đợt sóng triều.

Cho đến thủy nộn bắt đầu có tiết tấu co rút lại, không có chút kinh nghiệm nào nàng chỉ có thể tiếp nhận khoái cảm mà hắn mang cho, cơ hồ như muốn đạt tới đỉnh dục vọng.

Hắn giống như đem nàng ép hướng vách đá, đầu lưỡi như cũ ở trong hoa kính liếm láp, môi mỏng hơn nhẹ hút hai bên cánh hoa.

Sau nhiều lần như vậy, hắn bắt đầu gia tốc đầu lưỡi, bàn tay cũng tới đến cánh hoa mở ra hoa hạnh đang dần sưng lên.

Yêu Hỉ dưới sự an ủi của đầu lưỡi hắn, cơ thể càng trở nên trần động co quắp, hai tay của nàng cũng chế trụ thật chặt Tuyết Phong của mình, không ngừng ma sát.

“Không. Đừng nhanh như vậy.” Thân thể của nàng không tự chủ được giãy dụa, giống như con rắn nhỏ.

Đầu lưỡi Phượng Húc Nhật vẫn không ngừng toán loạn ở trong nàng, chân của nàng không nhịn được kẹp lại, lại bị hắn dùng lực đỡ lên.

Sau hắn rút lui đầu lưỡi, đem ba ngón tay xâm nhập hoa huyết trung nhỏ hẹp kia.

Đầu lưỡi mềm non rời đi, Yêu Hỉ cảm nhận được chính là ngón tay thẳng cứng rắn của hắn, thoáng dùng sức xâm nhập làm toàn thân nàng tê rần.

Khi trường chỉ của hắn ở hoa huyết trung di chuyển thì thanh âm của nàng không thể đè nén nữa mà bật ra miệng, hai tay vịn thật chặt cánh tay của hắn, ý đồ ngăn cản hắn cho nàng quá nhiều vui thích.

Nhưng phượng Húc Nhật cũng không có dừng lại động tác, ngược lại gia tốc đâm vào rút ra, cặp mắt hưởng thụ vẻ mặt mê mang của nàng, hơi nhíu lại mang chút vui vẻ, để cho hắn hết sức thỏa mãn.

Giữa hai chân hắn ngang nhiên to lớn, cũng bởi vì bộ dáng mê người của nàng mà càng thêm trường đại gắng gượng.

Cho đến cuối cùng, khoái ý trong cơ thể Yêu Hỉ giống như là muốn nổ tung, đầu ngón tay hắn thăm dò các địa phương trên cơ thể nàng, dẫn nàng lên tới đỉnh dục vọng mà nàng chưa từng biết đến.

Sau khi ngón tay phượng Húc Nhật rút ra khỏi trong cơ thể nàng, thật nhiều ái dịch trong suốt theo ngón tay hắn chảy tràn ra.

Vậy mà tình dục cũng không dừng lại thiêu đốt, đối với hắn mà nói, đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Yêu hỉ hô hấp như cũ dồn dập, toàn thân xụi lơ, giống như là bị rút cạn sạch khí lực, hư mềm té ở trên giường mềm mại.

Phượng Húc Nhật gọn gàng lật người, đem thân thể đè lên nàng, hai tay liên tục không ngừng rút đi quần áo trên người.

11. Chương 11

Thô thiết được giải thoát giống như Mãnh hổ.

Yêu Hỉ rõ ràng cảm nhận được giữa chân của mình bị vật cứng chống đỡ, nhiệt năng khiến cơ thể nàng không nhịn được co rúm lại một chút.

“Yêu Hỉ, đến lượt ta.” Vừa nói, hắn đem Trường Thiết ngang nhiên đứng thẳng chống đỡ ở giữa hai chân nàng.

Chỗ mềm mại kia làm thân thể hắn run lên, bàn tay kiềm chặt lấy hông của nàng, tay kia cũng không rảnh rỗi nghịch qua làn da bạch ngọc không tỳ vết của nàng.

Hắn đem bàn tay di chuyển đến tiểu thí thí trắng nõn đầy co dãn, sau đó hắn một đường hướng đến bắp đùi của nàng ma sát.

Tách ra chân nhỏ hắn nhìn thấy cánh hoa béo mập dính thượng đầy hoa dịch trong suốt, đem hai bên cánh hoa xoay phải sáng trong.

Phượng Húc Nhật không nhịn được cổ họng nhúc nhích qua một cái, đem Thiết Trụ nhẹ nhàng cọ xát lối vào, lập tức cánh hoa béo mập liền bị thô Thiết đẩy ra.

Thân thể Yêu Hỉ khẽ run lên, cảm thụ nhiệt thiết đi đến địa phương kia của mình, nhẹ phẩy qua hoa hạch đang run rẩy của nàng.

Sau nhiệt Thiết đi tới bên cánh hoa, chuẩn bị lấp đầy nơi trống không kia. Khi hần trước sau qua lại bãi động, kia gân xanh lồi vào bị chạm phải càng thêm hồng tử kinh người.

Cảm giác kích thích này khiến hần không cách nào tỉnh táo, tầm mắt từ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một đường đi qua Tuyết Phong của nàng, eo nhỏ nhắn, bụng phẳng, tiếp đi tới địa phương hai người chuẩn bị kết hợp.

Bụng dưới Phượng Húc Nhật giống như là có một ngọn núi lửa cháy rực, đang chuẩn bị bộc phát ra tất cả dục vọng của hần.

“Yêu hỉ, ta tới .” Hần lấy hai cánh tay đỡ chân nhỏ của nàng, phía dưới kia đầy máu dính đoạn ở hoa huyết bên ngoài bồi hồi.

Hô hấp mới hơi bình phục chút, Yêu Hỉ miễn cưỡng mở ra hai tròng mắt, cảm giác được hần giống như là muốn đem vật cứng ấm áp kia bỏ vào trong cơ thể nàng.

Nàng thoáng lắc người trốn tránh, nhưng không cách nào ngăn cản ý đồ của hần, chỉ có thể theo bản năng cong người lên đón nhận tấn công của hần.

Phượng Húc Nhật hẹp miệng lui về phía sau, sau đó đem nhiệt thiết nhắm ngay hoa huyết của nàng, sau khi nhìn chính xác miệng huyết thủy nộn kia, mới dùng sức đem eo đẩy về phía trước một cái.

Cánh hoa hồng hồng bị thô thiết của hần đẩy ra, nàng chưa kịp phản ứng, hần đã nhanh chóng đem nhiệt thiết to lớn cứng rắn của hần chen vào trong hoa kính trật hẹp kia.

Yêu hỉ không nhịn được thở nhẹ một tiếng, chân mày tất cả đều nhíu lại.

Phượng Húc Nhật bởi vì cảm giác chặt cứng tuyệt vời này mà thở dốc vì kinh ngạc, không nhịn được muốn tiến thêm càng sâu.

Khi hần đem được hai phần ba nhiệt thiết vào, tiểu nữ nhân phía dưới đã không thể chịu nổi đau đớn hành hạ mà nức nở phát ra tiếng kháng nghị.

“Không. Không muốn, thật là đau. Ngươi mau ra đây.” Tay nhỏ bé của Yêu Hỉ đâm nhẹ lồng ngực của hần, nước mắt cũng chảy trên khuôn mặt.

Phượng Húc Nhật nhìn thấy nàng khóc thút thít, bàn tay lập tức vì nàng lau đi nước mắt trên gương mặt, đau lòng lấy môi mỏng che lại đôi môi đang nức nở.

Đầu lưỡi nuốt lấy những ủy khuất của nàng, dò vào miệng đỏ ấm áp, nhẹ nhàng mút lấy, cố gắng phân tán đi sự chú ý của nàng.

Bàn tay của hần là che ở trước ngực nàng, khi hần miết, bội lời nhảy cảm đứng thẳng như trái anh đào đầy mê người.

Lưỡi Yêu Hỉ cùng lưỡi hần dây dưa, đồng thời nàng cũng dần dần tiếp nhận cảm giác kì lạ kia trong cơ thể.

Phượng Húc Nhật từ từ bãi động nâng cái miệng, ở trong hoa kính nhẹ nhàng di chuyển chậm chạp.

Ngắm đôi mắt đẹp đầy sương mù hơi híp lại cùng bộ dáng đầy mê người của nàng, trong mắt hần hiện tại chỉ còn lại khuôn mặt xinh đẹp này mà thôi.

“Yêu Hỉ, thân thể của ngươi nóng quá, hảo ướt, ngươi đã vì ta chuẩn bị xong chưa?” Hần rời đi môi nàng, nhẹ nhàng liếm láp vành tai nhạy cảm của nàng.

Nàng khẽ nhếch môi, thở nặng nhọc, không cách nào đối với hần nói ra một chữ “Không”, bởi vì nhiệt thiết ở địa phương đó đè nặng, khiến cơ thể nàng nổi lên biến hóa.

So với hần dùng ngón tay treu chọc càng thêm ngứa ngáy khó chịu, cái loại đó mang theo cảm giác đau đớn, lại thêm mấy phần khoái ý.

Yêu Hỉ chủ động bày nâng tuyết đồn, hai chân kẹp thật chặt hông hần.

Hoa dịch giống như là bại đề, hoa huyết cũng nhạy cảm co lại, đè xuống nhiệt Thiết, để cho hần cảm nhận được nhiệt tình không chút cản trở của nàng.

“Vật nhỏ, thân thể của ta cũng mau bị người thấm ướt.” Phượng Húc Nhật cảm giác được của mình trong quần một hồi ướt nín, vì nàng mà nóng lên. “Người chuẩn bị xong rồi phải không?”

Yêu Hỉ ngược cổ, ngực bởi vì hô hấp mà phập phồng, thân thể giống như một con rắn trơn trượt mà giãy dụa.

Động tác của nàng đã nói rõ dự vọng của mình, vốn ngọn lửa đã dập tắt kia, lần nữa thiêu đốt thân thể của nàng.

Phượng Húc Nhật toàn thân căng thẳng, mắt đen tà mị càng thêm sâu như đôi mắt của một con Hắc báo trong bóng đêm đang đưa ra mười móng vuốt để bắt lấy con mồi, cắn nuốt không để lại chút xương.

Nhiệt thiết to lớn ở trong hoa kính ra vào, hưởng thụ bị hoa huyết thủy nộn bao trọn, song khi nàng đang hưởng thụ cảm giác tê dại ngứa ngáy ấy thì hần chợt đem trường thiết to lớn rút lui ra khỏi hơn phân nửa.

Tiếp, hần lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lực đạo thật mạnh, hung hăng đem nhiệt thiết đâm vào thật sâu bên trong kia ẩm ướt.

Phượng Húc Nhật hoàn toàn đoạt đi thân thể trẻ trung xinh đẹp của Yêu Hỉ.

Giờ khắc này, bất kể là thân hay tâm, tất cả nàng đều dâng hiến cho hần, cùng hần cả người hợp nhất.

Mà dù nàng có muốn cũng trốn không ra! Hai tay của hần kiềm thật chặt lấy hông nàng, không để cho nàng có cơ hội chạy thoát, mạnh mẽ có lực đoạt lấy thân thể mềm mại trắng nõn của nàng.

Hần khiến nàng cảm thấy như mình bị xé rách, từ trong cơ thể lan tràn rồi từ từ truyền tới thân thể, sau đó chạy đến tay chân nàng.

Nhưng là, lực đạo của hần thỉnh thoảng có lực, thỉnh thoảng êm ái, phần đau đớn kia cũng dần dần thành khoái cảm lại một nhọc, hai cảm giác này đánh thẳng vào nàng khiến nàng càng ngâm lên đầy kiều mỹ.

Mỗi lần hần hẹp môn đụng vào sâu trong nàng, sẽ nghe được tiếng nước vang mấp mờ đỏ mặt.

Một mùi vị đậm mỹ lan tràn khắp phòng, cả phòng tràn ngập hơi thở hoan ái ngọt ngào của hai người quấn quít.

Trong thân thể, dịch của nàng và hần trộn lẫn với nhau, nhiệt thiết còn mang ra theo mật dịch ra khỏi nàng khi luân động, hoa dịch trung mang theo máu trinh đồng thời bị đè ép ra, theo chân của nàng chảy xuôi tới trên giường.

Yêu Hỉ hơi yếu phát ra yêu kiều, theo tiết tấu hần luật động mà lên xuống.

Phượng Húc Nhật thở dốc cũng càng lúc càng nặng nề, bàn tay leo lên bộ ngực của nàng, bừa bãi đùa bỡn Bội Lôi đỏ bừng kia.

Nàng cảm thấy ngực mình thoải mái, không tự chủ càng muốn thêm, dùng tay an ủi chính mình, nâng lên tuyết phong còn lại.

Hần bên mép câu khởi tà khí cười, co lại môn đem nhiệt Thiết rút ra khỏi cơ thể nàng.

Yêu Hỉ thở hắt vì kinh ngạc, mọi cảm giác kia đều biến mất thật khó chịu, làm nàng khẽ nhíu mày. “Đừng. Đừng ngừng.”

Nhiệt thiết không còn trong chỗ tư mật, nàng cả người tựa như mất đi mảnh gỗ cứu mạng, không khỏi đưa mắt vô tội nhìn hần.

Phượng Húc Nhật tàn nhẫn không chút để ý đến lời cầu khẩn của nàng, tự mình rời đi thân thể của nàng, thoải mái nửa nằm.

“Muốn thì tự mình lấy đi.” Hần âm ách nói, đưa tay khuỷu tay chống đỡ thành giường, tròng mắt đen lộ ra tà khí, chờ động tác của nàng.

Yêu Hỉ mím môi, cơ thể trần truồng cố gắng nhúm dậy, không suy nghĩ gì liền nhanh chóng hướng hần đi đến, tay nhỏ bé từ mắt cá chân hần bò lên lồng ngực của hần.

“Cầu xin người.” Nàng căn bản không biết mình nên làm như thế nào, chỉ có thể khổ sở cầu khẩn hần.

“.” Phượng Húc Nhật di động thân thể một cái, bàn tay chế trụ hông của nàng, đem nàng đỡ dậy.

Hần dạy nàng mở chân ra, thân thể từ từ di đến hông của hần.

“Từ từ ngồi lên.” Hần nặng nề thở ra, chờ đợi tiến vào hoa huyết trung mềm mại của nàng.

Yêu Hỉ mặc dù e lệ, nhưng nàng vẫn ngoan như chú cún nhỏ làm động tác theo yêu cầu của hần.

Vừa ngồi lên, những cảm giác phong phú kia lại trở về trong cơ thể nàng, khiến cho hô hấp của nàng bắt đầu trở nên ngắn ngủi.

Yêu Hỉ thở nhẹ, trong thanh âm lại mang theo một tia vui vẻ.

Bởi vì mới vừa mất mát, khiến cho hoa kính sưng đỏ kia đem nhiệt thiết của hần hấp thụ càng thêm chặt, tuyết đồn của nàng cũng theo đó mà chuyển động.

Bàn tay Phượng Húc Nhật che ở trên lưng trắng của nàng, từ dưới nhìn lên bộ dáng bãi động động lòng người của nàng.

Tuyết phong mềm mại trước ngực nàng đung đưa như sóng nước, làm hần không nhịn được lấy hổ khẩu bao lại nó.

Hần hưởng thụ nàng bãi động, hai tay bưng lấy nàng tuyết đồn hưởng thụ, đồng thời khống chế tốc độ bãi động của nàng.

Yêu Hỉ phát ra tiếng ngâm khó nhịn, hai tay chống đỡ trên cánh tay hần, tóc dài trên không trung tạo thành đường vòng cung xinh đẹp.

Nàng có thể cảm nhận được thủy dịch trong hoa kính một lần lại một lần chảy ra, nơi hai người quần quít đã sớm ướt nhính không chịu nổi.

Mỗi một lần bãi động, dững đạo co rút lại thật chặt hấp thụ lấy to lớn của hần, cho đến khoái ý tựa như một đầu mãnh thú nhào tới, trước mắt của nàng bắt đầu xuất hiện một hồi mờ.

Phượng Húc Nhật rõ ràng cảm nhận được tốc độ của nàng chậm lại, nhiệt thiết to lớn cũng cảm nhận được hấp thụ trong hoa huyết, một lần lại một lần kịch liệt run rẩy cùng co rút lại.

Đến khi nàng vô lực chuyển động, hai tay chống đỡ trên ngực hần, toàn thân không ngừng run rẩy.

Yêu Hỉ lắc đầu, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ.“Không được. Ta không được.”

Phượng Húc Nhật con mắt nhú lại, hai tay chế trụ hông của nàng.“Vật nhỏ, làm sao người có thể ra trước ta đây?”

Nói xong, hần bắt tuyết đồn của nàng, hẹp môn cũng trước sau lay động, nhiệt Thiết sống lại lần nữa ở dững đạo của nàng ra vào.

“Không. Không muốn.”

Cao triều vẫn chưa hoàn toàn rút đi, hần lại mang cho nàng thêm một lớp khoái ý khác.

12. Chương 12

Cảm giác tê dại ở trong cơ thể nàng trọng điệp, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mau bị hần chi giải, giống như cá bố ngẫu loại bị hần thao chuẩn bị.

Từng tiếng rên rỉ từ trong miệng nhỏ nhắn của Yêu Hỉ phát ra, hai chân bởi vì tê dại mà kẹp chặt hông của hần, nếu không phải hai tay chống trên ngực hần, thì nàng đã sớm vô lực chống đỡ những luồng sóng khoái cảm này.

Phượng Húc Nhật mới không dễ dàng như vậy bỏ qua cho nàng, kể tiếp lại chuyển động mãnh liệt hơn, mặc dù nàng khóc la hét cầu xin tha thứ, hắn vẫn không bỏ qua, tiếp tục phát tiết khát vọng của mình với nàng.

Hắn đoạt lấy lần thứ hai so với lần thứ nhất còn bá đạo hơn, giày xéo hoa kính nhu nộn của nàng, cho đến khi hoa huyết của nàng không thể lại tiếp nhận nhiều hơn khoái ý, xuất hiện đợt co rút thứ hai.

Yêu Hỉ phát ra tiếng kêu lớn, toàn thân run rẩy lợi hại hơn lần trước, hai chân kẹp chặt hơn nữa, thủy dịch giữa hai chân không cầm được trong phút chốc tất cả đều xông ra.

Phượng Húc Nhật ngồi dậy, ôm lấy nàng đã mất đi ý thức, như cũ phóng túng xô xuyên qua thân thể của nàng.

Lý trí mất đi không chế khiến hắn như một dã thú, không để ý nàng có hay không đã không chịu nổi ham muốn đang bộc phát của hắn, nhiệt thiết to lớn như cũ ở trong cơ thể nàng di chuyển.

Dùng đạo co rúc lại, bao trọn lấy trường thiết đầy gân xanh, cho đến một khắc cuối cùng, hắn thấp giọng rống một tiếng, eo tràn đầy lực đạo hung hăng đi lên một cái, ở bên trong hoa huyết bắn ra nồng đặc bạch dịch, toàn bộ rót vào trong thân thể kiều tiểu của nàng.

Diễn biến thành tình huống như thế, nàng có lấy chồng hay không?

Mấy ngày nay, Yêu Hỉ vẫn bị cái vấn đề này phiền não .

Nàng rốt cuộc muốn hy sinh bạc bảo, hay là chính mình gánh lấy nghiệt do mình tạo đây?

Cuối cùng, nàng quyết định chớ đem Bạc Bảo chịu hậu quả cho nàng.

Nếu là nàng phạm lỗi, nàng nhất định dùng cảm gánh chịu, mà không phải đem Bạc Bảo tình như tỷ muội đẩy vào chịu thay.

Vì vậy, sáng sớm ngày đón dâu, Yêu Hỉ liền đến trước gian phòng Bạc Bảo, muốn cùng Bạc Bảo đem chuyện nói rõ ràng, lại tìm không thấy nàng.

Sau, tất cả mọi người sợ thành một đoàn, vội vàng tìm kiếm tung tích của Bạc Bảo.

Khi Phượng Húc Nhật đến đón dâu, đầu của nàng vẫn một mảnh hỗn loạn, liền không giải thích được bị đưa vào trong chiếc kiệu hoa.

Bởi vì ——

“Người muốn cam tâm tình nguyện lên kiệu, hay là muốn ta phá hủy tục hương lâu ép người lên kiệu, người chọn một trong hai đi.”

Phượng Húc Nhật đáng chết, nói những lời này thì môi mỏng còn mang theo mỉm cười, thanh âm vững vàng lại khiến cho người khác không cách nào phản kháng.

Người cần gả lại không thấy bóng dáng, mọi người trong Tục Hương lâu không biết phải như thế nào cho phải, nếu chú rể đã chính miệng điểm danh, Yêu Hỉ liền bị tỷ muội đẩy ra cửa thế thân.

Cho nên, Yêu Hỉ cứ như vậy mà lên kiệu hoa, bị buộc cùng Phượng Húc Nhật bái đường thành thân, thành Thiếu phu nhân Phượng phủ.

Lúc này Yêu Hỉ ngồi bên trong tân phòng, trong lòng vừa tức lại lo lắng.

Tất cả mọi người đều không có chút dừng cảm gì cả, trơ mắt đẩy nàng ra ngoài “Chịu chết” !

Nàng vừa lo lắng an nguy của Bạc Bảo, vừa lại lo lắng mình thay thế tân nương mà gả đi, đến lúc đó nàng muốn cùng Bạc Bảo giải thích thế nào đây?

Không nghĩ tới nàng vòng lớn một vòng như vậy, cuối cùng vẫn là như mong muốn Phượng Húc Nhật, thành thê tử của hắn.

Ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm ghê tởm!
Trong lòng của nàng mắng cơ hồ không có ngừng lại.

Lúc sau, Yêu Hỉ định đem hỉ Mạt Lạp , nụ cười lộ ra dưới đồ trang sức trang nhã.

Giá y dày cộp nặng nề này ép nàng tới mau không thở nổi, cổ cũng mau bị mũ phượng bẻ gãy.

Yêu Hỉ lấy mũ phượng xuống, nhìn bốn phía. Tân phòng đốt hỉ đèn cầy, có vẻ vui sướng, trên cái bàn tròn phía trước còn bày một bàn toàn món ăn ngon.

Nàng cắn cắn môi, đầy bụng không vui. Nàng thành thân một chút vui sướng cũng không có, căn bản là giống như một con vẹt con bị lừa bắt.

Vừa nói thầm, nàng vừa đứng dậy đi đến cửa muốn rời khỏi tân phòng, xem một chút có cơ hội hay không thoát ra khỏi đây.

Bất đắc dĩ nàng mới đi đến trước cửa, hai cánh cửa gỗ liền bị đẩy ra, đứng trước mắt của nàng là nam tử mặc hỉ phục.

Nam tử này không phải là ai khác, chính là Đại thiếu gia Phượng phủ, vị hôn phu của nàng.

Phượng Húc Nhật nhìn thấy nàng đã xem mũ phượng lấy xuống, cũng không để ý, xoay người đóng lại cửa, bàn tay liền chế trụ cổ tay mảnh khảnh của nàng.

“Yêu Hỉ, ngươi không chịu được tịch mịch, muốn ra cửa tìm ta, phải không?” Hắn giọng nói lãnh đạm, trên mặt có nụ cười.

Yêu Hỉ thở hắt vì kinh ngạc, không nghĩ tới ý niệm muốn chạy trốn của nàng lại bị nhìn thấu, nàng chỉ đành phải chu cái miệng nhỏ nhắn, thở phì phò cùng hắn trở lại trước bàn.

“Hèn hạ.” Nàng nhỏ giọng mắng, thân thể như vậy đơn giản bị hắn đè ở trên ghế. “Làm sao ngươi có thể tính kế làm vậy như thế.”

“Nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, ta đây đã bị coi là hèn hạ?” Hơn nữa, hắn còn là dùng kiêu lớn tám người khiêng đem nàng cưới vào cửa, tuyệt không ủy khuất nàng đây.

“Ta căn bản không có đã đáp ứng muốn gả cho ngươi!” Yêu Hỉ trừng hắn một cái. “Hơn nữa, ngươi phải gả cho người cũng không phải ta. Đúng rồi, bạc bảo mất tích có phải hay không liên quan đến ngươi?”

Nàng cảm thấy chuyện quá mức trùng hợp, thế nào ngày thành thân tân nương lại biến mất?

“Cái vấn đề này phải nên do ta hỏi ngươi mới đúng.” Phượng Húc Nhật đem rượu giao bôi hướng trước mặt nàng để xuống. “Có lẽ là ngươi đột nhiên thay đổi chủ ý muốn gả cho ta.”

“Ngươi nói hưu nói vượn!” Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhìn chằm chằm tuấn nhan trước mặt.

A! Hắn nhìn hảo tuấn. Nếu như tính tình của hắn đừng tà ác như vậy, như vậy hắn sẽ là nam nhân đẹp nhất.

Chỉ tiếc nam nhân này một bụng phôi đản, hơn nữa hắn hiện tại bên mép dương lên nhất mực cười nhạt, khiến toàn thân nàng không khỏi khẽ run, cảm thấy thật giống như hắn lại muốn tính toán nàng cái gì.

“Uống đi, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.” Phượng Húc Nhật cầm lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Yêu Hỉ không thềm để ý đến hắn, chẳng qua là mở tròn con mắt nhìn chằm chằm hắn, ngay cả chén rượu cũng không có đụng vào.

Hắn cũng không miễn cưỡng nàng, thay mặt nàng uống xong chén rượu, liền một tay lấy nàng từ trên ghế ôm lấy, cười hướng nàng làm chuyện xấu.

“A!” Nàng giật mình thét chói tai, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên làm như vậy. “Ngươi làm gì?”

“Đợi lát nữa ta cỡi xuống y phục của ngươi, ngươi sẽ hiểu.” Phượng Húc Nhật giọng nói tràn đầy tà khí, khinh bạc trả lời.

Đôi mắt tuấn nhan của hắn gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại không khỏi hiện lên hai đóa đỏ ửng.

Hắn chỉ cần khẽ dựa gần nàng, khí lực toàn thân nàng giống như bị tròng mắt đen của hắn hút hết đi, giống như một con thỏ không có khí lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho hắn đùa bỡn.

“Mau buông ta ra.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yêu Hỉ đỏ lên, phát ra thanh âm yếu ớt.

Phượng Húc Nhật đem nàng đặt ở trên giường, thân thể cao lớn cứ như vậy ở phía trên giam giữ lấy nàng, lấy một đôi mắt đen thâm thúy đầy mê người mà nhìn nàng.

“Người thật đẹp.” Đồ trang sức trang nhã trên người nàng, có một loại xinh đẹp không nói ra lời được, hơn nữa nàng kia mềm non lãnh môi làm đẹp xinh đẹp đồ bồng, để cho hắn thật muốn một hợp mà nuốt vào.

Yêu Hỉ cắn cắn môi, thân thể mau co lại.

Giờ khắc này, nàng chợt nhớ tới ngày đó hai người dây dưa, cảm giác như dã thú cuồng dã kia bây giờ vẫn còn lưu lại ở trong cơ thể nàng, làm nàng thân thể nhịn không được run một chút.

“Người. Người đừng tới đây.” Nàng lui về phía sau, co vào trong góc, phát hiện mình thể nhưng không đường có thể lui, chỉ có thể mắt to vô tội nhìn hắn.

Phượng Húc Nhật ngồi ở mép giường, neho lại tròng mắt đen thường thức bộ dáng hoảng sợ của nàng, giống như dã thú trước khi bắt lấy con mồi, còn dùng ngũ trảo trên đùa rồi mới nuốt vào bụng.

Một lát sau, hắn bò lên giường, chậm rãi đến gần nàng

Đang lúc hắn chuẩn bị động tác thì bàn tay của hắn chợt dừng ở trước mặt nàng, cứng ngắc giống như là bị đông lại.

Yêu Hỉ nghi ngờ ngược mắt nhìn, phát hiện lông mày của hắn nhíu chặt. Môi mỏng vốn đang mỉm cười lại mân thành một hàng, cổ họng giống như là bị thứ gì chặn lại.

Phượng Húc Nhật bàn tay lùi về, che lồng ngực của mình.

Trong phút chốc, trong miệng hắn phun ra máu tươi đỏ thẫm, bắn ra xung quanh.

Vết máu phun lên trên mặt của nàng, nàng còn chưa kịp phục hồi tinh thần, chỉ thấy ngũ quan trên mặt hắn thống khổ nhéo ở chung một chỗ, thân thể cao lớn cũng nhịn không được xụi lơ ở trên giường.

Yêu Hỉ bị dọa cho sợ đến xanh lại con mắt, vội vàng tiến lên dò nhìn tình trạng của hắn.

“Người. Người làm sao vậy?” Nàng cúi đầu nhìn, phát hiện khuôn mặt của hắn bắt đầu biến thành màu đen, môi càng thêm từ từ chuyển thành tím bầm.

“Độc.” Phượng Húc Nhật khép lại nâng lông mày, chỉ vào bình rượu trên bàn ăn.“Ta. Sơ suất quá.” Sau đó hắn không chịu nổi mà ngất đi.

“Phượng Húc Nhật!” Nàng ôm lấy hắn sợ hãi không dứt, hốt hoảng kêu to.“Có ai không ——”

Yêu Hỉ cảm thấy nàng thật là một tân nương bị thảm.

Đêm thành thân đó. Phu quân của nàng trúng độc học máu, nàng thiếu chút nữa là thành quả phụ.

Mặc dù nàng có chút không cam lòng, không muốn nhưng vẫn bị buộc phải lên kiệu, nhưng dầu gì nàng cũng đã báỉ đường thành hôn, danh chính ngôn thuận thành thê tử của Phượng Húc Nhật, cũng không muốn khi gả vào Phượng gia liền bị người ta nói nàng khác phu nhà.

Đêm đó, trước khi đại phu kịp tới, nàng đã lấy ra ít muối thô, pha với nước rồi đổ vào trong miệng hắn, buộc hắn đem rượu đã uống phun ra hết.

Toàn bộ mọi người trong phủ bận thành một đoàn.

Thật may là đại phu diệu thủ đem mệnh hắn cứu trở lại.

Sau đó Phượng lão ông sai người dò xét là người phương nào gây nên, nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

13. Chương 13

Cái ly có độc là phượng lưu ly chén, cho nên đối tượng mà hung thủ hạ thủ không phải là phượng Húc Nhật, mà là nàng.

Yêu Hỉ không hiểu, tại sao lại có người muốn hạ độc hại nàng.

Nàng không nhận được có chút sợ hãi, nếu như hôm nay người gả cho Phượng Húc Nhật là Bạc Bảo, có phải hay không vận khí sẽ không tốt như nàng? Mà hẳn có thể hay không cũng thay Bạc Bảo uống chén rượu giao bôi kia đây?

Một khắc bắt đầu ở nơi này, nàng biết mình đã cùng phượng Húc Nhật ngồi chung trên một chiếc thuyền.

Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, lúc đại nạn. Nàng cũng sẽ không bay đi!

Bởi vì, nam nhân trước mắt này sẽ giữ nàng thật chặt trong tay, sau đó nâng lên nụ cười chết tiệt kia nói cho nàng biết, muốn chết, chúng ta sẽ cùng chết chung một khối đi!

Yêu Hỉ bất đắc dĩ thở dài.

Địch nhân của Phượng phủ núp trong bóng tối —— mặc dù trực giác của nàng cho rằng hiểm nghi lớn nhất chính là nhị thiếu gia, nhưng không có bằng chứng, nàng cũng không thể giống như chó điên cắn người ta không thả.

Cho nên, nàng chỉ có thể đem khẩu khí này nuốt vào.

Ngược lại tướng công nàng, kể từ sau khi trúng độc, liền cả ngày nằm ở trên giường, chờ nương tử nàng phục vụ, trà tới đưa tay, cơm tới há mồm.

“Nương tử, ta khát.” Phượng Húc Nhật nửa nằm ở trên giường, ngoắc ngoắc tay, gọi nương tử mới thành thân chưa được mấy ngày.

“Người không thể tự mình xuống châm trà được sao!” Yêu Hỉ ngồi bên cửa sổ, đang thưởng thức ‘nam hội’ mới được xuất bản. Hắn thế nhưng muốn đánh gãy đi niềm vui thú duy nhất của nàng, thật là ghê tởm.

“Thân thể ta khó chịu a.” Hắn bên mép câu khởi nụ cười, cố ý ăn vạ.

Cái gì a, rõ ràng hắn ngày hôm trước đã sanh long hoạt hổ, thể lực cũng khôi phục hơn phân nửa, ngày hôm qua còn kéo nàng ở trên giường làm một chút ừ a a chuyện. Lại vẫn dám đại ngôn bất tàm nói thân thể khó chịu?

“Thân thể khó chịu? Lời như thế mà ngươi cũng dám nói ra!” Nàng trong miệng mặc dù nói thầm, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời rót cho hắn chén trà.

Ừ, nàng thật là một vật nhỏ nghe lời. Phượng Húc Nhật trong lòng mỉm cười, nhận lấy trà nàng đưa tới.

Thấy hắn nhận lấy chén trà, lại chậm chạp chưa uống, nàng thiêu mi trừng mắt liếc hắn một cái. “Làm gì, người sợ trà này có độc sao? Yên tâm, ta đây đã tự mình kiểm tra, không có việc gì.”

Hắn cười không đáp, vẫn như cũ lấy cặp mắt đen kia ngắm nhìn nàng.

Yêu Hỉ thấy thế, cho là hắn trời sinh tính đa nghi, liền đoạt lấy cái ly trong tay hắn, uống một ngụm trà.

“Ừ, không có sao, người uống đi.” Nàng nhìn chằm chằm hắn, đem cái ly đặt ở trước mặt của hắn.

“Người uống một hớp nữa.” Phượng Húc Nhật dè dặt cổ họng, câu khởi môi nói.

Nàng trợn mắt một cái, lại uống thêm một hớp.

Vậy mà, khi nàng ngửa cổ uống trà thì hắn chợt cầm lấy cổ tay nàng, đem nàng kéo đến trong ngực hắn.

Nàng còn chưa kịp hồi thần, hắn liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn môi của nàng, lấy đi nước trà trong miệng nàng.

“Ngô.” Chân mày nàng nhíu lại. Bởi vì động tác ngoài dự kiến của hắn, khiến cho nước trà trong chén văng ra ngoài, thấm ướt xiêm áo của hai người.

Phượng Húc Nhật thừa dịp nàng vẫn ngốc lảng, đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của nàng, trêu chọc cái lưỡi béo mập, đem nước miếng trong miệng nàng cuốn vào trong miệng hắn.

Cho đến khi toàn bộ nước miếng trong miệng nàng lọt vào trong miệng của hắn, hắn liền đổi phương thức mút lấy lưỡi nàng, hơn nữa còn nhẹ gặm môi anh đào, để ôi nàng hưởng thụ đầu lưỡi hắn vẽ vòng.

Yêu Hỉ bởi vì bị hắn hôn mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, thần trí dần dần lung lay, đồng thời bàn tay của hắn cũng chậm rãi leo lên hông của nàng, muốn hảo hảo đem nàng thưởng thức một phen.

Cửa gian phòng của hai người cũng chưa có đóng lại, lúc này xuất hiện thanh âm hộp gỗ rơi ở cửa, cắt đứt kích tình của cả hai.

Yêu Hỉ giống như là bị sét đánh, lập tức rời khỏi hắn, phản ứng nhanh chóng nhìn về phía cửa.

Hà Tịnh Tuyết đứng ở ngoài cửa, tất cả một màn kia của bọn họ đều nhìn thấy rõ, sắc mặt của nàng cực kỳ tái nhợt, thân thể khẽ run.

“Ta. Ta không phải cố ý, ta chỉ là muốn giúp đại ca đưa thuốc bổ tới.” Hà Tịnh Tuyết thanh âm run run, hốt hoảng dọn dẹp dược liệu trên đất.

Yêu Hỉ trợn mắt nhìn phượng Húc Nhật một cái, sau khi sửa sang lại quần áo trên người thật tốt, liền đến trước mặt Hà Tịnh Tuyết, giúp một tay nhặt dược liệu lên.

“Không cần gấp gáp.” Yêu Hỉ đỏ mặt, ý đồ muốn hóa giải sự lúng túng này.

Phượng Húc Nhật từ trên giường ngồi dậy, tròng mắt đen thu lại, dựa cột giường. “Thuốc? Người xác định đó là thuốc, không phải là độc?”

Thân thể Hà Tịnh Tuyết run lên, đôi mắt vô tội, ngẩng đầu nhìn hắn. “Đại ca nói thế là có ý gì? Trong phủ trên dưới đều biết ta đối với người.” Nàng muốn nói lại thôi, tầm mắt rơi vào trên mặt Yêu Hỉ, cuối cùng thu về ánh mắt, không nói tiếp nữa.

Đầu Yêu Hỉ có thể coi là ít gân, nhưng lời nói mập mờ như vậy..., cũng đủ làm cho nàng nhớ tới cuộc nói chuyện trước kia bị nàng nghe lén được của bọn họ.

Hừ! Hắn và Hà Tịnh Tuyết quả nhiên có vấn đề! Yêu Hỉ buồn buồn nghĩ, ngực đột nhiên cảm giác được giống như bị một tảng đá thật lớn đè lên.

“Cực kỳ có sát cơ , phải không?” Phượng Húc Nhật tiếp lời của Hà Tịnh Tuyết..., giễu cợt cười.

“Ta.” Hà Tịnh Tuyết dù trăm miệng cũng không thể bào chữa, cuối cùng chỉ có thể hốc mắt rưng rưng. “Tịnh Tuyết hôm nay chẳng qua là lo lắng thân thể của đại ca, mới.”

“Đi ra ngoài.” Hắn không cho Hà Tịnh Tuyết cơ hội giải thích, trực tiếp hạ lệnh trục khách. “Về sau không có lệnh của ta, không cho phép người đến gần nơi này một bước.”

Hà Tịnh Tuyết run lên, hai tay đang cầm hộp gỗ cũng khẽ run, chân mày khép lại thành một tòa núi nhỏ, sợ hãi nhìn Yêu Hỉ.

Yêu Hỉ nhìn Phượng Húc Nhật, lại quay ra nhìn Hà Tịnh Tuyết bộ dáng đáng thương, phát hiện mình làm sao cũng đều không thỏa đáng.

Nàng cảm thấy bộ dáng của Hà Tịnh Tuyết kia rất đáng được đồng tình, dù sao người ta cũng là hảo tâm tới đưa thuốc bổ cho hắn, hắn lại mặt lạnh từ chối, thật có chút không nên.

Nhưng nói đi nói lại, nếu như người hạ độc là Nhị thiếu gia, Hà Tịnh Tuyết như thế nào thì bọn họ cũng không thể cho thường xuyên qua lại được.

Suy nghĩ một chút, Yêu Hỉ quyết định không nói gì, tránh cho khỏi bị liên lụy.

“Hảo, ta đi.” Hà Tịnh Tuyết cắn môi, chỉ có thể rưng rưng rời đi.

Yêu Hỉ cau lỗ mũi, nhìn bóng lưng nàng đi xa, sau đó lấy con mắt nan giải nhìn về phía Phượng Húc Nhật.

“Người cần gì phải tức giận như vậy? Người ta không phải là quan tâm người, mới đưa thuốc bổ tới cho người uống, cần gì cự người ngoài ngàn dặm như vậy? Nhất định là có quỷ, sợ ta biết là không phải là. . . .” Nàng càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng chỉ giống như tiếng muỗi kêu ong ong.

“Người nói cái gì?” Thấy Hà Tịnh Tuyết vừa đi, Phượng Húc Nhật tựa như biểu diễn biến sắc mặt, rất nhanh khôi phục nụ cười như cũ.

“Không có, không có sao.” Yêu Hỉ buông buông tay, xoay người liền muốn rời phòng.

“Người đi đâu?”

“Thay người lấy thuốc a!” Nàng cũng không phải là ngốc tử, nếu còn ở lại trong phòng ngây ngốc tiếp tục câu chuyện vừa rồi, sẽ bị hấn ăn được không còn một mống mắt!

Có vấn đề!

Sau vụ Hà Tịnh Tuyết tới cửa, Yêu Hỉ chỉ cần hỏi về chuyện của Hà Tịnh Tuyết, Phượng Húc Nhật liền cố ý coi thường câu hỏi của nàng, bộ dáng giống như là căn bản không muốn trả lời.

Nhưng là hấn càng không trả lời, trong lòng của nàng càng giống như là bị gai đâm, không cách nào coi thường chuyện trước kia của bọn họ.

Hơn nữa, khi nàng càng cùng Phượng Húc Nhật chung đụng, nàng càng khát vọng biết thêm càng nhiều chuyện của hấn.

Nhưng hấn luôn giống như một cơn gió, dù nàng nắm lấy thế nào cũng không được.

Nàng thật không biết, hấn rốt cuộc vì sao lại cưới nàng? Thật chẳng lẽ như hấn nói, hấn thà chọn một người thương hấn, như vậy cũng sẽ không có người phản bội hấn sao?

Vậy sao hấn lại có thể khẳng định, nàng sẽ như thế vĩnh viễn cùng hấn đứng ở cùng một bên, vĩnh không phản bội hấn đây?

Từ sau khi gả vào Phượng phủ, Yêu Hỉ liền chịu hết trách nhiệm về ăn uống của hấn, một mình quyết định mọi việc, ngay cả món điểm tâm ngọt cũng không để người khác làm, nếu nàng không làm, thì toàn bộ quá trình nàng đều giám sát kỹ lưỡng, trước khi Phượng Húc Nhật ăn vẫn không quên mình trước ăn thử một chút.

Nàng cũng không phải là hy sinh cái tôi, mà là đồng tình người khác duyên không tốt, khắp nơi đều có người muốn hãm hại hấn, cho nên muốn giúp hấn bắt được kẻ sau lưng muốn mưu hại người của hấn kia.

Hừ! Nếu không phải bởi vì nàng gả cho hấn, cộng thêm hấn đáp ứng giúp nàng tìm kiếm tung tích của Bạc Bảo, nếu không nàng mới không chính mình chiếu cố hấn như vậy!

Mà thân thể Phượng Húc Nhật cũng tốt hơn, tựa như chuyện gì cũng không có phát sinh qua, sáng sớm liền ra cửa đi, nói muốn đi xử lý công việc, để nàng ở lại trong phủ.

Yêu Hỉ ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng trong lòng vẫn là để ý quan hệ của hấn cùng Hà Tịnh Tuyết.

Vào lúc này trên tay nàng bưng chè, đi qua cầu hình vòm đang muốn trở về phòng, đứng ở trên cầu nhìn nước hồ lăn tăn gợn sóng, không khỏi có chút nghĩ ngợi.

Nàng không có phát hiện sau lưng mình có người đang lặng lẽ đến gần, cho đến nàng thấy trên mặt nước xuất hiện một khuôn mặt mơ hồ, đang muốn quay đầu lại nhìn một chút là ai, lưng của nàng chợt bị người khác hung hăng đẩy.

Ùm một tiếng, nàng cứ như vậy rơi vào trong nước.

Trên mặt nước bọt nước bắn lên, tạo nên những tiếng vang.

Sau khi Yêu Hỉ vừa rơi xuống nước, nước bùn chui vào tai vào mồm không ít, hai tay của nàng vùng vẫy muốn bơi lên, muốn hít thở lấy không khí, nhưng là, nàng không biết bơi, hốt hoảng vùng vẫy tay chân, chẳng qua là để cho thân thể của nàng không bị chìm xuống nước.

“Cứu. Cứu mạng.” Nàng thật vất vả phát ra tiếng cầu cứu, muốn người bên cạnh chú ý.

Cho đến khi nàng từ từ mất đi ý thức, cuối cùng liền dừng lại giữa giữa.

Cô lỗ. Cô lỗ.

Nàng cảm giác được nước hồ rót vào trong miệng, mũi nàng, cái cảm giác từ từ không thể thở được khiến nàng toàn thân sợ hãi.

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được cái gì gọi là chết.

14. Chương 14

Không có ai giúp đỡ, bóng tối trong hồ bao trùm lấy nàng, giống như bị bụi gai trời chặt, không cách nào nhúc nhích, không cách nào thở được.

Cho đến khi nàng rơi vào một cánh tay cứng rắn, đỡ lấy thân thể đang không ngừng rơi của nàng, mang đến ấm áp.

“Yêu Hỉ.” Một đạo thanh âm ôn nhu ở bên tai của nàng khẽ gọi.

Nàng không thoải mái ưm một tiếng, hai tay trong không trung hung hăng huy động.

Phượng Húc Nhật thấy thế, liền bắt lấy tay nhỏ bé đang hốt hoảng của nàng, đem thân thể nhỏ nhắn của nàng ôm vào trong lòng, ôm thật chặt nàng, cho nàng an ủi.

Yêu Hỉ thấp hô một tiếng, mỹ mâu trong nháy mắt mở ra, trên trán đầy mồ hôi, thất kinh ôm lấy vai hắn.

“Yên tâm, không sao.” Hắn ôm lấy thân thể hư nhũn của nàng, bàn tay vỗ nhẹ lưng của nàng. “Ta ở chỗ này chăm sóc người, người sẽ không có việc gì.”

“Ta.” Nàng khổ sở nuốt xuống nước bọt, bên trong miệng, mũi tựa hồ còn mùi vị của nước hồ, khiến nàng lại nhớ tới cảm giác thống khổ không thể thở được lúc đó. “Có người.” Nàng trong mắt tràn đầy kinh hoảng, sợ hãi nhớ tới lúc ở trong nước cầu cứu không ai giúp đỡ.

“Đừng sợ, người đã không sao.” Phượng Húc Nhật thanh âm có vô hạn ấm áp, nhưng trong mắt lại bắn ra một đạo tia sáng lạnh lẽo.

“Có người đẩy ta xuống nước. Nhưng là. Nhưng là ta không có thấy rõ ràng là ai.” Là nam hay nữ nàng cũng không rõ.

Nàng dồn dập thở dốc, thân thể nhỏ nhắn trong ngực hắn run rẩy, có thể thấy nàng bị bao nhiêu kinh sợ.

Khi Phượng Húc Nhật nghe tin Yêu Hỉ rơi xuống nước thì toàn thân tựa như đóng băng, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì cả.

Thật may là hắn đã đề phòng trước, sớm phái người âm thầm bảo vệ nàng, trong lúc khẩn cấp kia lập tức đem nàng cứu lên, mới không có tạo thành sự việc tiếc nuối nào.

Nhưng để tránh dả thảo kinh xà, hắn không có biện pháp lập tức đem người kia bắt được, mà cần phải chờ thêm một thời gian nữa.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới mình thiếu chút nữa vĩnh viễn mất đi Yêu Hỉ, trong mắt Phượng Húc Nhật bịt kín một tầng hàn băng, con mắt quang Lạnh Như Băng sơn, khiến ai nhìn phải cũng cảm thấy lạnh lẽo sợ hãi.

Nàng cảm giác được cánh tay của hắn thu hẹp lực đạo, đem nàng ôm lấy thật chặt, thể hiện rõ sự phần nộ cùng cảm xúc không thể nói ra của hắn.

Yêu Hỉ bởi vì được hân ôm mà trấn định rất nhiều, đợi nàng hoàn toàn bình tĩnh lại thì phát hiện ra trên người của hân truyền đến hơi run rẩy.

“Người.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tựa vào trên vai của hân, tay nhỏ bé vuốt lưng hân rộng rãi đang run. “Người là đang tức giận sao?”

Phượng Húc Nhật hít một hơi thật sâu, để cho nàng thoáng rời đi ngực của hân, bờ môi nâng lên nhất mặt cười nhạt.

“Tức giận? Ta từ trước đến giờ không tức giận.” Ánh mắt của hân mặc dù ôn nhu, nhưng vẫn là lộ ra vài tia lạnh lẽo.

“Nhưng là.”

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy trông mắt đen kia giống như bị hàn băng bịt kín, giống như hoàn toàn biến thành một nam nhân khác mà nàng không hề biết.

Nhưng là, con mắt hân nhìn nàng lại mang theo một tầng ôn nhu mà trước nay chưa từng có, trong mắt của hân tựa hồ cất giấu quá nhiều ý định phức tạp.

Bất quá, nhìn trong mắt hân nàng có thể nhận thấy sự quan tâm cùng lo lắng của hân giành cho nàng, giống như là dòng nước ấm chảy vào đáy lòng của nàng vậy.

“Người. Thật rất lo lắng cho ta, phải không?” Yêu Hỉ nhẹ nhàng hỏi, thân thể đã không hề lạnh như băng giống như trước nữa, bởi vì rúc vào trong ngực của hân, nàng cảm giác ấm áp hơn rất nhiều.

“Ta biểu hiện không được rõ ràng sao?” Bàn tay Phượng Húc Nhật vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, bất giác xuất hiện mềm mại. “Vì bảo đảm người sẽ không bị rơi xuống nước lần nữa. Ta đem toàn bộ nước hồ, các ao nước trong phủ rút đi cạn sạch.”

“A?” Nghe được hân nói như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của nàng kinh ngạc mà mở lớn, giống như là bị nhét vào một quả trứng luộc vậy, không thể tin vào lỗ tai mình.

Đem toàn bộ nước hồ, các ao nước trong phủ rút sạch? Ách, này sẽ không phải quá khoa trương đi?

“Người. Là muốn giúp ta vui vẻ sao?” Khóe miệng Yêu Hỉ khẽ co quắp. Thời gian cũng chưa được bao lâu, hân làm sao có thể đem tất cả nước hồ, ao nước đều rút ra hết? Hân là cùng nàng nói đùa đi.

Phượng Húc Nhật ôm nàng xuống giường, nhưng cũng không đem nàng để xuống, cứ như vậy ôm nàng đi ra khỏi gian phòng.

“Ai, người làm cái gì? Mau buông ta xuống.”

Hân như thế ôm nàng, khiến cho nàng có cảm giác ngượng ngùng khó nói lên lời, thân thể nhẹ nhàng giãy dụa, nhưng nàng vẫn là ôm lấy cổ của hân, ngoan ngoãn mặc cho hân muốn làm gì thì làm.

Bên ngoài lầu các Phượng Húc Nhật ở vốn là có một hồ sen xinh đẹp, nhưng bây giờ giội vào mắt Yêu Hỉ chỉ là một mảnh đất trống.

Dõi mắt nhìn, ao nước trong suốt kia đã biến mất, chỉ còn dư lại một mảnh bùn lầy.

“Trời.” Nàng nháy mắt mấy cái, mặt bất khả tư nghị nhìn phía trước, lại khép lại nâng lông mày nhìn về phía hân. “Người. Người có bệnh a! Một hồ nước xinh đẹp như vậy, hiện tại biến thành trụi lủi một mảnh!”

“Chỉ cần là bất luận kẻ nào muốn thương tổn người, chuyện, vật, ta nhất định san bằng.” Hân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cuối cùng cũng khôi phục đỏ thắm, bất giác cười cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Người.” Những lời này giống như một đạo sét, đánh vào trái tim của nàng.

Nàng vẫn rằng nam nhân này chẳng qua là đem nàng làm thành bia đỡ đạn, đứng phía trước hân chặn mình đao ám tiễn, không nghĩ tới hân thế nhưng sẽ đưa ra hai cánh tay bảo vệ nàng.

Này. Thật khiến nàng thụ sủng nhược kinh a!

“Ta. Ta cho là.” Nàng mím môi, chân mày nhíu lại càng sâu, bởi vì nam nhân trước mắt này làm nàng mê vông. “Người không phải là bởi vì không muốn bị người khác điều khiển, mới cưới ta làm bida đồ dạn sao?”

“Người muốn như vậy?” Phượng Húc Nhật đem nàng ôm trở về phòng, cười hỏi nàng.

“Là người đã nói như vậy với nhị thiếu phu nhân.” Chuyện cho tới bây giờ cũng không có cái gì cần phải giấu giếm nữa, vì vậy Yêu Hỉ đem mọi vướng mắc trong lòng nói ra.

Hắn nhíu mày. “Đó là khi nào?”

“Trước.” Nàng không quên hắn từng nói. “Người nói, không bằng liền cưới một người yêu của người.” Nàng, rất “vinh hạnh” như vậy mà ngồi lên ghế.

“Người không thương ta sao?” Hắn lại hỏi.

Yêu Hỉ chu cái miệng nhỏ nhắn. Này muốn nàng thế nào thừa nhận đây? Nàng mà thừa nhận, thật giống như nàng không có chút cá tính mà bày tỏ, dễ dàng liền như vậy yêu hắn.

Nhưng là, nàng lại không thể phủ nhận.

Bởi vì từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền đối với khuôn mặt của hắn nhớ mãi không quên .

Nói tóm lại, đáng đáp tuần thật tốt, chắc chắn sẽ có nữ nhân vì hắn mà tử tâm pháp địa , giống như nàng vậy!

Thật không phục tí nào. Yêu Hỉ chu cái miệng nhỏ nhắn, âm thầm chửi mình không có cá tính.

“Cũng bởi vì người yêu ta, ta mới đem người cưới vào cửa.” Phượng Húc Nhật ôm nàng hướng trên ghế ngồi, môi mỏng nhẹ hôn lên cặp môi đầy đặn của nàng, thật yêu cái vẻ mặt đáng yêu đó của nàng.

“Người.” Yêu Hỉ muốn mở miệng nói gì, nhưng lại bị hắn chặn trước, tất cả oán trách đến miệng nàng đều biến mất trong miệng của hắn.

Tất cả sợ hãi khi bị rơi xuống nước của nàng, cũng đều bị nhu tình của hắn đuổi đi không còn một mống.

Nàng phát hiện, thì ra là nam nhân này đã sớm giang ra hai cánh tay bảo vệ nàng.

Hai cánh tay mà hắn đưa ra, là nơi duy nhất giúp nàng tránh cản gió.

Mặc dù Yêu Hỉ cảm giác chuyện mình rơi xuống nước này phát sinh không giải thích được, bất quá cũng làm cho nàng hiểu được một chuyện —— thì ra người đang gặp nguy hiểm chính là nàng.

Kể từ sau sự kiện hạ độc kia, nàng cũng chưa có chào qua Nhị thiếu gia Phượng Húc Vân, cũng chưa từng nhìn thấy hắn cùng với Phượng Húc Nhật gặp mặt.

Mà nàng, giống như là thay thế Phượng Húc Nhật chịu tội vậy, có thể nói là lâm tai nạn, thiếu chút nữa uống xong rượu độc, lập tức bị người ta đẩy mạnh xuống hồ.

Nàng thật không hiểu, chẳng lẽ là cừu nhân của hắn đem mục tiêu chuyển dời đến trên người nàng sao?

Nàng vừa mới được gả vào, đối với Phượng phủ còn không quá mức hiểu rõ, đối với ân oán tình cừu của mọi người cũng chỉ là kiến thức nửa vời.

Mà nói đến Phượng phủ lớn như thế này, cũng không thể hoàn toàn đi hết trong một hai lần, dù có không muốn, nhưng là nàng sẽ luôn lạc đường trong phủ.

Như hiện tại, nàng đã phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, chỉ biết mình đang đứng trong một sân an tĩnh.

“Người làm việc như thế nào vậy?” Lão giả gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm tràn đầy ý trách cứ.

Tiếng hô này khiến cho Yêu Hỉ dừng bước, lắng tai nghe đối thoại trong nhà phía trước.

Cửa sổ trong phòng đóng chặt, Hà Tịnh Tuyết đang đứng trước mặt lão giả, cúi đầu không nói một câu, hai tay xoắn lại thật chặt.

“Cha, ” nàng khẽ cau mày, lo lắng nhìn chung quanh.“Ngài nói nhỏ thôi, ta sợ sẽ có người tới. . . .”

“Hừ!” Phụ thân Hà Tịnh Tuyết - Hà Bá Tư mặt không vui ngồi ở trên ghế thái sư tức giận.“Chúng ta cũng sắp hết thời gian, người muốn ta thế nào nhỏ giọng? Người làm việc như thế nào? Ta không phải là muốn người xử lý Phượng Húc Nhật sao? Nhưng người nhìn một chút, hấn hoàn hảo còn sống tốt!”

Yêu Hỉ lặng lẽ đến gần cửa sổ, cau mày nghe đối thoại của bọn họ.

Nàng không cẩn thận lạc đường, thế nhưng lại ngoài ý muốn nghe được lời nói khiến người khác giật mình này, mà giọng nữ bên trong, nàng nhận ra được đó là Hà Tịnh Tuyết.

“Có chuyện ngoài ý muốn.” Hà Tịnh Tuyết vừa nói, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa.“Ta cũng thật muốn xử lý Phượng Húc Nhật nhanh lên một chút, chẳng qua là. . . .”

“Chỉ là cái gì?” Hà Bá Tư thanh âm không khỏi giương cao, phần nộ nói.“Ban đầu là người bày ra trò này, nói muốn đem hết thầy Phượng phủ một lưới bắt hết, nhưng nhìn hiện tại một chút, không có mò được gì, ngay cả người ban đầu tái giá với Nhị thiếu gia, hừ! Cũng không biết tiến lên, luôn một dạng bị phượng Húc Nhật ép tới gắt gao.”

15. Chương 15

Hà Tịnh Tuyết cắn môi, vẻ mặt lập tức lạnh thêm mấy phần, cùng bộ dáng nhu nhược cùng nhẫn nhục chịu đựng trước kia tưởng như là hai người khác nhau vậy.

“Còn có, gần đây mọi người trong thương thành đều nghị luận âm ỉ, nói Phượng Húc Nhật cố ý thu mua hơn phân nửa thương hành trong thành, người suy nghĩ một chút, lấy tính tình của hấn, sẽ không động đến địa bàn của chúng ta để phát triển sao? Người nghĩ, Nhị thiếu gia còn có thể ủng hộ bao lâu, không bị Phượng Húc Nhật để ý?” Hà Bá Tư nhìn chằm chằm nàng, tức giận trách cứ.“Nếu không phải người vẫn luôn đảm bảo với ta, ta làm sao có thể mạo hiểm nguy hiểm phối hợp người?”

Sắc mặt Hà Tịnh Tuyết trầm xuống, trên mặt tràn đầy không vui.“Cha, ngài kiên nhẫn một chút có được không? Ngài cũng biết Phượng Húc Nhật là nhân vật như thế nào, ban đầu nếu không phải ngài liều chết thuyết phục ta chớ gả cho tạp chủng Phượng Húc Nhật, ta làm sao có thể tái giá Nhị thiếu gia? Kết quả thì sao? Bây giờ người ta phát đạt, ngài muốn tưởng công ta làm sao bây giờ?”

“Bất kể như thế nào, chính sự người lại không hảo hảo làm, tại sao còn đem phu nhân mới vào cửa kia dụ dỗ?” Hà Bá Tư xuy một tiếng, trừng nàng một cái.“Hiện tại làm ọi người trong Phượng phủ đều biết có người muốn hãm hại nàng, điều này làm cho Phượng Húc Nhật cảnh giác không ít, người có biết hay không?”

“Cha, ta biết.” Hà Tịnh Tuyết tức giận trả lời.“Ta có tính toán của ta, nếu như phu nhân mới vào cửa kia có tin vui, vậy kế hoạch của chúng ta chẳng phải là cũng bị hớ, cho nên tên Yêu Hỉ đó không thể lưu lại a!”

“Bất kể nói thế nào, cha là tới nói cho người biết, Phượng Húc Nhật tựa hồ đã hết sức bất mãn với Nhị thiếu gia rồi, ở bên ngoài, hấn đã bắt đầu thu mua thương hành, cố ý phát triển sản nghiệp danh hạ, đến lúc đó ta sợ chẳng những thương hành của Nhị thiếu gia bị hấn thôn tính, ngay cả Hà thị chúng ta cũng sẽ khó giữ được.” Hà Bá Tư cũng bởi vì nghe được những tin tức truyền lưu kia, hôm nay mới có thể trước tìm tới nữ nhi thương lượng.“Cho nên người tạm thời phức tạp, chính sự phải giải quyết nhanh chóng mới phải”

“Chuyện này ta hiểu, ta đây tạo ra cục diện như vậy, chính là vì muốn cho gia nghiệp nhà chúng ta lớn hơn, ta toàn tâm toàn ý như vậy đây không phải là vì cha sao?” Hà Tịnh Tuyết nghĩ đến kế hoạch hoàn mỹ của mình, không nhịn được cười nhẹ mấy tiếng.

Ban đầu nàng gả vào Phượng phủ, không phải là nhìn trúng tài phú của Phượng phủ sao? Nàng tuyệt đối sẽ không chấp thuận bất kỳ một cái Trình Giảo Kim nào gây trở ngại con đường của nàng!

“Tuyệt nhiên ngoan của ta có thể nghĩ như vậy là tốt.” Hà Bá Tư nhìn nữ nhi khuôn mặt đầy tự tin, cũng thoáng yên tâm trong lòng.“Vậy kế tiếp người muốn làm thế nào? Chúng ta không nên một ngày lại kéo qua một ngày.”

“Ta cũng muốn vậy.” Hà Tịnh Tuyết trên mặt xuất hiện nhất mạt cười lạnh. “Chúng ta sẽ mượn đao giết người.”

Yêu Hỉ đứng ngoài phòng, đôi mắt xanh trên khuôn mặt nhỏ nhắn mở thật lớn, phảng phất như đang lâm vào trong ác mộng, chỉ có thể đứng ở đằng kia sững sờ.

Sao. Tại sao có thể như vậy?

Nàng thế nào lại “May mắn” như thế, lạc đường lại nghe thấy âm mưu to lớn này, còn vô ý biết được hung thủ mưu hại nàng đây?

Không thể nào! Hà Tịnh Tuyết luôn biểu hiện hết sức nhu nhược, nhẫn nhục chịu đựng, thế nhưng lại ẩn giấu tâm cơ sâu như vậy?

Mỗi lần ở trước mặt mọi người, Hà Tịnh Tuyết luôn lộ ra vẻ mặt vô tội, trên thực tế, lòng của nàng so với ai khác còn muốn ác độc hơn, và còn cực kỳ tham lam.

Nàng tại sao có thể để mặc cho hung thủ ở trong Phượng phủ đây? Nàng nhất định nhanh quay về đem điều bí mật to lớn này nói cho Phượng Húc Nhật biết!

Sau cuộc đối thoại, Yêu Hỉ không hề nghe tiếp nữa, nàng lặng lẽ nhắc lên làn váy, chuẩn bị rời đi, tránh cho đợi lát nữa nàng bị phát hiện ra, lại gây ra phiền toái không cần thiết.

Khi nàng đang tính toán quay người nhanh chóng rời đi thì ngay phía sau, đột nhiên cảm giác được một cổ đau đớn kịch liệt truyền đến, còn chưa kịp thấy rõ người trước mắt là nam hay nữ, thì đã ngất xỉu, trước mắt nàng tối sầm, thân thể xụi lơ, cứ như vậy mà ngất đi.

Một đôi bàn tay tiếp nhận lấy thân thể nhỏ của nàng, đôi mắt sâu nhìn nàng, sau đó khẽ thở dài một hơi.

“Thật là một nữ nhân phiền toái.”

“Nữ nhân này là một phiền toái.” Đó là một đạo thanh âm dễ nghe.

“Nàng không phải.” Đạo thanh âm kế tiếp này càng dễ nghe hơn, hơn nữa còn mang theo một tia tà mị, cùng sự ôn nhu bao dung.

“Nàng phải.” Đạo thanh âm của giọng nam thứ nhất khẳng định nói. “Hôm nay nếu không phải ta để ý nào, nàng có thể đã hủy diệt tất cả kế hoạch của chúng ta.”

Phượng Húc Nhật ngồi ở mép giường, nhìn khả nhân nhi đang ngủ mê man. “Nhưng nàng không có, không phải sao?” Hắn vẫn không có trách cứ nàng lấy nửa câu. “Còn có, người xuất thủ quá nặng.”

Hắn đem tầm mắt nhìn khuôn mặt Phượng Húc Vân, trong mắt còn mang theo một tia xem thường.

Xuất thủ đem Yêu Hỉ ngất đi không ai khác chính là Phượng Húc Vân.

Từ sau diễn xuất “Nhân sâm độc huynh” lần trước, hắn liền lui về ở phía sau, chuẩn bị cho lần diễn xuất tiếp theo.

Đúng vậy, anh em trong nhà cãi cọ nhau là diễn kịch mà thôi.

Phượng Húc Nhật từ nhỏ đều do Phượng phu nhân chiếu cố, cùng Phượng Húc Vân, Phượng Húc Phong cùng nhau lớn lên, mặc dù bọn hắn không phải cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng Phượng phu nhân trời sinh tính ôn nhu hòa thuận, nên đối xử với ba huynh đệ như nhau, tình cảm bọn họ ngay cả so với huynh đệ ruột thịt còn sâu đậm hơn.

Sau khi trưởng thành, Phượng Húc Nhật cùng Phượng Húc Vân vì phát triển gia nghiệp, vì vậy một giả trang mặt trắng, một giả trang mặt đen.

Dần dần, mọi người cũng chia ra làm hai phái ủng hộ hai người, thật ra thì được lợi đều là hai huynh đệ bọn hắn.

Mấy năm trước, con gái thuốc thương lớn nhất Trân Châu thành cùng phượng Húc Nhật gặp gỡ, vốn là hấn đối với Hà Tịnh Tuyết có chút hảo cảm, cho đến khi hấn ngẫu nhiên phát hiện một sự thật, nữ nhân Hà Tịnh Tuyết này đối với ai cũng không thương, nàng ta chẳng qua là muốn phú quý cùng quyền lực.

Phượng Húc Nhật phát hiện ý định của nàng không đơn thuần, nhưng cũng không có lập tức phơi bày, chẳng qua là phụ nàng diễn, duy trì phong độ ngoài mặt.

Dù sao hấn cũng là người không thích trực tiếp nhanh chóng phơi bày lai lịch người khác, mà thích từ từ từng bước một.

Ai ngờ Hà Tịnh Tuyết nghe lời ra tiếng vào của mọi người, biết mẹ đẻ hấn không phải là phượng phu nhân, tương lai Phượng gia cũng sẽ không do hấn thừa kế, vì vậy thay đổi quyết định, đem mục tiêu chuyển sang đệ đệ Phượng Húc Vân của hấn.

Lần này, nàng căn bản là tự mình nhảy vào trong hố lửa, dù có là thần tiên cũng khó mà đưa tay cứu nàng ra khỏi hố lửa đó.

Phượng Húc Vân mặc dù đối với con mồi tự đưa tới cửa cũng không có hứng thú, nhưng là coi như không có hứng thú, hấn vẫn sẽ lợi dụng triệt để, cho đến khi toàn thân cao thấp của con mồi không có một chút xíu chỗ dùng, hấn mới đem vứt bỏ.

Mà Hà Tịnh Tuyết kia chính là con mồi tự đưa tới cửa, nàng muốn lợi dụng Phượng Húc Vân, lại bị Phượng Húc Vân lợi dụng danh tiếng Hà gia, khai thác nghiệp bá thuộc về hấn.

Ngoài mặt, Phượng Húc Vân cùng phượng Húc Nhật thủy hỏa bất dung, không chút nào lộ ra sơ hở, hào phóng tiếp nhận trợ giúp của Hà thị, đem tất cả mọi người lừa gạt được.

Vì vậy, cái sai của Hà Tịnh Tuyết chính là không nên dây vào nam nhân Phượng Húc Vân lạnh lùng này, ngàn không nên, vạn không nên ngốc tự đến gả cho Phượng Húc Vân, kết quả sợ rằng sẽ bị ăn đến ngay cả xương đều không thừa.

“Coi như bị Yêu Hỉ bị phát hiện, cũng sẽ không ảnh hưởng tới tình trạng tốt của chúng ta.” Phượng Húc Nhật thấp giọng cười cười. “Mấy ngày nữa, ta liền muốn nữ nhân của Hà gia phải trả giá thật đắt cho hành động của mình.”

Phượng Húc Vân nhắc lên lông mày, lông mày đậm tương tự như của Phượng Húc Nhật. “Cũng bởi vì cái nữ nhân tầm thường này, ngươi mới quyết định thu lưới trước dự kiến?”

Hai huynh đệ bọn họ hai tính diễn trò đùa giỡn nhiều năm, hơn nữa Phượng Húc Nhật không lộ ra chút sơ hở nào, mấy năm nay lấy lý do “Chuyện thương” mà ở bên ngoài buôn bán, chính là vì để ọi người càng tin tưởng hơn bọn họ không ưa gì nhau.

“Ai bảo bọn họ những mồi khác không ăn, hết lần này tới lần khác lại ăn miếng mồi trọng yếu nhất của ta đây?” Phượng Húc Nhật không chớp mắt lấy một cái nhìn Yêu Hỉ đang ngủ say.

Phượng Húc Vân bộ dáng có vẻ không bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn là hừ lạnh một tiếng. “Tùy ngươi, dù sao ngày sau đem nàng quản chặt một chút, hư kế hoạch chúng ta là chuyện nhỏ, chỉ sợ lấy tính tình độc ác của Hà Tịnh Tuyết kia, mạng nhỏ của nàng khó bảo toàn.”

Phượng Húc Nhật cau khởi thần giác, trông mắt đen bắn ra một tia lạnh như băng. “Điều kiện tiên quyết là, bọn họ còn có khí lực lật người.” Cho dù có khí lực lật người, hấn cũng sẽ cho thêm một đao, đưa bọn họ vào chỗ chết.

Phượng Húc Vân thở dài một cái, nghĩ thầm, thật may là mẫu thân đối xử như nhau với đại ca, ngay cả so với con trai ruột còn quan tâm hơn, nếu không lấy tính tình của đại ca nhất định là có cừu oán tất phải trả.

Cũng thật may là hấn từ nhỏ liền nhìn thấu tính tình của đại ca, biết thay vì làm địch của hấn, không bằng lui ở sau, đi theo hấn tổng so với đi ở trước mặt hấn để rồi bị hấn hung hăng thọt một đao vẫn sống tốt hơn. Đại ca căn bản chính là tà ác từ trong xương rồi, cho dù có niệm kinh siêu độ cho hấn, cũng không cách nào đem hấn cải tà quy chính.

Giống như Yêu Hỉ đang ngủ mê man kia, không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, chỉ có thể rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, trọn đời không cách nào rời đi.

Người trên giường bỗng nhúc nhích, một hồi nhúc nhích từ cổ nàng lan tràn, khiến nàng đang mê man ngủ phải tỉnh lại.

“Ai!” Yêu Hỉ sờ sờ cổ của mình hỏi, thấp giọng hô lên tiếng.

Đợi sau khi nàng lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã ở trong phòng từ khi nào.

Nàng sửng sốt một lát, hồi tưởng lại trước khi mình ngủ mê man đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng sau khi nhớ lại, nàng không khỏi sắc mặt tái nhợt, bởi vì nàng nhớ lại lời nói của Hà Tịnh Tuyết với cha nàng, cùng với âm mưu của bọn họ.

Khi đó nàng lập tức xoay người muốn hướng Phượng Húc Nhật mật báo, nhưng là vừa quay đầu lại thì bị người ta hung hăng bổ vào gáy, nàng liền lộn vào trong bóng tối.

Nhưng là, nàng vừa tỉnh lại, thế nào đã trở lại trong phòng của mình đây? Nàng nghĩ như thế nào cũng không hiểu. Yêu Hỉ ra thành giường, dùng sức nháy mắt mấy cái, xác định mình không phải là đang nằm mộng.

Kỳ quái, người đánh nàng bất tỉnh, làm sao có thể đưa nàng trở về phòng đây? Nàng cảm thấy hết thảy mọi việc đều thật là quỷ dị.

Yêu Hỉ vừa mới xuống giường, Phượng Húc Nhật liền bưng chè đi vào trong phòng.

“Người đã tỉnh?” Hắn nâng lên nhất mật nụ cười ôn hòa như ngọn gió nhẹ giữa hè, tiến lên đỡ nàng, để cho nàng ngồi ở trước bàn. ” uống chút súp ngân nhĩ tổ yến đi.”

“Ngô.” Nàng cắn cắn môi, mặt lộ vẻ khó xử, có lời gì đó muốn nói với hắn.

Nhưng là, nàng làm như thế nào để nói ra đây?

Chẳng nhẽ lại nói, em dâu người chuẩn bị mưu sát giết người, người phải cẩn thận một chút sao? Hay là nói, nhanh đi báo quan, em dâu người đang âm mưu bày kế, tính toán đưa người vào chỗ chết?

Không được a! Không có bằng không có chứng, nàng vừa nói như thế, mọi người chẳng phải sẽ coi nàng là kẻ điên mà đối đãi, hơn nữa sẽ còn cho rằng nàng ngậm máu phun người?

Nhưng là lòng người độc ác, nàng nếu không nói ra, có thể hay không một ngày kia Phượng Húc Nhật thật sự bỏ mạng trong tay Hà Tịnh Tuyết đây?

16. Chương 16

“Người làm sao vậy?” Phượng Húc Nhật vẫn giống như thường ngày, vẻ mặt không có bất kỳ dị trạng. “Ta mới vừa mời đại phu tới xem qua người rồi, người cái đã nha đầu này, trong phủ nghịch ngợm chạy loạn, mới có thể bị cảm nắng.”

“Bị cảm nắng?” Nàng mở to hai mắt, không hiểu hỏi.

“Người té xỉu tại hậu viện, vừa lúc có tôi tới đi ngang qua, nếu không chờ đến lúc ta tìm được người, người sớm đã phơi thành đen thui rồi.” Hắn đem chè đặt ở trước mặt nàng. “uống nhanh một chút đi.”

Dù nàng tràn đầy nghi vấn, nhưng vẫn là trước uống một hớp chè làm thuận miệng.

Lần này lại càng khiến nàng khó lên tiếng hơn.

Nàng rõ ràng là bị người ta đánh cho bất tỉnh, thế nào lại thành bị cảm nắng té xỉu tại hậu viện đây? Rốt cuộc là người nào đã ra tay? Còn Hà Tịnh Tuyết, cùng nanh vuốt trong phủ cấu kết thì sao?

Nhưng cũng thật mâu thuẫn nha! Nếu như là nhanh vuốt phát hiện ra nàng, sẽ phải nghĩ biện pháp để bịt miệng nàng chứ. Thế nào lại dễ dàng để nàng đi đây?

Nhưng dù nàng có nghĩ như thế nào cũng không thông.

Cho nên. Nếu nàng không có bất kì chứng cứ nào, mà bảo hấn rằng Hà Tịnh Tuyết có âm mưu, hấn cũng sẽ không tin tưởng?

Yêu Hi ý định thay đổi liên hồi, nhưng làm thế nào cũng không cách nào nói ra, cho phượng Húc Nhật biết câu chuyện mà mình đã nghe được.

Nàng giùng giàng, ngay cả chè trong miệng cũng quên nuốt vào, tay cầm thìa dừng ở giữa không trung cũng không có nhúc nhích.

“Yêu Hi?” Phượng Húc Nhật khẽ gọi nàng. “Làm sao ngươi lại ngẩn người? Có phải là có chuyện gì hay không?”

Nàng hồi thần, đôi mắt đẹp ngăm nhìn hấn.

Ách, nàng là rất muốn nói a! Nhưng là.

“Không có sao.” Nàng uống thêm vài ngụm chè. “Ta chỉ là cảm thấy. Chè này uống thật ngon, ngọt mà không ngán, lạnh mà không băng, ha ha.”

“Phải không?” Hấn cũng cười nheo lại đôi mắt đen. “Lần sau chó một mình chạy tán loạn khắp nơi, nếu ta không tìm được ngươi thì làm sao?”

Nàng cười khan hai tiếng, cuối cùng quyết định đem bí mật này để ở trong lòng, dù sao nàng đã biết hung thủ chính là Hà Tịnh Tuyết, về sau sẽ đề phòng nàng ta thêm một chút.

“Ta còn có thể chạy đi nơi đó?” Nàng uống chè, ấp úng lại hỏi: “Cái đó. Ngươi cảm thấy. Đệ muội như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?” Phượng Húc Nhật một bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, một cái chớp mắt cũng không mà nhìn nàng.

“Không có gì.” Được rồi! Nàng thừa nhận mình vẫn còn đem lời đồn đại nghe được đặt trong lòng. “Tất cả mọi người nói. Ngươi hận Nhị thiếu gia, là bởi vì Nhị thiếu gia cướp đi tình yêu của ngươi, đoạt đi Tịnh Tuyết cô nương.”

Cho nên hấn hận Nhị thiếu gia, cũng hận Hà Tịnh Tuyết, đúng không?

Phượng Húc Nhật sững sốt, cuối cùng môi mỏng câu khởi cười một tiếng. “Ngươi rất để ý những thứ này sao?”

Nàng bỏ chè trong tay xuống, yên lặng cắn môi.

Một lát sau, nàng nói: “Đúng, ta để ý.” Nàng thừa nhận, cái vấn đề này nàng đã để ở trong lòng rất lâu rồi.

“Tại sao lại để ý?”

“Bởi vì ta bây giờ là vợ của ngươi!” Nàng rốt cục cũng đem phiền não trong lòng nói ra. “Ta bất kể là ngươi lấy tâm tư gì cưới ta, nhưng giống như ngươi nói, ngươi muốn kết hôn với một nữ nhân yêu ngươi, mà cái nữ nhân này, đúng chính là ta! Cho nên ta có tư cách để ý!”

Phượng Húc Nhật vừa nghe, không nhịn được cười lớn.

Yêu Hi luôn luôn làm việc ngoài dự kiến của hấn, một nữ nhân đáng yêu như vậy, hấn còn có thể tìm đâu ra nữa đây?

“Ngươi. Ngươi cười cái gì mà cười!” Mặc dù nàng cảm thấy hấn cười lên nhìn thật tốt, khiến nàng không thể dời mắt khỏi hấn.

“Ngươi thành thực nói cho ta nghe như vậy, dĩ nhiên ta muốn vui vẻ cười to rồi.” Hấn nâng lên cằm của nàng, hôn môi nàng, thưởng thức tư vị diễm mỹ chỉ nàng có.

Nàng mới vừa uống qua chè, khi lưỡi hần chui vào trong miệng của nàng, liền cảm thấy một vị ngọt, cùng với cái lưỡi mềm mại của nàng.

Hắn đem môi của nàng hôn vừa hồng vừa sưng, cho đến khi nàng không thể nào thở được nữa mới rời đi môi đỏ bừng của nàng.

“Ban đầu, Hà phủ là có toan tính đem Hà Tịnh Tuyết gả cho ta, nhưng ta lúc ấy còn chưa có đáp ứng muốn thú nào vào cửa.” Bởi vì khi đó hắn rất nhanh liền nhìn ra Hà Tịnh Tuyết cũng không thương hắn. “Là gia gia cùng Hà lão gia tự quyết định, ai ngờ, Hà đại tiểu thư lại thay lòng đi coi trọng Nhị thiếu gia, lúc này, các lời đồn đại cũng như thế xuất hiện nhiều.”

Mà Hà Tịnh Tuyết ngàn không nên, vạn không nên làm một chuyện, chính là đùa bỡn tình cảm Phượng Húc Vân.

Phượng Húc Vân từ trước đến giờ luôn rất coi trọng tính trân thực, nhất là đối với tình cảm, trình độ xoi mói vô cùng cao.

Hà Tịnh Tuyết chần chừ như thế đã sớm chọc giận Phượng Húc Vân, nàng rõ ràng chính là muốn lợi dụng hắn, vì vậy hắn mới quyết định bày ra cục diện như vậy, chuẩn bị để cho Hà thị phải trả một cái giá thật lớn.

Phượng Húc Vân cho là, thời gian của hắn còn rất, rất nhiều, nên luôn từ từ dày vò.

Cho nên hai huynh đệ bọn họ là giống nhau tính tình, chẳng qua là thủ đoạn bất đồng thôi.

“Ngươi. Không thương nàng?” Làm sao có thể? Nàng mặt chất vấn. “Ngươi không phải là bởi vì nàng, mới cùng Nhị thiếu gia trở mặt thành thù sao? Còn có cây nhân sâm độc kia.” Mọi việc khiến nàng ngày càng hồ đồ rồi, nàng rõ ràng chính mắt thấy được Nhị thiếu gia đưa tới một cây nhân sâm có độc, bày cá trong hồ sau khi ăn phải, tất cả đều chết sạch mà!

“Ta chưa từng có yêu nàng.”

Phượng Húc Nhật giương môi cười một tiếng, đem nàng ôm vào trong lòng, môi mỏng khê cắn chặt vành tai của nàng, hướng lỗ tai nhạy cảm kia mà thổi hơi.

“Tại sao một buổi chiều đẹp như thế này, chúng ta lại phải bàn về những người đó đây?” Bàn tay của hắn lặng lẽ bao lại bộ ngực của nàng, cách vãi vóc hưởng thụ xúc cảm mềm mại kia.

“Đợi. Vân Vân.”

“Đã lâu rồi.” Hắn hôn lên làn da trắng mềm của nàng, ở cổ nàng còn để lại rất nhiều ấn ký màu tím. “Từ sau khi ngươi rơi xuống nước, vì không muốn làm ngươi kinh sợ, ta đã chờ đã lâu rồi.”

“Ta còn có vấn đề chưa hỏi a!” Tay nhỏ bé của nàng ngăn trở bàn tay xấu xa của hắn, nhưng là vẫn bị hắn thừa cơ mà vào.

“Vậy chúng ta vừa làm, ngươi vừa hỏi.” Phượng Húc Nhật vội vàng rút đi y phục trên người nàng, môi một đường hướng dưới cổ đi xuống dần.

“Chính là. Không được. Đừng như vậy. Ngó.”

Nàng ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể nói được, tiếp liền biến thành những tiếng rên mềm mại, cùng tiếng thở dốc trầm thấp vang vọng cả phòng.

Kết quả, nàng không hỏi thêm được gì.

Yêu Hỉ cảm giác mình giống như một cái đầu cá ngu ngốc, nghi vấn trong lòng mới chỉ giải quyết một nửa, cũng chưa xong toàn bộ nghi vấn.

Bất quá, buồn bực trong ngực kia tựa hồ một chút cũng không còn thấy, bởi vì nàng chính tai nghe được phượng Húc Nhật nói ra một câu kia —— hắn chưa bao giờ yêu Hà Tịnh Tuyết.

Mặc dù nàng còn muốn hỏi kỹ hơn, dù sao Hà Tịnh Tuyết ý đồ xấu xa là một chuyện, nàng cũng không có cơ hội báo cho Phượng Húc Nhật.

Hôm nay là sinh nhật Phượng lão ông, toàn bộ hạ nhân trong phủ từ mấy ngày nay cơ hồ bận tối mắt mũi.

Mà nàng thân là dâu trưởng, đương nhiên phải nhất định vì Phượng lão ông mà làm một cuộc thọ yến náo nhiệt nên cũng vô cùng bận rộn.

Về phần Hà Tịnh Tuyết, Yêu Hỉ thật không đoán ra nàng ta tính làm gì.

Cũng đã qua gần bảy ngày, vẫn không thấy Hà Tịnh Tuyết có hành động gì, khiến cho Yêu Hỉ vẫn vì chuyện của nàng treo ở trong lòng.

Công tác chuẩn bị thọ yến rốt cục cũng đã xong một phần, mới chỉ một phần đó Yêu Hỉ cơ hồ mệt mỏi co quắp rồi, chỉ kém không mệt đến muốn bỏ thôi.

Cước bộ mềm mại, nàng thừa dịp rảnh rỗi ghé qua phòng bếp một chuyến, nhìn một chút đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho thọ yến như thế nào.

Khi nàng rẽ vào cổng vòm, nàng thoáng nhìn thấy một thân ảnh màu đen lướt qua.

Yêu Hỉ hơi nhíu lông mày, quả thật nhìn thấy thân ảnh màu đen kia xông vào một cái sân, việc này khiến nàng tò mò, quyết định đi theo phía sau bóng đen một chút.

Nàng đột nhiên tràn đầy tinh thần, lập tức theo phương hướng bóng đen kia rời đi đi theo, muốn tìm tòi đến tận cùng, vì sao trong lúc này lại có người mờ ám đột nhập vào phủ.

Nàng đi theo thân ảnh màu đen kia, quẹo qua mấy cửa quẹo, ở một cửa quẹo, nàng đang chuẩn bị ghé đầu nhìn, chợt nghe có người nói chuyện.

“Người nhớ, đợi lát nữa đem thuốc này pha vào trong rượu, biết không?” Là một giọng nữ, trong đêm tối nghe đặc biệt chất chứa.

Yêu Hỉ rất nhanh liền nhận ra chủ nhân giọng nói đó, chính là Tịnh Tuyết.

Nàng nín thở tập trung, lắng tai nghe đối thoại của Hà Tịnh Tuyết cùng người kia, hai tay bịt miệng mũi, cẩn thận để không phát ra tiếng vang.

Hà Tịnh Tuyết định làm gì sao? Kế hoạch kia muốn tiến hành trong tối nay, phải không? Nàng cơ hồ có thể nghe được lòng ngực mình nảy lên.

Bởi vì lần trước ngoài ý muốn mà nghe được âm mưu của Hà Tịnh Tuyết, Yêu Hỉ lần này có vẻ đặc biệt cẩn thận, thỉnh thoảng lại để ý phía sau xem có kẻ nào không. Sợ mình sẽ giống như lần trước, để cho người ta có cơ hội đánh nàng bất tỉnh, khiến cho nàng mất đi thời cơ thông báo.

Lần này, nàng nhất định phải nắm đúng thời cơ, đem kế hoạch bất chính này công khai, thuận tiện bắt hết đồng đảng của Hà Tịnh Tuyết.

Nếu không như vậy, Phượng Húc Nhật trong phủ sẽ không có một ngày an bình.

Vì vậy, yêu hỉ tỉ mỉ lắng tai nghe, sợ đã bỏ sót tin tức gì.

“Tiểu thư, ta biết.”

Thì ra là thân ảnh màu đen kia là một nam nhân, hơn nữa, thanh âm kia nàng cũng có chút quen thuộc. Yêu Hỉ cắn môi, cố gắng từ âm thanh này mà nhận biết là ai, cau mày không ngừng suy tư.

17. Chương 17

A! Trong lòng nàng kêu lên một tiếng, nhớ tới người đó là ai.

Là phụ bếp, Diệp Thạch!

“Nhớ, đừng để cho ai nhìn thấy.” Hà Tịnh Tuyết liên tục giao phó. “Nhớ, phải đổ toàn bộ thuốc, tối nay nhất định phải thành công.”

Diệp Thạch gật đầu, sau lại không nhin được mở miệng hỏi: “Tiểu thư, vậy người còn nhớ rõ ước định của chúng ta sao? Chỉ cần tối nay thành công, người liền nguyện ý gả cho ta?”

A? Yêu Hỉ không khỏi thất kinh, này. . . . Hắn vừa nói gì a?

Hà Tịnh Tuyết không nhin được xuy một tiếng. “Người có phiền hay không? Lời ta đã nói ta nhất định sẽ làm được, người bây giờ chỉ cần chuyên tâm làm cho tốt phân phó của ta là được.”

“Ta từ trước đến giờ không dám vi phạm tiểu thư, ta chỉ là” Diệp Thạch thở dài một cái, trong đêm đen có vẻ buồn bã. “Đợi quá lâu.”

“Đợi thêm một thời gian nữa thì như thế nào?” Giọng nói của Hà Tịnh Tuyết có vẻ đối với lần này cảm thấy vô cùng chán ghét. “Sẽ mau thôi, có được hay không?”

“Được.” Diệp Thạch liền vội vàng gật đầu. “Tiểu thư đừng tức giận, ta hiện tại sẽ đi chuẩn bị, sẽ đem bột thuốc pha vào trong rượu.”

“Nhanh đi.” Hà Tịnh Tuyết phát tay thúc giục hắn. “Nhớ qua ba tuần rượu phải để cho hắn uống xong.”

Yêu Hỉ nghe tiếng bước chân, gấp đến độ không biết nên trốn vào đâu, không thể làm gì khác hơn là nhắc lên làn váy, chạy thục mạng trở về.

Chẳng qua là cước bộ của nàng có nhanh thế nào, cũng không kịp giấu đi thân ảnh của mình.

Lúc này, bất chợt có một cánh tay giữ chặt tay nàng, một cái tay khác che miệng của nàng, tránh không cho nàng gào thét.

Người nọ nghiêng người chột lóe, chui vào một gian phòng, sau đó nhanh chóng đem cửa gỗ khép lại.

Tiếp, Yêu Hỉ chỉ cảm thấy thân thể bị một cánh tay có lực ôm lấy, sau đó cùng nhau ngồi chồm hổm trên mặt đất, nín thở nghe tiếng bước chân của Diệp Thạch đi xa dần khỏi chỗ mình.

“Ngô. . . .” Yêu Hỉ phát ra tiếng kháng nghị nho nhỏ.

Ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh, nàng muốn ngoái đầu lại nhìn cũng không thấy ai, vì sao bàn tay trên miệng nàng còn không buông nàng ra đây? Nàng sắp hít thở không thông rồi nha!

Buông ta ra! Nàng giãy dụa thân thể, muốn cho người kia chú ý.

“Phiền toái.” Thanh âm lạnh lùng từ trên đầu nàng truyền đến, là một giọng nam rất quen tai.

Di? Nam nhân này. . . . Giống như nàng biết.

Yêu Hỉ cố gắng mở to mắt, muốn xem khuôn mặt kẻ đó, đáng tiếc trong phòng quá tối, đối phương từ phía sau lưng kiềm chế lấy hai tay của nàng, nàng căn bản không cách nào xoay người.

“Làm sao người lại ở nơi này?” Phượng Húc Vân hừ một tiếng, không nghĩ tới nữ nhân này lại chút nữa đã làm hỏng đại sự của bọn họ.

“Người. . . .” Nàng thật vất vả tránh thoát khỏi bàn tay của hắn, liền nhận ra đối phương là Phượng Húc Vân. “Người. . . . Người nghĩ đang làm gì?”

Hắn chẳng phải là đồng bọn với Hà Tịnh Tuyết sao? Nhưng , nếu như là đồng bọn, tại sao hắn lại muốn đem nàng kéo vào trong gian phòng này, tránh cho Hà Tịnh Tuyết không phát hiện ra bọn họ đây?

“Ta mới là người phải hỏi người muốn làm gì.” Hắn đem hai tay của nàng thả ra, lạnh giọng hỏi: “Người không có việc gì hay sao mà lại chạy tới nơi này làm cái gì?”

“Ta mới là đang hỏi người!” Kể từ khi nàng gả vào Phượng phủ đến nay, cũng chưa từng Nhị thiếu gia hắn nói chuyện nhiều, không nghĩ tới lại gặp mặt trong tình huống như thế này. “Có phải hay không các người tính toán làm cái chuyện xấu gì? Còn không chịu buông tha cho việc làm thương Phượng Húc Nhật sao?”

Phượng Húc Vân neho lại con mắt, không trả lời vấn đề của nàng. “Người có biết hay không người rất cần trở?”

“Cho nên người muốn giết ta diệt khẩu sao?” Yêu Hỉ cắn môi, thanh âm không nhịn được mà to hơn. “Ta nếu không phải chẳng may qua nơi này, người có phải hay không muốn cùng thê tử của người sát hại chính đại ca của mình? Các người rốt cuộc có lương tâm hay không a!”

Phượng Húc Vân lười phải cùng nàng nhiều lời, vốn là muốn thả nàng đi, nhưng là nhìn thấy bộ dạng lỗ mãng như thế này của nàng. Chỉ sợ lát nữa kế hoạch sẽ bị nàng phá hư, vì vậy, hấn lấy ra đai lưng, dùng lực đem hai cổ tay nàng thật chặt buộc lại.

“Người làm cái gì? Mau buông ta ra!” Nàng lập tức lên tiếng kêu to.

Nhưng sau một khắc, hấn lấy ra khăn tay, hung hăng nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lại tiếp rút đi vạt áo bên hông nàng, đem hai chân nàng buộc chặt.

Khi nàng bị trói giống như một miếng thịt, không cách nào nhúc nhích, hấn liền đem nàng ôm lấy, đi vào phòng trong ném nàng lên giường.

“Người, đợi ở chỗ này.”

“Ngô.” Người tên khốn kiếp này, hột gà thú vị, hạ lưu, đồ hèn hạ. Nàng ngô ngô ngô mắng, mắt mở to nhìn hấn chằm chằm.

Phượng Húc Vân vừa bước ra ngoài cửa thì nặng nề thở ra một hơi.

Nữ nhân này thật là trong tưởng tượng của hấn còn phiền toái hơn!

Hoàn hảo hấn vẫn luôn âm thầm theo dõi Hà Tĩnh Tuyết, chú ý nhất cử nhất động của nàng, bằng không đại kế tối nay lại muốn thất bại trong gang tấc.

Tối nay, là hấn có thể bỏ rơi nữ nhân Hà Tĩnh Tuyết đó.

Hấn dĩ nhiên sẽ hảo hảo nắm chắc trận đánh tối nay, bởi vì, về sau hấn cũng sẽ không cần phải đóng giả làm nhân vật khổ cực đó nữa!

Yêu Hỉ bị trói giống như cá thịt lên thớt vậy, ngay cả muốn xuống giường cũng vạn phần khó khăn.

Sau khi lão đảo nghiêng ngã đi tới cửa, nàng dùng thân va vào cửa, ý đồ đụng vỡ cửa gỗ.

Nhưng cánh cửa này thật dày bất kể nàng đụng thế nào cũng không có cách nào đụng vỡ.

Cánh tay của nàng đụng phải mà đau đớn không dứt, có thể tưởng tượng hôm sau nhất định sẽ có một khối máu ứ đọng, nhưng nàng vẫn không có chịu dừng lại động tác.

Vừa nghĩ tới Hà Tĩnh Tuyết tối nay sẽ hạ độc thủ hãm hại Phượng Húc Nhật, nàng liền gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, không thể trì hoãn thêm chút nào nữa.

Mà Phượng Húc Vân kia là địch hay bạn nàng cũng không rõ, nếu như hấn thật sự cùng phe với Hà Tĩnh Tuyết, kia phượng Húc Nhật căn bản là đi vào tử lộ đi.

Không được ! Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp chạy ra khỏi nơi này!

Bất đắc dĩ không được như ý nguyện, nàng lần này tựa hồ không có may mắn như vậy, khí lực cũng nhanh dùng hết rồi, nàng vẫn như cũ bị nhốt trong tiểu sương phòng.

Ngước đầu nhìn pháo hoa thanh âm âm vang dội, xuyên thấu qua cửa sổ, nàng có thể nhìn thấy trên bầu trời những tia lửa nổ rộ ánh sáng chói lọi.

Thọ yển của Lão thái gia đã bắt đầu, khiến nàng không khỏi càng thêm cuống, đợi đến lúc qua hai tuần rượu thì phượng Húc Nhật sẽ có nguy hiểm tánh mạng a.

Nàng nhất định phải đi cứu hấn!

Yêu Hỉ hít một hơi lấy dũng khí, nghiêng bả vai, nhắm ngay cánh cửa, dùng tất cả khí lực toàn thân mà đâm vào.

Có lẽ là nàng đột nhiên dùng sức quá lớn, rốt cục cũng đem cửa gỗ đụng vỡ, nhưng bởi vì tay chân nàng đều bị buộc chặt, thân thể liền cứ như vậy theo đà mà lăn ra ngoài.

Nàng trên mặt đất lăn lông lốc vài vòng, tay chân bị vạt áo buộc trùng hợp tuột ra, để cho nàng khôi phục tự do.

“A!” Yêu Hỉ cảm giác được trên mặt âm ẩm, nàng nghĩ chắc đã bị thương đi. Vai cùng cánh tay của nàng truyền đến càng thêm đau đớn, chỉ cần nhẹ nhàng vừa động, thì càng thêm nhức mỏi đau nhói.

Nàng miễn cưỡng từ dưới đất đứng lên, xoa xoa chỗ đau vì bị té, sau đó tháo ra đi vạt áo quấn quanh người, nàng lập tức nhớ tới chuyện trọng yếu.

Đúng! Hà Tịnh Tuyết đối với Phượng Húc Nhật tính kế, thọ yến tiến hành được một nửa, liền muốn xuất thủ đối phó Phượng Húc Nhật.

Còn thêm, có thể Phượng Húc Vân cũng cùng nàng ta liên thủ hại người!

Yêu Hỉ vừa nghĩ tới này, liền vội vàng thẳng hướng Đông Các mà đi.

Nàng một đường lảo đảo, hi vọng nàng còn kịp cứu Phượng Húc Nhật, mặc dù hẩn như gió khó nắm bắt, cũng là một kẻ không đứng đắn, nhưng nàng dù gì cũng đã gả cho hẩn làm vợ rồi, hơn nữa hẩn đối với nàng cũng ôn nhu chiều chuộng, không giống suy nghĩ trước kia của nàng, muốn lấy nàng ra làm bia đỡ đạn. . . .

Yêu Hỉ liều mạng chịu đau đớn, một đường thẳng hướng Đông Các chạy đi.

Vừa mới bước vào tiền thính, nàng liền nhìn thấy có bóng người xông vào trong phòng, nàng không chút nghĩ ngợi liền theo đuôi mà tiến vào.

Không ngoài dự đoán, Hà Tịnh Tuyết cùng Diệp Thạch đã lặng lẽ lẻ vào trong phòng, mà trên giường, Phượng Húc Nhật đang nằm nhìn như hôn mê.

Nàng không biết hẩn xảy ra chuyện gì, chỉ biết là hẩn ngủ mê man, thật giống như đã bị hạ được.

“Các người muốn làm cái gì?” Yêu Hỉ đứng sau lưng bọn họ, thấy trên tay Diệp Thạch cầm một cây chủy thủ, đang chuẩn bị hướng tim Phượng Húc Nhật mà đâm tới liền cả kinh hô to.

Mà tiếng kêu của nàng, khiến cho chủy thủ trên tay Diệp Thạch liền rơi xuống trên mặt đất.

Hà Tịnh Tuyết quay đầu lại nhìn lên, không nghĩ tới thế nhưng ở đâu chui ra một Trình Giảo Kim, sắc mặt trong nháy mắt xanh mét.

“Làm sao người lại ở nơi này?” Hà Tịnh Tuyết hoàn toàn không nghĩ tới thế nhưng trong thời khắc trọng yếu lại có người xuất hiện ở nơi này làm nhiễu loạn.

“Hà Tịnh Tuyết, tất cả âm mưu của người ta đều biết cả rồi, người đừng có mà khẳng khẳng một mực muốn tổn thương phụ quân ta nữa!” Yêu Hỉ nhìn tình thế trước mắt, phát hiện mình chính là đơn độc đối mặt với tận hai người, không khỏi cảm thấy có chút khẩn trương.

“Người biết?” Hà Tịnh Tuyết nheo lại con mắt, trong mắt bắn ra những tia sáng lạnh lẽo. “Người biết cái gì?”

“Ta biết người đem thuốc trộn lẫn ở trong rượu, ý đồ muốn làm hại Húc Nhật. Tất cả âm mưu hết thấy đều là người chủ đạo!” Yêu Hỉ từng bước một lui về phía sau. “Còn biết người cùng phụ thân người liên thủ muốn cướp đi hết tất cả của Phượng phủ.”

Nàng vừa rồi thật quá nóng nảy, thế nhưng lại quên đi tìm cứu binh trước, hiện tại nàng một người đối mặt với cả hai, không nhận được mà thấy rùng mình.

“Không nghĩ tới người thế nhưng biết nhiều như vậy.” Hà Tịnh Tuyết thấy nàng giống như có ý đồ muốn chạy trốn, vì vậy liền quay sang sai khiến Diệp Thạch. “Diệp Thạch, mau bắt lấy nàng!”

Diệp Thạch trước ngăn trở đường đi của Yêu Hỉ, dùng sức bắt lấy nàng, để cho nàng không thể động đậy, cũng đem nàng đẩy tới trước mặt Hà Tịnh Tuyết.

“Buông ta ra!” Hai tay Yêu Hỉ bị trói ở phía sau, đau đớn không dứt.

18. Chương 18

“Tối nay người đã tự mình đưa tới cửa, vậy ta không thể làm gì khác hơn là thành toàn cho người, cùng phượng Húc Nhật làm một đôi uyên ương cùng mệnh!” Hà Tịnh Tuyết hướng Diệp Thạch nháy mắt, ý bảo hắn đem Yêu Hỉ mang tới trước giường.

“Người đã làm gì với phu quân ta?” Yêu Hỉ nhìn thấy bộ dáng Phượng Húc Nhật giống như là đang ngủ say, cũng không nhúc nhích, không khỏi lo lắng hỏi.

“Đừng lo lắng, hắn chẳng qua là bị hạ thuốc mê, lâm vào ngủ mê man thôi.” Hà Tịnh Tuyết đứng ở một bên, nhặt chủy thủ trên đất lên, lạnh lùng nhìn Diệp Thạch giữ Yêu Hỉ quỳ gối bên giường.

“Tiểu thư, hiện tại muốn làm sao?” Diệp Thạch mở miệng hỏi bước tiếp theo thế nào.

“Hừ! Ta muốn nhìn tận mắt nàng tự tay giết phu quân!” Hà Tịnh Tuyết nắm lên cổ tay của nàng. “Bắt lấy tay của nàng, ép nàng cầm chủy thủ đâm chết phượng Húc Nhật!”

Mặc dù phát sinh kế hoạch ngoài ý muốn như vậy, bất quá chỉ là nhiều hơn một người chết nhưng nàng ngược lại nàng sẽ thoát tội, giải quyết nữ nhân này còn có thể một hòn đá hạ hai con chim!

“Người. . . .” Yêu Hỉ muốn phản kháng, lại bị Diệp Thạch nắm chắc tay nhỏ bé, nàng vô lực ngăn cản, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. “Người tại sao muốn làm như vậy? Người không phải là còn yêu Húc Nhật sao? Tại sao lại nhẫn tâm tự tay hạ thủ?”

“Tại sao?” Hà Tịnh Tuyết cười lạnh một tiếng. “Bởi vì ta thích nhất chính là phú quý cùng quyền thế, yêu một nam nhân cũng không thương ta làm cái gì?”

“Cái, cái gì?” Yêu Hỉ hoàn toàn trở nên hồ đồ. “Người. . . . Người thật sự là vì tài sản của Phượng phủ, mới như vậy hạ độc thủ sao?”

“Hừ!” Hà Tịnh Tuyết hừ lạnh một tiếng. “Hà Tịnh Tuyết ta là người như thế nào chứ? Nếu không phải vì sản nghiệp của Phượng phủ, ta cần gì phải ủy khuất chính mình cầu toàn muốn nam nhân Phượng phủ cưới ta? Kết quả ta gả vào, hai huynh đệ bọn họ lại đối xử với ta thế nào? Ta dụng tâm như vậy muốn trợ giúp Phượng Húc Hân, hắn đối với ta còn không phải là cực kì lãnh đạm, dù thua thiệt ta vẫn âm thầm giúp hắn tranh quyền đoạt lợi, ngay cả cha ta cũng giúp hắn một tay. . . .”

Nhưng Phượng Húc Vân lại đối với nàng tuyệt tình tuyệt nghĩa, từ sau đêm thành hôn đó, hắn cũng không từng trở lại phòng. Lại càng không từng cùng nàng cùng gối mà ngủ.

Gả vào Phượng phủ mấy năm này, nàng mọi cách cầu xin, ủy khuất cầu toàn, lại luôn không lấy được một cái nhìn của Phượng Húc Vân.

Sau khi nàng hối hận, cầu xin Phượng Húc Nhật nấp nàng, giúp nàng thoát ly khổ ải, bắt đắ dĩ Phượng Húc Nhật lại bỏ đi, vứt bỏ nàng không thèm để ý. . . .

Bọn họ tại sao có thể đối với nàng như thế đây? Cho nên, nàng quyết định chẳng những muốn hủy diệt Phượng Húc Nhật, còn phải hủy diệt cả Phượng Húc Vân!

“Dù sao hôm nay ta muốn tất cả những kẻ đã đối xử không tốt với ta đều phải bị báo ứng!” Hà Tịnh Tuyết nhíu lại con mắt, mở miệng ra lệnh: “Diệp Thạch, mau giữ tay của nàng ta, hung hăng cấp cho Phượng Húc Nhật một đao!”

Diệp Thạch theo lệnh, liền dụng hết toàn lực khống chế chủy thủ trên tay Yêu Hỉ, muốn hướng ngực Phượng Húc Nhật mà đâm vào.

Yêu Hỉ liều mạng phản kháng, lấy hết sức lực chống cự.

“Không. . . . Không muốn. . . .” Nhìn thấy lưỡi dao chủy thủ chỉ còn một tấc là chạm đến ngực của Phượng Húc Nhật, nước mắt không khỏi chảy ra từ mắt nàng.

Nàng vốn là muốn ngăn bị kịch này phát sinh, bất đắc dĩ nàng lại thành một trong những hung thủ, nhìn chũy thủ trong tay mình ngày càng đến gần ngực hấn, vào giờ khắc này nàng chỉ mong mình có thể thật mạnh, dùng lực đem Diệp Thạch sau lưng hất ra.

Yêu Hỉ khóc đến thương tâm, nước mắt trong hốc mắt tích tấp rơi vào trên gương mặt của Phượng Húc Nhật.

Trong nháy mắt, kỳ tích tựa hồ xuất hiện.

Phượng Húc Nhật trên giường chợt mở mắt ra, môi mỏng cười kinh thường, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt được tổ tay Diệp Thạch.

Yêu Hỉ còn chưa kịp hồi thần, nàng chỉ thấy gò má của mình giống như có một làn gió nhẹ thổi qua, sau liền cảm giác Diệp Thạch sau lưng bị đánh bay đi.

Phanh một tiếng, Diệp Thạch đập vào tường đá, sau đó thân thể xụi lơ rơi xuống trên bàn trang điểm, đầu choáng váng, còn chưa kịp làm rõ tình huống đã hôn mê bất tỉnh.

Sau một khắc, Yêu Hỉ liền bị một đôi cánh tay trắng kiện ôm vào trong lòng.

Nước mắt của nàng tựa như trên châu không cầm được, từng viên một rơi vào trên cánh tay phượng Húc Nhật.

Cho đến Yêu Hỉ dừng khóc, cũng là mọi việc cùng đã xong.

Nhưng hai cánh tay ở trên người nàng vẫn không có rời đi.

Sau đó, nàng chỉ nhớ rõ có một nhóm người vào trong phòng, trong đó cũng có Phượng Húc Vân, còn Hà Tịnh Tuyết thì sợ hãi quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, liều chết muốn phủ sạch quan hệ.

Yêu Hỉ còn không làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền thấy Hà Tịnh Tuyết bị một đám người làm dẫn theo đi xuống.

Sau, trong phòng chỉ còn lại hai huynh đệ Phượng Húc Nhật cùng Phượng Húc Vân, thương lượng kế hoạch kế tiếp.

Mà vào lúc này rốt cuộc Yêu Hỉ cũng lấy lại được tinh thần, chỉ vào Phượng Húc Vân.“Ngươi. Các ngươi.”

“Nhị đệ thế nào?” Phượng Húc Nhật ôm lấy thân thể không ngừng phát run của nàng, biết tối nay đã dọa nàng thật nhiều rồi.

“Hắn không phải là. phu quân của Hà Tịnh Tuyết sao?” Yêu Hỉ hết khép lại nâng lông mày, bị bọn họ làm cho hồ đồ.“Bọn họ không phải là một bọn sao? Hắn. Mới vừa rồi còn nhốt ta ở trong sương phòng, ý đồ muốn ngăn cản ta.”

“Hừ!” Phượng Húc Vân liền xuy một tiếng.“Cũng bởi vì sự xuất hiện của ngươi, mới lãng phí nhiều thời gian của chúng ta như vậy.”

“A?” Nàng không hiểu nhìn về Phượng Húc Nhật, mặt ngây ngốc .

“Kế hoạch của Hà Tịnh Tuyết, sau một năm gả vào trong phủ, chúng ta đã sớm biết.” Thanh âm của Phượng Húc Vân vẫn lãnh đạm như cũ, giọng nói giống như trách cứ nàng đã nhiều chuyện.“Ta đem ngươi nhốt ở trong phòng, là bởi vì không muốn làm cho nữ nhân luôn phá hoại như ngươi làm nhiều loạn cục diện của chúng ta.”

“A?” Yêu Hỉ không hiểu thở nhẹ một tiếng, lại quay ra xem một chút phu quân của nàng, phát hiện hắn cười lúm đồng tiền như gió xuân, đem nàng ôm vào trong ngực.“Hắn nói là sự thật?”

“Là thật.” Phượng Húc Nhật gật đầu một cái.

“Ngươi cùng Nhị thiếu gia không có ghét nhau?”

“Không có.” Chưa từng có, bởi vì bọn họ là huynh đệ.

“Kia.” Yêu Hỉ cắn môi, nhúu lại lông mày xem một chút Phượng Húc Vân, rồi lại nhìn về phía Phượng Húc Nhật. “Nhân sâm độc là thể nào?” Nàng rõ ràng nhìn thấy nhân sâm rơi vào trong nước, sau khi cá ăn nó liền chết sạch mà.

Phượng Húc Nhật khẽ cười một tiếng, vì nàng giải thích. “Nhị đệ đưa nhân sâm tới, nhưng thật ra là Hà Tịnh Tuyết giả bộ có ý tốt, muốn lấy phương thức mượn đao giết người, đi qua đem thuốc bổ trên tay Nhị đệ đưa đến trên tay của ta, là muốn tạo tình huống khiến cho anh em trong nhà cãi cọ.”

Nói tóm lại, Hà Tịnh Tuyết cũng là làm tường giữa hai huynh đệ bọn họ thật sự có chán ghét, mới có thể làm ra những chuyện như vậy.

“Kia. Ngày thành thân đó, rượu độc.”

“Là Diệp đã tiếp tay.” Phượng Húc Nhật nheo mắt. “Ngày đó ta đúng là sơ suất quá, cho nên mới uống phải rượu độc.”

“Này người đã đẩy ta xuống nước là ai? Hơn nữa ta ngày đó nghe được đối thoại giữa nàng cùng Hà lão gia, người đem ta đánh bất tỉnh là ai?” Trời ạ, nàng tựa như lạc trong sương mù, không rõ đầu mối là thực nữa.

“Đẩy người xuống nước chính là Hà Tịnh Tuyết, đánh bất tỉnh người là Nhị đệ.” Phượng Húc Nhật rất có tính nhẫn nại giải thích cho nàng nghe. “Nhị đệ là sợ người làm hư kế hoạch, cho nên mới quyết định đem người đánh bất tỉnh, không nghĩ tới người sau khi tỉnh lại cũng không nói gì.”

Yêu Hỉ cắn cắn môi, không vui nói: “Không phải là ta không muốn nói, mà là ta không có bằng không có chứng, nói ra người nào sẽ tin đây?”

Thì ra là như vậy! Cho nên sau khi tỉnh lại, đã thấy mình ở trong phòng.

Nàng suy nghĩ một chút, lại không hiểu hỏi: “Vậy thì kỳ quái, ta cùng với Hà Tịnh Tuyết không thù không oán, nàng tại sao lại muốn đối với ta hạ thủ đây?”

“Bởi vì ngươi là chứng ngại vật của nàng.” Phượng Húc Vân mở miệng trả lời, môi mỏng câu khởi một cái cười lạnh. “Vốn là nàng là muốn biểu muội của mình gả cho đại ca, sau đó sẽ từ từ lấy hết Phượng phủ, lại không nghĩ rằng đại ca đơn giản chỉ cần cưới người làm người chết thể.”

“Nhị đệ, ngươi có thể lắng.” Phượng Húc Nhật thiêu mi, chỉ vào sau lưng Phượng Húc Vân. “Đại môn ở phía sau ngươi, không tiền.”

Phượng Húc Vân hừ một tiếng, cảm giác mình chơi còn chưa đủ, nhưng thấy mặt đại ca có chút không kiên nhẫn, hắn có ngu nữa cũng biết nên tránh người đi thôi.

“Ta là người chết thể?” Lần này Yêu Hỉ quyết phải hiểu rõ mọi việc. “Tại sao hắn nói ta là người chết thể? Hiện tại chân tướng rõ ràng rồi, ngươi có phải hay không cũng nên nói rõ một chút rõ ràng mọi chuyện đây?”

“Tỷ như?” Cho hắn một chút gợi ý đi, hắn còn không mình chưa nói rõ ràng chuyện gì.

“Ngươi.” Sự tức giận của nàng từ từ lên cao, cuối cùng đem lồng ngực của hắn đẩy ra. “Ngươi cưới ta chỉ là bắt ta tới làm người chết thể? Thì ra ngươi chẳng qua là không muốn cưới biểu muội của Hà Tịnh Tuyết, mới lấy ta làm lý do để tránh?”

Cho nên mỗi lần hỏi hắn tại sao lại muốn cưới nàng, hắn cũng tránh nặng tìm nhẹ không muốn trả lời.

“Yêu Hỉ.” Phượng Húc Nhật thấy nàng tức giận, da mặt dày liền tiến lên nhốt chặt lấy hông của nàng. “Người đều có ban đầu.”

“Ban đầu.” Yêu Hỉ cắn môi, trên mặt còn hiện lên vẻ thất vọng. “Ban đầu ngươi mọi cách lừa ta, cũng chỉ là muốn dẫn ta vào hố, còn nói ta không phải là bia đỡ đạn!”

“Dĩ nhiên là không phải.” Hắn đơn giản chỉ cần đem nàng đang không ngừng phản kháng ôm vào trong lòng. “Con người của ta dù tâm cơ, cùng tính toán sâu thế nào, cũng sẽ không lấy chung thân đại sự của chính mình ra giỡn, ta không giống Nhị đệ, ta không có biện pháp cưới một nữ nhân mà ta không thương. Là ngươi, khiến cho ta cảm thấy nếu bỏ qua ngươi chính là nuối tiếc lớn nhất của cuộc đời ta.”

“Người. Không cần lấy loại lời ngon tiếng ngọt này dụ dỗ ta!”

Nàng rớt cuộc là muốn gả cho tuýp đàn ông như thế nào nha? Nàng cảm giác mình tựa như một con khỉ con bị đùa bỡn quay tròn.

Thảm nhất chính là, nàng cũng bởi vì mê luyến vẻ ngoài của hắn, bất tri bất giác yêu hắn, không thể tự rút thân ra được.

“Nếu là ta cảm thấy trừ người ra nữ nhân nào cũng được, kia ban đầu ta cưới Bạc Bảo là tốt rồi, sẽ không trăm phương ngàn kế đem người cưới vào cửa.” Phượng Húc Nhật vội vàng trấn an tức giận của nàng. Cô gái nhỏ này lúc tức lên, tựa hồ vô cùng quật cường.

Trăm phương ngàn kế? Nàng sao cảm thấy những lời này nghe là lạ ?

“A!” Yêu Hỉ ngược mắt, lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện.“Bạc Bảo mất tích, là do người?”

Phượng Húc Nhật than nhẹ một tiếng. Hắn mới vừa có nói ra bí mật gì không được nói sao?

“Phượng, Húc, Nhật!” Nàng nhìn thấy hắn có chút chần chờ, nàng cũng biết, nam nhân này thật là tà ác tới trong xương rồi!

“Dạ dạ dạ, ta thừa nhận.” Hắn đem nàng ôm ngồi lên thành giường.“Ta thừa nhận cùng ta có quan hệ, nhưng đây hết thảy cũng là vì muốn người gả cho ta, ta yêu người nha! Yêu Hỉ.”

“Người.” Tà ác nam nhân!

Kết thúc

Nàng nhìn chằm chằm hắn, lại thấy hắn nhanh chóng đè lên thân thể nàng, che lại môi của nàng, để cho nàng một câu nói cũng đều nói không ra được.

Phượng Húc Nhật biết mỗi khi nàng tức giận thì hắn chỉ cần dâng lên thân thể của mình , liền có thể tạm thời tránh né cơn tức của nàng.

Bởi vì, nàng dù có nổi đóa thế nào, cũng sẽ không quên thưởng thức nam sắc mà nàng mê luyến này.

Có cái gì thắc mắc, thì để sáng mai giải quyết nốt đi.

Hôm sau, Yêu Hỉ còn chưa kịp tìm Phượng Húc Nhật tính sổ, hắn sáng sớm đã ra khỏi cửa đi giải quyết chuyện của Hà Tịnh Tuyết.

Yêu Hỉ không có hứng thú muốn biết Hà Tịnh Tuyết sẽ bị xử lý như thế nào, hay Hà thị sẽ bị hai huynh đệ tà ác nhà Phượng gia đánh ngã ra sao, nàng chỉ để ý mình ở trong lòng Phượng Húc Nhật có phải hay không chỉ là một quân cờ, đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, hắn có thể vứt bỏ nàng hay không?

Hơn nữa, sau khi Bạc Bảo trở về, chuyện có thể hay không sẽ còn biến hóa đây?

Mấy ngày nay, Yêu Hỉ vẫn luôn lâm vào phiền não như vậy.

Mà Phượng Húc Nhật mỗi đêm cùng nàng lăn lộn, biết nàng chưa thương hắn thật sâu, nên luôn đem hết toàn lực ra hấp dẫn nàng.

Hắn một lần lại một lần nói những lời nói ôn nhu, nhưng trong lòng nàng vẫn không thể nào giải đáp.

Chiều hôm đó, tỳ nữ của Tục Hương lâu đưa tới một phong thơ, chỉ đích danh nàng nhận.

Yêu Hỉ vừa mở ra lá thư xem.

Sau khi đọc qua, sắc mặt nàng liền thay đổi.

Thì ra Bạc Bảo là bị sơn tặc bắt đi, hơn nữa kẻ chủ mưu chính là Phượng Húc Nhật!

“Phượng Húc Nhật!” Yêu Hỉ tức giận đến cả người phát run, không có chút nào hình tượng đem hắn đang ngủ trưa đánh thức.“Người giải thích rõ ràng cho ta!”

Phượng Húc Nhật trên giường chậm rãi tỉnh lại, nhìn nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, thật muốn cắn một cái.

Vì vậy hắn không chút nghĩ ngợi vươn bàn tay muốn bắt được tay nhỏ bé của nàng, không nghĩ tới lại bị nàng nhét vào lòng bàn tay một trang giấy.

“Đây là cái gì?”

“Người còn có mặt mũi hỏi ta? Bạc bảo mất tích, nguyên lai là người mượn sơn tặc đem nàng bắt đi!” Lần này nàng nếu gặp Bạc Bảo, muốn giải thích thế nào cũng người ta đây?

“À.” Hắn cũng thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này, không sai biệt lắm, hiện tại có thể đem Bạc Bảo nhận trở về. “Nàng ở nơi đó ăn ngon, mặc đủ ấm, rất an toàn.”

“Người còn dám nói!” Yêu Hỉ sinh khí khế run, cắn hàm răng. “Khi Bạc Bảo trở lại, ta biết càng nàng giao phó thế nào?”

“Giao phó cái gì?” Phượng Húc Nhật thiêu mi, không hiểu hỏi.

“Ta cướp đi thân phận phu nhân của nàng! Nàng nếu muốn lấy lại thân phận của nàng, phu quân của nàng.” Nàng nhìn hắn một cái, đột nhiên cảm thấy trong dạ dày dâng lên một cỗ chua xót.

“Người sẽ trả cho nàng sao?” Hắn ngồi ở trên giường, nhìn nàng bộ dạng buồn lo vô cớ, nói thật, nhìn trông rất khả ái.

“Người.” Yêu Hỉ tức giận trừng hắn một cái. “Đây hết thấy đều là người làm hại, người còn dám ở một bên nói mát! Mặc dù ta cùng Bạc Bảo không phải là tỷ muội cùng thân sinh, nhưng là chúng ta có thiên địa làm chứng, đời này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, nên của Bạc Bảo Ta. Ta không thể cướp đi.”

“Nha đầu ngốc.” Phượng Húc Nhật bắt đắc dĩ thở dài một cái, đem nàng kéo vào trong ngực. “Người ban đầu ta muốn cưới chính là người, là người làm điều thừa mả gây ra chuyện như bây giờ.”

“Nhưng người cũng không thể khiến Bạc Bảo bị sơn tặc trói đi a! Nếu như nàng xảy ra chuyện gì, ta đây cả đời cũng sẽ không tha thứ cho người.” Yêu Hỉ nhìn hắn chằm chằm, giọng nói hết sức khẳng định.

“Bạc bảo nàng rất đắt tiền.” Nói cho cùng năm vạn cũng không phải một số tiền nhỏ a. “Ta tốn năm vạn hai, để cho huynh đệ ta xin nàng trở về làm khách quý, sẽ không có việc gì.”

Nói một cách khác, ban đầu vì muốn cưới Yêu Hỉ, hắn tìm tới làm sơn tặc kết nghĩa huynh đệ, muốn trước khi thành thân, huynh đệ hắn có thể đem Bạc Bảo mời đi làm khách, giá cao là năm vạn hai.

Năm vạn hai? Khách quý? Yêu Hỉ chỉ cảm thấy mình càng nghe càng thêm hồ đồ.

“Này.”

“Trong thư viết những gì?” Hắn nhìn một chút lá thư trong tay, bên trong là những chữ viết xinh đẹp.

“Hoa Túy đã lên đó đón Bạc Bảo trước.” Nàng chỉ vào chữ trong câu thơ. “Ta xem chúng ta cũng nên đi một chuyến đến đó, người là cái người đã khởi xướng cũng nên cùng ta đi đón Bạc Bảo trở lại, sau đó hảo hảo hướng Bạc Bảo nói xin lỗi.”

Nói xin lỗi? Có cần sao? Phượng Húc Nhật trong lòng xem thường nhẹ hỏi.

“Người có đi không?” Yêu Hỉ trong lòng mắt chứa tức giận, tránh thoát ngực của hắn. “Người không đi, ta tự mình đi!” Nàng lập tức động thủ dọn bọc quần áo, quyết định hiện tại liền lên đường.

Phượng Húc Nhật không chút nghĩ ngợi liền đem nàng kéo về trong ngực. “Người đi đâu, ta liền theo tới nơi đó.”

Nàng tức giận cắn môi, trong lòng mắt mang theo tức giận. Đối mặt với nhiều lần bị hắn lừa, lòng của nàng bây giờ rất khó bình phục.

“Người. Có thể hay không không muốn lừa gạt ta lần nữa?” Giờ khắc này, hai vai của nàng đột nhiên xụ xuống. “Mặc dù ta biết ta không đủ thông minh, luôn bị người xoay tròn, không có biện pháp hiện tuệ để làm tay trái tay phải của người. Nhưng. Nhưng là.”

Nhưng nàng là thê tử của hắn, nàng thật không muốn bị trượng phu của mình lừa gạt nha!

Phượng Húc Nhật bị lời nói của nàng làm kinh hãi, trong tròng mắt nàng mang theo mất mát, giống như đối với hắn thất vọng thật sâu.

Ai, hắn có tội ác tày trời như vậy sao? Hắn chẳng qua có hơi tà ác một chút, bụng dạ sâu một chút, nhưng không có nghĩa hắn là một nam nhân đối trá với nàng nha!

“Nhưng mà cái gì?”

“Người còn có bao nhiêu chuyện gạt ta?” Yêu Hỉ nâng lên mắt to vô tội nhìn hắn.

Hắn trầm mặc một lúc, phẳng phất như lâm vào trầm tư.

Giữa hai người chợt trở nên an tĩnh, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Cho đến khi hắn nâng cằm của nàng lên. “Có một việc, ta vẫn chưa có nói cho người biết.”

“Chờ một chút.” Yêu Hỉ nháy mắt, hít một hơi thật sâu, để trong lòng chuẩn bị thật tốt. “Tốt lắm, người có thể nói.”

“Chính là.” Phượng Húc Nhật nghiêng ở bên tai nàng nói nhỏ.

Bỗng dưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, tức giận trong mắt cũng chuyển thành e lệ, mặt nhìn hắn kinh ngạc.

“Thật.” Hắn lần nữa nói. “Ở đó liếc mắt một cái, ta liền xác định tương lai của ta thua ở trên tay của người.”

Hắn nói là sự thật sao?

Bất kể là thật hay giả, giờ phút này lòng của nàng đập liên hồi, hơn nữa còn đập thật nhanh nha.

Cái câu kia là ——

Ta đối với người vừa thấy đã yêu, lần đầu tiên khi nhìn thấy người, ta biết, dù bất cứ cách nào, ta cũng phải có được người.

Vì vậy, hắn thành công dẫn nàng vào nhà, trở thành ái thê của hắn.

“Người. Không có lừa gạt ta?” Yêu Hỉ tâm nóng bỏng vì hắn mà kinh hoàng, còn đang trong khiếp sợ không thể hồi thần.

“Nếu ta lừa gạt người, cũng không cần lượn quanh một vòng lớn như vậy.” Phượng Húc Nhật miết lên chóp mũi nàng. “Nha đầu ngốc, lời nói trong lòng ta từ trước chưa có nói ra, hiện tại toàn bộ cũng đều nói cho người biết.”

“Nói cái gì?” Sự tức giận của nàng sớm đã biến mất không thấy dấu tích, chỉ còn lại là tràn đầy ngỡ ngàng.

“Ta yêu người, không có bất kỳ nữ nhân có thể thay thế được người.” Hơi thở của hắn thổi lát phất ở trên gương mặt của nàng, ôn nhu vạn phần nói. “Coi như cho ta một trăm nữ nhân, hoặc là một ngàn cái Bạc Bảo, ta cũng không muốn chấp tay đem người cho đi.”

“Người.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, thẹn thùng không nói lời nào. “Người lại gạt ta.”

“Trời đất chứng giám!” Phượng Húc Nhật giơ tay phải lên vô tội nói. “Từ đầu tới cuối, ta chỉ có giấu diếm người, cũng không có lừa người nửa phần.”

Yêu Hỉ sững sốt một chút, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện.

Đúng a! Nam nhân này cũng không có lừa gạt nàng, chẳng qua là giấu diếm chuyện trọng yếu, không có nói láo.

Nhưng bất kể nói thế nào, nàng chính là bị quay vòng vòng trong lòng bàn tay hắn nha!

Nhưng là. Nàng nhìn xuống khuôn mặt hắn, phát hiện chính mình không chỉ còn yêu khuôn mặt hơi hột này của hắn nữa rồi, mà là yêu hắn a.

Nàng lại nghĩ đến, nếu như đến lúc đó Bạc Bảo thật hướng nàng trả lại hết thấy, đến lúc đó nàng có thể hay không cam tâm tình nguyện trả lại cho Bạc Bảo đây?

Nàng ban đầu là làm chuyện tổn công vô ích, bây giờ dĩ nhiên tự đem mình ép hướng tuyệt cảnh.

“Nếu như Bạc Bảo nàng.” Nàng còn thật lo lắng a!

“Yên tâm, tin tưởng huynh đệ kết nghĩa của ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt. ” Trong tươi cười của Phượng Húc Nhật còn mang theo một tia tà khí. “Hiện tại chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, trước ngủ một giấc đã, ngày mai chúng ta sẽ thu dọn quần áo, đi lên sơn trại nhận lại nàng, được không?”

Nàng gật đầu một cái, lại bị hắn ôm vào trong ngực.

“Yêu Hỉ.” Hắn ôm lấy nàng vui ở trên giường, gọi tên của nàng.

“Ừ?” Nàng dựa vào lồng ngực hắn, nghe nhịp tim vững vàng của hắn, toàn bộ ưu phiền giống như biến mất.

“Chớ dễ dàng dời bỏ ta.” Hắn dĩ nhiên biết trong đầu nàng đang suy nghĩ gì. “Người có rất nhiều đồ có thể cùng tỷ muội của người chia sẻ, nhưng duy chỉ có ta, là người độc hữu.”

Tựa như nàng là người mà hắn yêu nhất, hắn vô pháp so sánh với tiền bạc, cũng không cách nào nhượng lại.

Những lời này của hắn giống như một cái chuông lớn kêu vang, kích động lòng của nàng.

Hắn yêu nàng, phải không?

Phượng Húc Nhật cúi đầu hôn xuống cái trán của nàng. “Yêu Hỉ, đời này ta yêu nhất cũng chỉ có người.”

Đúng vậy, nàng biết Phượng Húc Nhật rất yêu nàng.

Từ lần đầu tiên gặp nhau, bọn họ đã trao linh hồn cho nhau, biết kiếp này bọn họ chỉ duy nhất là của nhau.

Mặc dù nam nhân của nàng tà ác tới trong xương, nàng lại phát hiện mình giống như trúng độc, vẫn không ngừng mà bị kéo sâu, không có ngày quay đầu lại.

Thì ra yêu sẽ như vậy khiến không ai có thể quay đầu lại.

“Ta cũng vậy.” Yêu Hỉ mỉm cười nói.

Ba chữ, chính là cam kết ưng thuận của nàng cả đời.

Đúng vậy, nàng cũng thương hắn, hơn nữa không người nào có thể thay đổi được tình yêu của nàng đối với hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nuong-yeu-tao-chuyen-ki-quai-3>